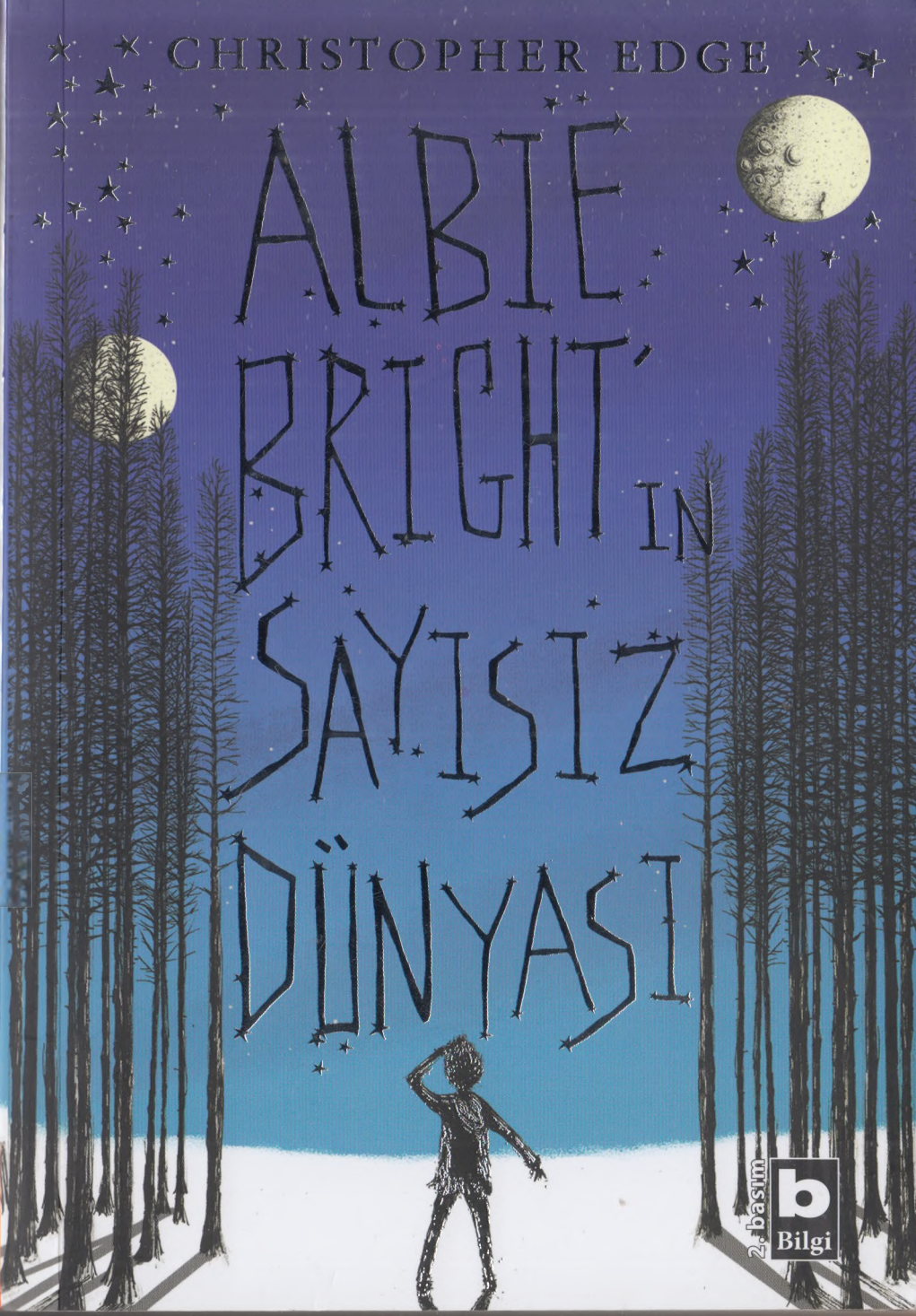
CHRISTOPHER EDGE

ALBIE BRIGHT'IN SAYISIZ DÜNYASI

2. basım
Bilgi

CARNEGIE MADALYASI ADAYI

DÜNYANIZI DEĞİŞTİRMEK İÇİN NE KADAR İLERİ GİDERDİNİZ?

Albie, annesi öldüğünde, doğal olarak onun nereye gittiğini merak eder. Ebeveyni bilim insanlarıdır ve genellikle her soruya yanıt verebilirler. Babası kuantum fiziği ve paralel evrenlerle ilgili bir şeyler mırıldanınca Albie karton bir kutu, bir dizüstü bilgisayar ve çürüyen bir muz bulup uzayda ve zamanda gezinmeye başlar.
Bulduğu, aradığı şey olabilir de olmayabilir de; ama pek çok büyük sorunun yanıtını bulacaktır.

MERAKLI HERKES İÇİN İNANILMAZ BİR ROMAN.

"Bilimle ilgili romanların, muazzam derecede eğlenceli olabileceğini kanıtlıyor."
Times Gazetesi, Haftanın Çocuk Kitabı

"Devasa bir beyni, bolca kahkahası ve koskocaman kalbi olan bir kitap."
Frank Cottrell Boyce

Bilgi

THG 0412175 RZD

ISBN 978-975-22-0887-2
2020.06.Y.0105.7260

SERTİFİKA NO 15033

9 789752 208872

25 TL

BİLGİ YAYINEVİ
ÇOCUK KİTAPLIĞI
SERTİFİKA NO 15033
ISBN 978 - 975 - 22 - 0887 - 2
2020 . 06 . Y . 0105 . 7260

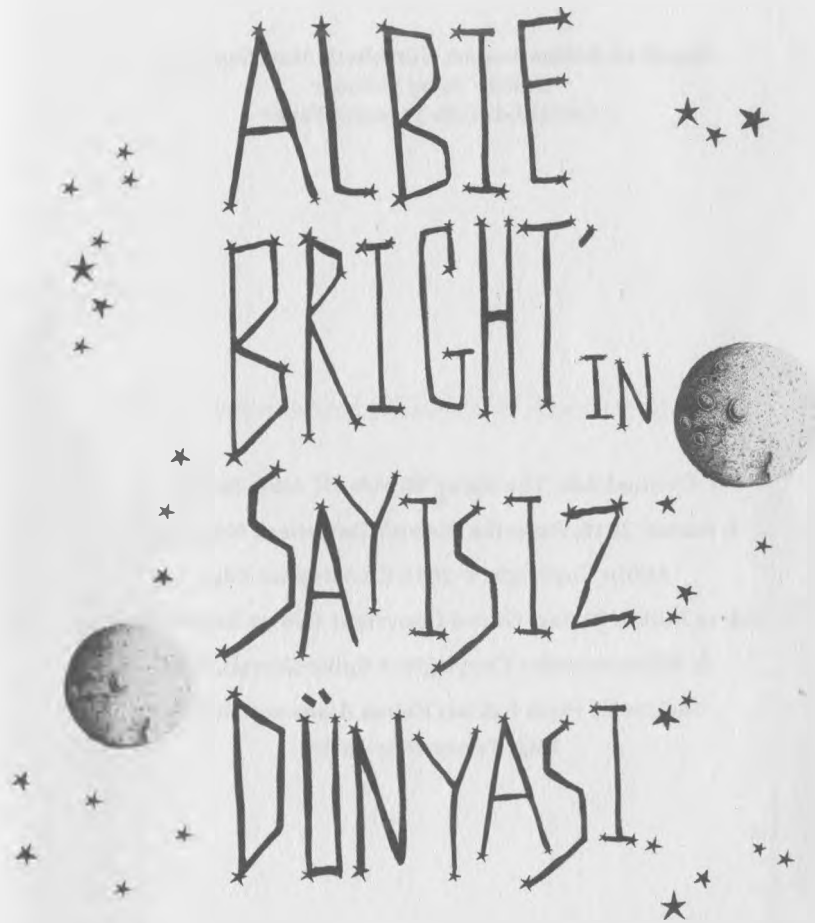
1. Basım 2019

2. Basım
Temmuz 2020

BİLGİ YAYINEVİ
Meşrutiyet Cd., No: 46/A, Yenişehir 06420 / ANKARA
Tlf.: (0-312) 434 49 98/ 434 49 99/ 431 81 22 • Faks: (0-312) 431 77 58

BİLGİ DAĞITIM
Gülbahar Mh., Gülbağ Cd., No: 33, A-B Blok,
Mecidiyeköy 34387/ İSTANBUL
Tlf.: (0-212) 217 63 40 - 44 • (0-212) 522 52 01
Faks: (0-212) 217 63 45 • (0-212) 527 41 19

www.bilgiyayinevi.com.tr • info@bilgiyayinevi.com.tr

Christopher Edge

İngilizceden Çeviren: Ceren Ceylan

Bilgi

Kapak ve Bölüm Başları Görselleri: Matt Saunders
Editör: Biray Üstüner
Çeviri Editörü: Yasemin Yener

Orijinal Adı: The Many Worlds Of Albie Bright

1. Basım: 2016, Amerika Birleşik Devletleri, Nosy Crow

Metin Copyright © 2016 Christopher Edge

Kapak ve Bölüm Başları Görsel Copyright © Matt Saunders, 2016

İç İllüstrasyonlar Copyright © Spike Gerrell, 2016

Türkiye'de yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla
Bilgi Yayınevi'ne aittir.

baskı: pelin ofset
(0-312) 395 25 80-81
sertifika no: 16157

Tüm evrenlerdeki Chrissie, Alex ve Josie'ye

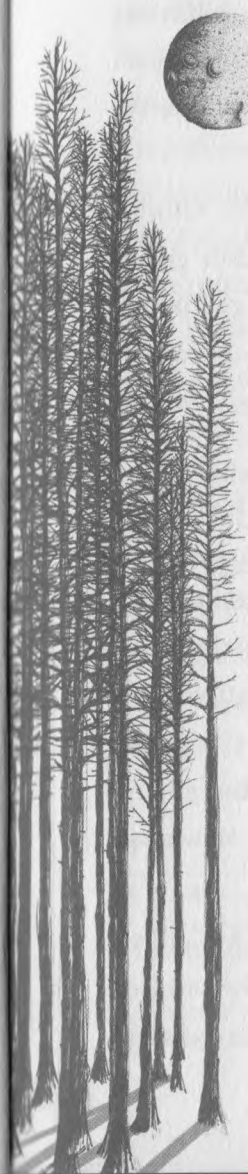

"Gerçekten, her yerde, mesela hemen şu köşeyi dönünce, başka dünyalar olabileceğini mi söylüyorsunuz bayım?" dedi Peter.

"Bu son derece olası" dedi Profesör. Gözlüğünü çıkarıp camlarını silmeye girişirken, kendi kendine, "Okullarda bu çocuklara ne öğretiyorlar, merak ediyorum" diye mırıldandı.

C. S. Lewis, *Aslan, Cadı ve Dolap*

1

Bana, annemi bulmak için kuantum fiziğini kullanma fikrini veren babamdı.

Annem iki hafta önce öldü. Cenazesi salı günü, kasabadaki Aziz Thomas Kilisesi'ndeydi. Babam başta dini ritüellerin olmadığı, hümanist cenaze denilen bir şey istediğini söyledi ama Büyükbaba Joe kabul etmedi. Babam açıklamaya çalıştığındaysa büyükbabam çayını neredeyse püskürterek, "O bir *hümanist* değil" dedi, "o benim kızım." Büyükbabam, annemin bebekken Aziz Thomas Kilisesi'nde vaftiz edildiğini söyledi. Küllerinin de oraya, fundalığın kenarında rüzgâr türbinleriyle madenlere bakan yere, Büyükanne Joyce'un yanına gömülmesini istedi.

Annem eskiden orada, madende çalışırdı ama madenci değildi, bir *bilim kadınıydı*. Clackthorpe Çukuru, İngiltere'nin en derin madenlerinden biri; çıkaracak kömür kalmayınca da buraya evrenin sırlarını araştıran bilim insanları yerleşmiş. Madenin dibinde, deneyleri kozmik ışınlardan etkilenmeden tüm o ileri teknoloji ekipmanlarını kullanabiliyorlar.

Kozmik ışınlar, uzaydan gelen radyasyondur. Günün her anında düzinelerce kozmik ışın bedeninizden geçer, fark etmezsiniz bile. Merak etmeyin; sizi pörtlek gözlü mutantlara dönüştürmezler ancak annemle babamın yaptığı türden deneylere epeyce zarar verebilirler. Bu yüzden de yeraltında çalışmak durumundalar.

Annemle babam eskiden ilk buluşmalarının fundalığın bin metre altında olduğunu söyleyerek şakalaşırdı. Madene, evreni bir arada tutan görünmez yapıştırıcıyı, yani karanlık maddeyi aramak için inmişler ama onun yerine birbirlerini bulup evlenmişler. Yüz kızartıcı biyolojik kısmı atlıyorum. Sekiz ay sonra da ben dünyaya gelmişim; Albert Stephen Bright. Adımı annemle babamın en sevdikleri bilim adamlarından almışım: Albert Einstein'la Stephen Hawking. Ama herkes bana kısaca Albie der.

Anneme göre erken doğumum Büyük Patlama gibiymiş; beklenmedik ve oldukça korkutucu. Neredeyse dört aylık olana dek de hastanede kalmışım. Sonunda iyileşti-

ğimde annemle babam CERN'de[1] çalışmak için İsviçre'ye giderken beni de götürmüşler.

CERN, bilim insanları için Disneyland Eğlence Parkı gibi. Dünya Çapında Ağ[2] orada icat edilmiş, şimdi de Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'na ev sahipliği yapıyor. Televizyonda görmediyseniz ne olduğunu açıklayayım: Büyük Hadron Çarpıştırıcısı dünyanın en büyük makinesi. Yirmi yedi kilometre uzunluğunda, tamı tamına 38.000 ton. Bu yüzden ona *Büyük* Hadron Çarpıştırıcısı deniyor. Bilim insanları bu çarpıştırıcıyı evrenin en küçük parçacığının –atomun– içine bakabilmek için yapmış.

Evrendeki her şey –ben, siz, bu kâğıt, hatta güneş– atomlardan oluşuyor. Atomların özelliği de çok küçük, ufacık olmaları. Ne kadar mini minnacık bir şeyden bahsettiğimi anlayabilmek için bu cümlenin sonundaki noktaya bakın. İyice baktınız mı? İşte o noktanın içinde sekiz trilyon atom var. Bu 8,000,000,000,000 atom demek. Sıfırları bir saysanıza. O noktada şu anda dünya üzerinde yaşayan insan sayısından daha fazla atom bulunuyor. Epey muhteşem, sizce de öyle değil mi? Her atom da proton, nötron ve elektron denilen daha da ufak parçalardan oluşuyor.

---

1) CERN: Avrupa Nükleer Araştırma Merkezi. Fransızca adı Conseil Européen pour la Recherche Nucléaire'in kısaltmasıyla CERN, İsviçre ve Fransa sınırında yer alan dünyanın en büyük parçacık fiziği laboratuvarıdır. [ç.n.]

2) İnternet adreslerinin başında bulunan uzantı, World Wide Web (www). [ç.n.]

Anneme o kadar minik bir şeyin içine bakabilmek için neden bu denli büyük bir makineye ihtiyaç duyduklarını sorduğumda bana Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'nın atomlar için yeraltı yarış pisti gibi olduğunu söyledi; ancak burada birinci, en şiddetli çarpışanmış. Minik tanecikler çarpıştırıcının içinde döne döne gittikçe hızlanarak, neredeyse ışık hızında çarpışana dek yarışıyorlarmış. Annem bunun ufak çaplı bir Büyük Patlama'ya –hani şu evreni yaratan gibi– neden olduğunu söyledi. Annemle babam bunu inceleyerek her şeyin tam olarak nasıl başladığını keşfetmeyi umuyorlardı.

Yalnızca bir problem vardı. Atomları neredeyse ışık hızında çarpıştırmak, meğer ufak Büyük Patlamaların yanı sıra minik kara delikler de ortaya çıkarabiliyormuş. Kara delik, uzayda bulunan görünmez bir elektrikli süpürge gibidir; fazla yaklaşan her şeyi içine çeker. Babamın yazdığı kitaba göre kara deliklerin içindeki yerçekimi öyle güçlüymüş ki ışık bile dışarı çıkamazmış. Yakından bakmak için bir uzay gemisiyle yanından geçerseniz kara deliğin içine çekilip dolanmış yün yumağına dönermişsiniz.

Tabii ki Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'nın Dünya'da kara delik açacağı görüşü pek de hoş karşılanmamış. Bir anda dünyanın her yanından televizyoncular annemi, babamı ve tüm diğer bilim insanlarını DÜNYAYI YOK ETMEYİ planlamakla suçlamak için CERN'e akın etmeye başlamışlar! Sonunda bunun ne kadar saçma olduğunu, çarpıştırıcının içinde oluşan herhangi bir kara deliğin Dünya'yı içine çek-

meden anında buharlaşacağını açıklamak için televizyon kameralarının karşısına çıkarılan babam olmuş.

İşte o zaman "keşfedilmiş." Bir kanal babama kendi televizyon programını teklif etmiş: *Ben Bright'ın Evren Kılavuzu: Okulda Fen Dersinden Nefret Edenlerin Uzay Hakkında Bilmek İsteyeceği Her Şey.* Meğer okuldayken fen dersinden nefret eden çok kişi varmış çünkü neticede programın sekiz milyon izleyicisi oldu. Bir eleştirmen babama, "Her Şeyi Açıklayabilen Adam" lakabını bile taktı ama işin aslı babamın ödevlerime pek bir yardımı olmuyordu. Çoğu zaman evde bile değildi; bir sonraki televizyon programı için dünyanın her tarafında havalı bilimsel deneyler filan çekiyordu.

Babamın beni okuldan aldığı zamanlarda ise öğretmenler onunla özçekim yaparken ben genellikle bir köşede bekliyordum. Bu gerçekten çok utanç vericiydi ama annem umursamıyor gibiydi. Eskiden, babam bir televizyon yıldızı olmakla meşgulken kendisi gerçek bilimsel çalışmalara daha fazla zaman bulduğundan ondan önce Nobel Ödülü kazanacağı esprisini yapardı sürekli.

Bu, annem her şeyi değiştiren haberi almadan önceydi.

BHÇ'deki tüm bilim insanlarına yapılan sağlık kontrollerinden biri esnasında, röntgenlerinde bir gölge görülmüştü: Kanser. Bu tek kelimeyle annemle babam her şeyi toparladı, İngiltere'ye geri taşındık, Ulusal Sağlık Hizmetleri'ndeki görevlerine döndüler.

Clackthorpe'taki eski evimize yerleştik. Babamın, doktorlar artık yapılacak hiçbir şey kalmadığını söyleyinceye kadar tedavi üstüne tedavi deneyerek annemi hastaneye götürüp getirişini izledim. Annemin saçlarını kaybedişine, gülüşünün soluşuna, sonunda da umudunu yitirişine tanık oldum. Tüm bunlara ancak öfkelenebilecek kadar zamanım olmuştu ki annem arkasında devasa kütleli bir kara delik bırakarak gitti.

İşte böylece kendimi Aziz Thomas Kilisesi'nin ön sırasında annemin tabutuna bakarken buldum. Kilise, annemle babamın aileleriyle, arkadaşlarıyla doluydu; Büyükbaba Joe, Sophie Teyze'yle ikizler, Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'ndan, kasabanın ucundaki madenden bilim insanları... Televizyon dünyasından birileriyle annemin okuldan eski dostları da vardı. Herkes veda etmeye gelmişti.

Papaz konuşmaya başlayınca babam uzanıp elimi sımsıkı tuttu. Sanki benim de birdenbire ortadan kaybolmayacağımdan emin olmak ister gibiydi ama bu hareketi bana kendimi küçücük bir çocuk gibi hissettirdi. Diğer elimi de Büyükbaba Joe tutuyordu, ben de aralarında oturmuş, parmaklarımla kulaklarımı tıkayabilmeyi diliyordum. Söylenenlerin hiçbirini duymak istemiyordum ama her kelimesini hatırlıyorum:

"Bugün buraya otuz dokuz yaşında aramızdan ayrılarak ardında eşi Ben'le oğlu Albie'yi bırakan Charlotte Elizabeth Bright'ı anmak üzere toplandık. Charlotte sadece fedakâr

bir eş, sevgi dolu bir anne ve kıymetli bir evlat değil aynı zamanda dünyaca tanınmış bir bilim kadınıydı. Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'ndaki çalışmalarıyla evrenin keşfedilmemiş köşelerine ışık tutarak varoluş mucizesini biraz daha anlamamıza yardımcı oldu. Atomlarla yıldızlar, ışık hızı ve insan kalbinin atışı; bunların tümü insan yaratımı her türlü makineden çok daha üstün bir gücün eseri.

Charlotte artık böyle mucizelerin sıradan görüneceği bir yerde; sonsuz güzellikte ve ihtişamda, hiçbir hastalığın ya da ağrının, üzüntünün veya kederin olmadığı, yalnızca ebedi neşenin hüküm sürdüğü bir yerde. Tabii ki, Charlotte'ın, Tanrı'nın yaratımına dair her türlü sorusunun yanıtını bulacağı cennetten bahsediyorum."

Parmak kaldırıp papaza kendi sorumu sormak istedim ancak babamla Büyükbaba Joe elimi bırakmıyordu. Ben de mecburen öylece oturup papazın monoton bir sesle devam ettiği konuşmasını dinledim. Ancak cenaze bitip de herkes gittikten ve Büyükbaba Joe koltuğunda horlamaya başladıktan sonra beni tüm gün rahatsız eden soruyu babama sorma fırsatı yakaladım.

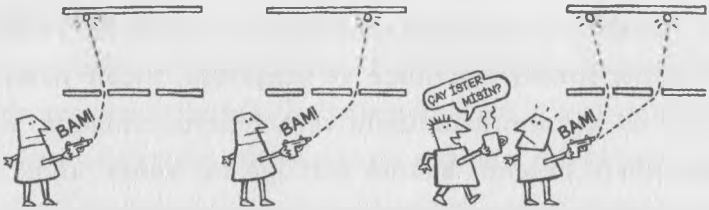
"Papaz, annemin cennette olduğunu nereden *biliyor*?"

Koltukta oturan babam şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Ben yanıt beklerken konuşmaya niyetlenerek bir iki kez ağzını açıp kapadı ancak hiçbir şey söylemedi.

"Yani, *sen* cennete inanıyor musun?" diye sordum.

İşte o zaman babam bana kuantum fiziğini anlatmaya başladı.

"Atomlarla parçacıklar tuhaf şekillerde hareket edebilirler" diye söze girdi. "Bilim insanlarının duvardaki minicik iki deliğe tek bir atom fırlattığı 'Çift Yarık' adında ünlü bir deney var." Kâğıt kalem alarak açıklamak için bir grafik çizmeye başladı.

"Şimdi, bu deneyde atom bazen sol delikten geçiyor, bazen de sağ delikten. Ama kimse bakmadığında atom aynı anda her iki delikten de geçiyor gibi görünüyor."

Her zamanki gibi babam sorduğum basit soruyu televizyon programının bir bölümüne çevirmişti.

"Pek çok bilim insanı atomun nasıl aynı anda iki yerde birden bulunabileceğine dair farklı teoriler ortaya attı" diye devam etti babam. "Ama bazı kuantum fizikçileri bunun paralel evrenlerin bir kanıtı olduğunu düşünüyor. İçinde yaşadığımız bu evrenin sonsuz sayıdaki evrenden yalnızca biri olduğunu söylüyorlar. Ne zaman dünyamız bir seçimle –mesela atomun sol delikten mi sağ delikten mi geçeceği gibi– karşı karşıya kalsa, her iki olasılığın da sahiden gerçekleştiği yeni paralel evrenler doğuyor."

Hâlâ babamın bana bunları tam olarak neden anlattığını anlamaya çabalayarak, "'Yeni paralel evrenler' derken?" diye sordum.

"Uzay boyunca, okul servisleri gibi art arda sıralanmış, bir dizi Dünya düşün" dedi. "Bu paralel evrenlerin hepsi bizim dünyamız gibi, yalnızca ufacık birer farkları var. Bu paralel evrenlerden birinde piyango sana çıktı ama bir başkasında da bir köpekbalığı seni yedi. Olabilecek her şey bir yerlerde *oluyor*."

Babam televizyonda ne zaman zor bir konuyu açıklasa büründüğü o ciddi ifadeyi takındı.

"Bir düşünsene Albie. Eğer bu teori duvardaki iki delikten aynı anda geçen tek bir atom için geçerliyse seninle benim için de geçerli. Hepimiz atomlardan oluşuyoruz. Annenin kanseri, vücudundaki bir tanecik bozuk hücreden kaynaklanıyordu ama kuantum fiziğine göre bunun gerçekleşmediği, annenin kanser olmadığı, bugün hâlâ hayatta ve yanımızda olduğu bir paralel evren var." Kendini gülümsemeye zorladı. "Düşünmesi bile güzel, değil mi?"

Babamın sözlerini tam anlamıyla sindirmeye çalışırken zihnim allak bullak oldu.

Bir keresinde anneme neden bilim kadını olmak istediğini sormuştum. O da bana bilimin en sevdiği yanının hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmemesi olduğunu söylemişti. Bilim insanları sorular sorar, keşifler yapar, bazen de

dünyayı değiştiriverirlerdi. "Yalnızca imkânsızı deneyerek mümkün olana erişebiliriz" demişti annem.

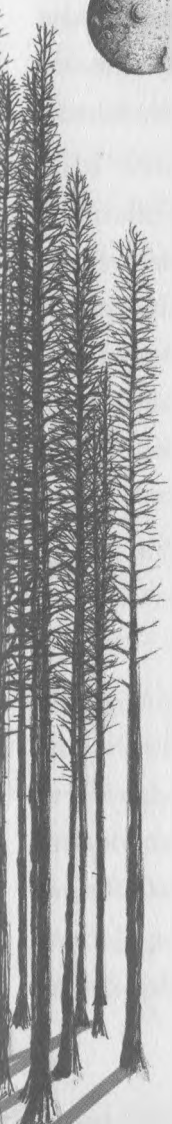
Eğer kuantum fiziği annemin paralel bir evrende hâlâ hayatta olduğunu söylüyorsa belki onu bulmama da yardım edebilirdi.

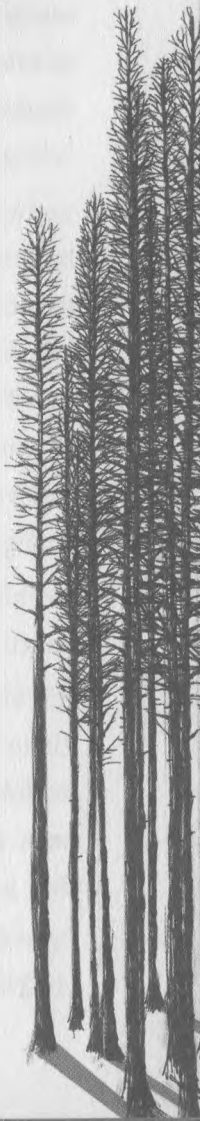
2

Ama kuantum fiziğiyle ilgili daha fazla bilgi edinemeden okula dönmem gerekti.

Salı günü annenizin cenazesi olunca haftanın geri kalanında okula gitmeyeceğinizi sanırsınız ama babam öyle düşünmüyordu.

İtiraz etmeyi denediğimde, "Normal düzenimize dönmeliyiz" dedi. "Annen böyle istedi, ben de öyle olması için elimden geleni yapacağım. Bu yüzden Derin Maden Laboratuvarı'na dönüp deneylerimi kontrol edeceğim, senin de kaçırdığın dersleri telafi etmeye başlaman lazım."

"Ama sana sorularım var, kuantumla..."

"Akşam konuşuruz" dedi kararlılıkla. "Gitmeliyim Albie. Büyükbabanı üzme, okula da geç kalma."

Hep aynı bahaneler; daima işiyle benden daha çok ilgilenen babamın her zamanki halleri. Annem burada olsaydı kuantum fiziğiyle ilgili bilmek istediklerimi öğrenmeme yardım ederdi –ki düşününce bu biraz da ironik bir durum.

Anneme her şeyi sorabilirdim. Tostun içindeki kaşar neden süner? Dinozorlar nereye gitti? Neden insanların iki burun deliği var da ağzı bir tane? Ona ne sorarsam sorayım hemencecik yalnızca doğru yanıtı vermezdi. Bunun yerine bana ne düşündüğümü sorardı, sonra da beraber araştırırdık. Yanıtı kendimiz bulana dek tost yapardık, fosil aramaya giderdik, hatta tek deliği kapayıp sümkürme denemeleri bile yapardık.

Şimdi elimde bir tek "Her Şeyi Açıklayabilen Adam" kalmıştı ama onun da benimle konuşmaya ayıracak zamanı yoktu.

Babam yeraltına yollanırken ben de okula geç gittim; gittim ki sınıfı çılgın bir bilim insanının laboratuvarına dönmüş vaziyette buldum. Tüm sıralar mukavvadan borularla, helyum balonlarıyla ve yapış yapış bir şeylerin damladığı plastik şişelerle kaplıydı. En ön sırada Victoria Barnes patates püresinden yanardağ yaparken Kiran Ahmed, Buzz Işıkyılı oyuncağına paraşüt takıyordu. Herkes bir ağızdan

konuşuyor, uğultu Bayan Benjamin'e sinir krizi geçirtecek kritik seviyeye hızla yükseliyordu.

Bayan Benjamin bir Ç.Ö.'ydü, yani "çerez öğretmen." İşin iyi tarafı onun organize ettiği ve herkesin kendi inanılmaz deneylerini yaratması gereken Bilim Fuarı gibi eğlenceli şeyler yapabilmemizdi. Hatta gelecek hafta gelip seçici kurul üyeliği yapması için babamı çağırmıştı ama o büyük ihtimalle laboratuvardaki işleriyle meşgul olacağını söylemiştir çoktan.

Ama hakiki bir öğretmenin aksine Bayan Benjamin bizi kontrol altında (disiplin altında) tutmakta felaket. Suyun kaynama noktası 100 derecedir; Bayan Benjamin'inse 100 desibel. Bu da, yüksek devirde giden bir Harley Davidson marka motosikletin, kalkışa geçen bir jumbo jetin sesine, Bayan Benjamin'e göre "biraz fazla heyecanlandıklarında" Şube 6'nın gürültüsüne eşdeğer. Wesley MacNamara onun bir volkan gibi olduğunu söylüyor; sol gözü seğirmeye başladığında patlayacağını anlıyorsunuz.

Beni masasının yanına oturturken şimdilik sol gözü kontrol altındaydı.

"Seni tekrar sınıfta gördüğüme çok sevindim Albie" dedi. "Yokken hepimiz seni özledik; bence bu kadar kısa sürede okula döndüğün için de çok cesursun."

Babamın beni neredeyse zorla okula gönderdiğini söylemek yerine gözlerimi ayakkabılarıma diktim. Babam ce-

nazeden önce parlatmıştı ama karanlık maddeyle boyanmış gibi duruyorlardı, onları hiç bu kadar siyah, parlak görmemiştim. Belki yeterince uzun süre ayakkabılarıma bakarsam üzerlerinde bir kara delik açılıp beni yutar da buradan kurtulurum.

Bayan Benjamin, "İyi olacağından eminim" diyerek kafamı ütülemeye, canımı sıkmaya devam etti. "Ancak sınıftan çıkıp ufak bir mola vermeye ihtiyacın olursa diye Bayan Forest'tan senin için kütüphanede sakin bir köşe ayırmasını istedim. Eğer bunalırsan ya da kafanı dinlemek, düşüncelerinle baş başa kalmak istersen tek yapman gereken bana söylemek, hemen kütüphaneye gidebilirsin, tek bir soru bile sormam."

Sınıfın arka taraflarında ani bir gümbürtüyle bir helyum balonu patladı. Sol gözünün seğirmeye başlayıp başlamadığını görmek için Bayan Benjamin'e baktım.

"Yalnızca derse dönmek istiyorum Bayan Benjamin."

"Tabii ki" diye yanıtlarken gözkapağında belli belirsiz bir kımıltı vardı. "Gördüğün gibi herkes gelecek haftaki Bilim Fuarı'na deneylerini hazır etmeye çalışıyor; ama kendi projene başlamak için hâlâ zamanın var Albie. Victoria'yla bazı diğer arkadaşlarının neler yaptığına bir baksana. Bu kendi deneyin için kimi fikirler verebilir belki sana."

Böylece ben Victoria Barnes'ın neden patates püresinden dağ yapmaya çalıştığını anlamak üzere o tarafa yönelir-

ken Bayan Benjamin de Wesley MacNamara'nın pergeliyle etrafa dehşet saçmasını engellemek için telaşla sınıfın arka tarafına gitti.

Victoria Barnes okulumuzun en popüler kızı. Altı ay önce Clackthorpe Okulu'na başladığımda böyle söylediği için biliyorum bunu. "Ben bu okulun en popüler kızıyım. Senin babanın da televizyon programı var. Arkadaş olmalıyız bence." "Arkadaşlığımız" ilk teneffüse, Victoria babamın telefonunun hızlı aramasında herhangi bir ünlünün kayıtlı olmadığını öğrenene ve ona babamın programına çıkmasının tek yolunun bir süpernovanın içine düşmesi olduğunu söyleyene kadar sürdü.

Süpernova, üst dev olan bir yıldızın uzayda patlamasıdır. Ömrünüzde gördüğünüz en büyük havai fişeği düşünün, onu bir trilyonla çarpın. İşte süpernova öyle bir şeye benziyor. Bunu söylerken Victoria'yı gıcık etmek istememiştim. Yalnızca, büyük bir televizyon "yıldızı" olmak istediğini söylediğinde biraz kafam karışmıştı.

Victoria'nın dağının eteklerine bir kat daha püre sıvamasını izledim. Uzun sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı, iyice odaklanırken dilinin ucunu ağzının kenarından çıkarmıştı.

"Neden patates püresinden dağ yapıyorsun?" diye sordum.

Başını kaldırıp somurtarak bana baktı.

"Patates püresi değil bu Alık Bitik, kâğıt hamuru." Dağın zirvesindeki koca yuvarlak deliğin etrafına yapışkan karışımından son bir löp sıvadı. "Bu, Vezüv Yanardağı."

Victoria adımın Albie olduğunu biliyordu ama okuldaki ilk günümün sonunda Şube 6'nın neredeyse tamamını ismimin Al-Bi olduğuna ikna edip açılımını tahmin etmeleri gerektiğini söylemişti. En çok Alık Bitik hoşuna gitmiş, herkesin de bunu böyle öğrenmesini sağlamıştı. Artık umursamayıp geçiyordum. Annemin her zaman dediği gibi, hayatta insanların size lakaplar takmasından çok daha kötü şeyler vardı.

Victoria eserini incelemek için bir adım geri çekildi. Patates püresi sandığım şeyin aslında uzun şeritler halinde kesilip yapıştırıcıya bulanarak dağ şekli verilmiş düz kâğıtlar olduğunu o anda görebildim. Dağın alt kısımlarında lego Roma askerlerinin koruduğu bir sıra legodan evle plastik çiftlik hayvanları vardı. Victoria, fırçasıyla lego parçacıklarıyla yapılmış kasabayı işaret etti.

"Burası Pompeii. Lego askerleri küçük erkek kardeşimin odasından aldım, oyuncak ineklerle koyunlar da anasınıfından kalma. Bayan Benjamin bunun hayatında gördüğü en iyi bilim projelerinden biri olduğunu söyledi. Baban gelecek hafta beni birinci seçse iyi eder" dedi.

Victoria'yı tekrar kızdırmak istemediğimden babamın büyük ihtimalle jüri olmayacağı bilgisini kendime sakla-

dım. Onun yerine dağının tepesinde neden delik olduğunu sordum.

"Bu yalnızca bir dağ değil Alık Bitik, bu bir yanardağ. Vezüv Yanardağı yaklaşık iki bin yıl önce patlamış, tepesinden lavlar püskürdüğündeyse Pompeii kasabası volkanik taşlarla küllerin altında kalmış. Akan ölümcül lavlardan kimse kurtulamamış, binlerce kişi ya diri diri gömülmüş ya da yanıp kavrulmuş." Faciayı anlatırken Victoria'nın gözleri parlıyordu. "Ben de *kendi* yanardağımın ağzına sirkeyle sodyum bikarbonat dökeceğim, sonra da BOM! Gösteri zamanı!"

Minicik mızrağını kendisinin iki katı olan plastik ineğe doğrultmuş oyuncak bir askere bakıp Victoria'nın yanardağından köpürerek yayılacak dev lavların evini yutacağını hayal ettim.

"İnsanlar neden kaçmaya çalışmamış?"

Victoria, "Kimse Vezüv'ün patlayacağını bilmiyormuş" diye yanıtladı kendini beğenmiş bir tavırla. "Bir an güneşli havada oturmuş pizza yiyorlarmış, bir sonraki an BOM! Tüm kasaba yok olmuş."

Annem eskiden, her şeyi çok kafama taktığımı söylerdi: Küresel ısınma, Dünya'ya göktaşı çarpması, yaptığı deneylerin dünyamızı yutacak bir kara delik yaratıp yaratmayacağı... Eğer ben Pompeii'de yaşasaydım öylece oturmuş, sıcak, baharatlı bir pizza yerken göremezdiniz beni.

"Bayan Benjamin annenin durumunu anlattı bize" dedi Victoria. "Okula döndüğünde sana aşırı iyi davranmamız gerektiğini söyledi."

Victoria'nın "aşırı iyi" tanımı, bana "Alık Bitik" dememeyi içermiyordu besbelli ama beni asıl şaşırtan bir sonraki söylediğiydi.

"Dolayısıyla, cuma günü doğum günü partime gelmek ister misin? Belediye binasında, saat yedide. DJ, fotoğraf kabini, –benim *kesinlikle* kazanacağım– bir dans yarışması ve bir sürü havalı tip olacak. Annem neşelendirmek için seni de çağırmam gerektiğini söyledi."

Büsbütün sefille tamamen neşeli arasındaki ölçekte, Victoria'nın partisine gitme fikri epey aşağılarda yer alıyordu. Fotoğrafımın çekilmesini sevmem, dans etmeyi asla beceremem. Ama babam normal hayatımıza dönmemiz gerektiğini söylemişti, o yüzden belki de Victoria'ya da ikinci bir şans vermeliydim.

"Teşekkürler" dedim ona, "gelmek için babamdan izin alırım."

Victoria eline bir lego asker daha alıp yanardağına döndü. Omzunun üstünden, "Hediye getirmeyi unutma" diye de seslendi.

Arka sıradan Kiran'ın şaşkınlıkla, "Az önce Victoria Barnes seni doğum günü partisine mi davet etti?" diye fısıldayıp ıslık çaldığını duydum. "Vay canına, bir yaşıma daha girdim."

Kiran Ahmed, Şube 6'daki en iyi arkadaşım, hatta muhtemelen tek arkadaşım. Altıncı sınıfın ortasında yeni bir okula başlayıp arkadaş edinmek zordu. Herkes altı buçuk yıldır birbirini tanıyordu; çarpım tablosunu birlikte öğrenmişlerdi, bahçede futbol oynamışlardı, hepsi ikinci sınıfta Wesley MacNamara'nın başı çektiği Büyük Değnek Çekirgesi Katliamı'nı hatırlıyordu. Herkesin kendine yetecek kadar arkadaşı vardı; kimsenin bana kendimi iyi hissettirmekle harcayacak zamanı yoktu. Kiran hariç tabii.

Önce –tıpkı Victoria gibi– sadece babam televizyona çıkıyor diye benimle arkadaşlık etmek istediğini düşünmüştüm ama sonradan Kiran'ın uzayla kafayı bozduğunu öğrendim. Mars'a ilk ayak basan insan olacağını söylüyor; o kadarını başaramazsa ilk İngiliz-Asyalı astronot olmaya da razıymış. Yerçekimsiz ortam alıştırması olması için havuzda dalış dersleri alıyor, Güneş Sistemi'ndeki tüm ayların ismini biliyor.

"Şuna baksana" dedi Buzz Işıkyılı'nı küçük paraşütünden tutmuş sallarken. "Bu ufaklığı sonsuza ve ötesine göndereceğim!"[3]

Kiran'ın masasının köşesinde, üzerinde pembe tek boynuzlu atlar olan bir helyum balonu asılıydı, balonu tutan ipin ucu da Buzz Işıkyılı'nın kemerine bağlıydı.

"Pembe tek boynuzlu atlı balonla mı?"

3) To infinity and beyond: Oyuncak Hikâyesi (Toy Story) filminde Buzz Işıkyılı'nın ünlü repliği. [ç.n.]

Kiran başını salladı. "Yalnızca bir tane değil. Babam internetten bir sürü aldı; yüz balon artı kargo sadece 9.99 sterlin. Aslında küçük kız kardeşimin doğum günü partisi için almıştı bunları ama o artık Örümcek Adam'ı sevdiğinden babam balonları bana verdi. Bayan Benjamin geri kalanını Bilim Fuarı'na kadar malzeme dolabında saklayacak. *Yukarı Bak*[4] filmini izledin mi? Ben de Buzz Işıkyılı'nı uzaya göndermek için bu helyum balonlarını kullanacağım. Yörüngeye giren ilk oyuncak olacak."

Eğer Kiran bir sürü pembe tek boynuzlu atlı balonla Buzz Işıkyılı'nı uzaya gönderebilirse kesin Bilim Fuarı'nda birinciliği alırdı. Ancak ilk oyuncak astronotu uzaya göndermesiyle ilgili yalnızca bir problem vardı.

"2008'de bir Buzz Işıkyılı *Discovery* uzay mekiğinde yörüngeye girdi" dedim ona. "Babam programında en tuhaf beş astronotu sıralarken Uluslararası Uzay İstasyonu'nda havada süzülen oyuncak Buzz'ın videosunu göstermişti. Buzz, bir denizanasıyla Laika adlı bir Rus uzay köpeğinin ardından sıralamada üçüncüydü."

Maalesef Kiran bu haberi pek iyi karşılamadı. Buzz Işıkyılı'nı masaya sertçe vurduğunda Buzz'ın uçuş kanatları açıldı, oyuncaktan, "Sonsuza ve ötesine!" sesi duyuldu.

Kiran, "Eğer oraya bir kez gitmişsen bu lafın bir anlamı yok" diye tersledi Buzz'ı. "Ben ilk olmak istiyorum. Uzaya

4) *Up* (*Yukarı Bak*) bir animasyon filmidir. Filmde bir ev, çok sayıda balona bağlanarak uçurulur. [ç.n.]

gönderebileceğim özel, daha önce gönderilmemiş bir şey vardır mutlaka."

"Legolardan yapılmış bir astronota ne dersin?" diye önerdim Victoria'nın yanardağına hızlıca bakarak. Belki de Kiran'ın balonları Vezüv Yanardağı patlamadan Pompeiilileri güvenli bir yere uçurabilirdi.

Kiran başını iki yana salladı.

"Olmaz, Kanadalı iki çocuk 2012'de uzaya legodan bir adam gönderdi. Youtube'da videolarını görmüştüm. Balon fikrini de oradan aldım." Buzz'ın kemerindeki ipi çözmeye başladı. "Bilim Fuarı için proje yapacak mısın? Benimkine yardım edebilirsin eğer kendi projeni yapmaya vaktin yoksa... şey yani annenden ötürü."

O anda ilgimi çeken tek bilimsel konu, kuantum fiziğiydi. Ama bunu Kiran'a açıklayamadan sınıfın arka tarafında bir çığlık koptu.

"Öğretmenim!" diye bağırdı Lucy Webster. "Wesley, Bay Sümüklü'yü kafesinden çıkarttı!"

Bay Sümüklü sınıfın hamsteriydi. O, sıraların arasından kaçarken, geçtiği yerlerden cıyaklamalarla çığlıklar yükseliyordu. Tüylü kahverengi bir şey, test tüpleriyle oyun hamuru dolu kapların arasında hızla geçerken Bayan Benjamin de sesini duyurmaya uğraşıyordu.

"Sessiz olun! SESSİZ OLUN! **SESSİZ OLUN!**"

Bay Sniffles'ı tam açık pencereden fırlamak üzereyken yakalayan Bayan Benjamin bize döndü. Yüzü lav kırmızısıydı, sol gözü son hız seğiriyordu.

"Şube 6, bu davranışınız asla kabul edilemez! Sınıfımda böyle bir kargaşaya izin vermem! Eğer okulun geri kalanını rahatsız etmeden Bilim Fuarı deneyleriniz üzerinde çalışamayacaksanız onun yerine sessizce fen sınavı olabilirsiniz."

Herkes homurdandı.

Bayan Benjamin, "Sessiz olun!" diye bağırdı tekrar. Uzun adımlarla sınıfın arka tarafına yürüdü, Bay Sniffles'ı sağ salim kafesine koydu.

Wesley MacNamara, "Onu salıvermek istememiştim öğretmenim" dedi minik, yeşil yapraklarla dolu plastik bir tepsiyi havaya kaldırarak. "Sadece biraz tere kemirmek isteyebileceğini düşündüm."

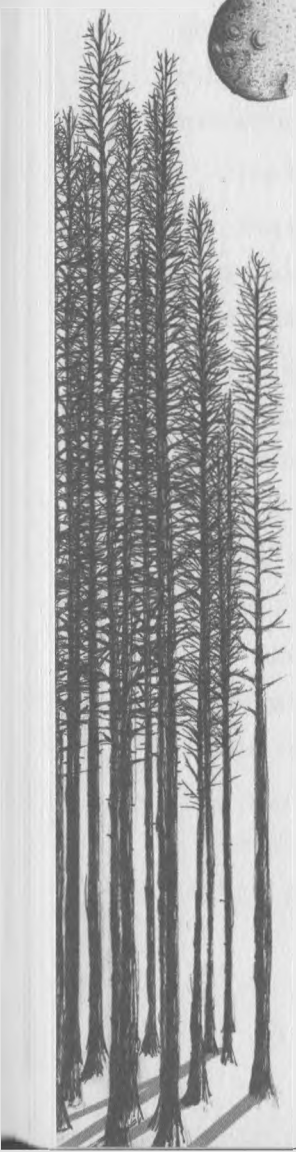
Sol gözü hâlâ acil durum sinyali vererek seğiren Bayan Benjamin, Wesley'yi duymazdan geldi.

"Şimdi, hepiniz malzemelerinizi kaldırın, kurşun ve tükenmezkalemlerinizi çıkarın. Sessiz olun! Teneffüs zili çalana dek çıt bile duymayacağım sizden!"

Harika. Okula döndüğüm ilk gündü ve fen dersinden sınav olmak zorundaydım. Soruların hepsi kuantum fiziğiyle ilgili değilse annemi bulmama bir faydası da olmayacaktı.

Sonra Bayan Benjamin'in zaten bu sınavdan kurtulmam için bana bir yol gösterdiği geldi aklıma. Sınıfın geri kalanı homurdanarak eşyalarını toplarken parmak kaldırdım.

"Öğretmenim, bana biraz müsaade eder misiniz? Kütüphaneye gitmek istiyorum."

3

"*Ne* hakkında bir kitap arıyorsun?"

Eli, kütüphane mührü basacağı bir yığın *Tarihi Korkunç Olaylar* kitaplarının üzerinde kalakalan Bayan Forest bana gözlüklerinin tepesinden baktı.

"Kuantum fiziği, öğretmenim. Fen dersi projem için lazım."

Bayan Forest kendini kütüphaneci olarak tanımlamaktan hoşlanmaz, herkese doğru kitabın reçetesini yazabilecek bir doktor olduğunu söyler. Bana verdiği son kitap, bir karavanda babasıyla yaşayan, Danny adında bir oğlanı anlatan *Dünya Şampiyonu Danny*'ydi. Çocuğun babası annesinin ölümünü bir nevi telafi etmek adına zamanının çoğunu uçurtmalar, ufak

yarış arabaları, sıcak hava balonları gibi havalı şeyler icat ederek geçiriyordu. İşin aslı, kendi babamın ne kadar ilgisiz olduğunu anımsattığından birkaç bölüm sonra okumayı bıraktım. Herkes evrenin işleyişini kavramış, televizyon yıldızı bir babaya sahip olmanın çok harika olduğunu düşünüyordu ama fırsatım olsaydı, uçurtma uçurmayı bilen sıradan bir babayı ona yeğlerdim.

Son kütüphane dersimizde Bayan Forest Şube 6'ya, bizi her yere, yepyeni ülkelere, unutulmaz yerlere, muhteşem topraklara götürebilecek kitapları olduğunu anlatmıştı. Bunun üzerine Wesley MacNamara parmak kaldırıp ona kitapla uçağı karıştırdığını söylemişti. Herkes gülmüştü ama şu anda beni paralel bir evrene götürebilecek bir kitap bulmasını umuyordum.

Bayan Forest mührünü bırakıp beni, köşeyi dönünce kenarda gizli kalmış olan kurgu dışı bölümüne götürdü. Orta rafa bakarak sırtında mavi etiket olan bir sıra kitabı gözden geçirirken somurttu. "Bilimsel kitapların hepsi burada Albie ama kuantum fiziğiyle ilgili bir kitap bulabileceğini sanmıyorum. Sizin döneminizin kütüphane kataloğunda yok yani. Babana sorsan olmaz mı? O büyük ihtimalle buradaki tüm yazarların toplamından bile daha bilgilidir."

"İşleriyle meşgul" diye hızla yanıtladım. "Yalnızca temel bilgileri edinebileceğim bir kitaba ihtiyacım var."

"Hah, işte." Bayan Forest rafın ortalarından bir kitap çekip aldı. "Her şeye rağmen baban yine de yardımcı olabilecek gibi bak."

Kitabı uzattığı esnada kapaktan bana bakan babamın yüzünü gördüm. *Ben Bright'ın Evren Kılavuzu: Asteroidler, X Işını Yıldızları ve Aradaki Her Şey.* Televizyon programı popüler olduktan sonra babamdan çocuklar için benzer tarzda bir de kitap yazmasını istemişlerdi, o da kitabı bitirmek için ofisine kapanmıştı. Her şey ters gitmeden önce bir aile olarak geçirdiğimiz son yazdı ama bunu boşa harcamıştı. Annem o zaman moralimi düzeltmeyi denemişti.

"Onunla gurur duymanı istiyor Albie. Baban bu kitabı senin için yazıyor."

Bunu söylediğinde anneme inanmamıştım ama şimdi haklı olmasını umuyordum.

Okuma köşesine oturup dosdoğru içindekiler bölümünü açtım; asteroidler, atomlar, Büyük Patlama, kara delikler, konik ışın, karanlık madde, Einstein ve anlamadığım bir sürü kelime daha. Ama sayfanın ortalarında aradığım başlığı buldum:

Kuantum fiziği 108-109

108. sayfayı açtığımda karşıma çıkan ilk cümle şuydu:

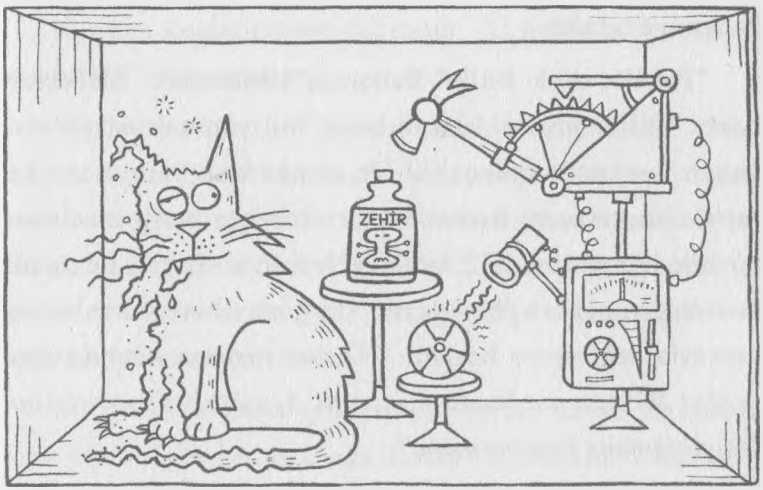
Eğer kuantum fiziğini anladığınızı düşünüyorsanız, kuantum fiziğini anlamamışsınız demektir.

Açıklamaya gerçekten çok iyi başladın baba!

Kuantum fiziği cidden acayip bir bilim dalıdır. Atomlarla parçacıkların tuhaf hareket ediş biçimlerini açıklamaya çalışır. Mini minnacık kuantum dünyasında, bir atom ya da parçacık aynı anda birden fazla yerde, hatta iki farklı durumda bile olabilir! Kuantum fiziğine göre siz dönüp bakana dek her şey mümkündür.

Kafamı kaşıdım. Daha şimdiden ipin ucunu kaçırmıştım. Bir şey nasıl aynı anda iki farklı yerde ya da hatta iki farklı şey olabilirdi ki? Çok mantıksızdı.

Biraz kafamı dağıtmak için sayfanın ortasındaki karikatüre baktım. Resimde yanında bir şişe zehrin tepesinden sarkan bir çekiç, bir Geiger sayacı ve parlayan bir radyoaktif parçacıkla bir kutuya hapsolmuş zombi gibi görünen bir kedi vardı. Altındaki metinde bu ürkünç karikatür açıklanıyordu.

Erwin Schrödinger adında bir bilim adamı kuantum fiziğinin tuhaf etkilerini göstermek amacıyla bir deney bulmuştur. Bir kedi, bozunma ihtimali %50 olan bir radyoaktif uranyum parçacığı ile bir kutuya koyulur. Bu da %50 ihtimalle her an radyoaktif parçacığın yayılabileceği anlamına gelir. Eğer Geiger sayacı radyoaktif parçacık saptarsa çekici tetikler, çekiç zehir şişesini kırar. Ve bu, kediyi öldürür. Ancak, kuantum fiziği, biz kutuyu açıp bakmadan, parçacığın aynı anda –bozunma olmuş ve olmamış– her iki muhtemel halde de bulunabileceğini söyler. Bu da kutudaki kedi aynı anda hem ölü hem de canlı demektir!

Dünyanın En Kötü Evcil Hayvan Sahibi'nin bu çılgın deneyini anlamlandırmaya çalışırken başımı salladım. Bir kedi nasıl aynı anda hem ölü hem de canlı olabilirdi ki? Ama ben açıklamanın geri kalanını okuyamadan Wesley MacNamara kitabı elimden çekip alarak kendini yanıma, kanepeye bıraktı.

"Pekâlâ, Alık Bitik." Babamın kitabındaki karikatüre baktı. "Bilim projesi olarak bunu mu yapmak istiyorsun? Bayan Benjamin radyoaktif bir zombi kedi yaratmana hayatta izin vermez. Benim bir ornitorengi kesip incelememe bile izin vermedi." Elinden gelen en iyi Bayan Benjamin taklidini yaparken Wesley'nin sol gözü abartılı bir kırpıştırmayla seğirmeye başladı. *"'Onlar koruma altında hayvanlar Wesley, sınıfımda o sevimli Avustralyalı yaratıkları kesip biçmene izin vermem.'"*

Wesley homurdanarak, "Tüylü ucubelerden başka bir şey değiller. Yüzgeçleri susamuru, kuyrukları kunduz, elektrik detektörü gagalarıysa mutant ördekler gibi. Hatta gerçekte gezegenimizi işgal etmeye gelmiş tuhaf görünüşlü uzaylılar bile olabilirler bence. İşte bu yüzden bir tanesini kesip biçmeme izin vermiyor; gerçeği keşfederim diye."

Aslına bakarsanız bu, Wesley'den duyduğum en çılgınca şey değildi. Clackthorpe Okulu'na başladığımda bana tüm öğretmenlerin aslında hayatta kalmak için öğrencilerin kanını içen, şekil değiştiren dünya dışı sürüngenler olduklarını söylemişti. Bunu duyan Bayan Benjamin'se eğer şekil değiştiren dünya dışı bir sürüngen olsaydı kesinlikle Ç.Ö. –çömez öğretmen– olarak çalışmayacağını belirtmiş, bir daha böyle bir şey söylediğini duyarsa haftanın geri kalanında cezalı olacağını da eklemişti. Ondan sonra Wesley kan emici uzaylı öğretmenler konusunu bir daha açmamıştı.

Konuyu değiştirmeye çalışarak, "O halde bilim projen ne olacak?" diye sordum.

Wesley somurttu. "*Tekrar*, dolabın içinde tere yetiştirtiyor bana. Birinci sınıftan beri aynı projeyi yapıyorum. Ama bu sefer bir planım var." Gözlerinde tehlikeli bir pırıltıyla öne doğru eğildi. "Yarın fen dersinde geziye gittiğimizde ornitorenklerle ilgili gerçeği açığa çıkaracağım, sen de bana yardım edeceksin."

Bu iş hiç hoşuma gitmemişti. Yarın, Bayan Benjamin Şube 6'yı, Clackthorpe Doğa Tarihi ve Mekanik Mucizeler

Müzesi'ne geziye götürecekti. Kiran'ın dediğine göre geçen beş yıldır sınıf hep aynı geziye gidiyordu. Oraya müze deseler de aslında eski ıvır zıvırla dolu kocaman bir evmiş. Eskiden, Victoria Dönemi'nde yaşamış Montague Wilkes adında bir kâşife aitmiş. Adam dünyayı keşfetmek için Clackthorpe'tan ayrılmış, Avustralya'da nalları dikene dek de bulduğu her şeyi buraya göndermiş. Müzenin sitesine göz atmıştım; bulduğu şeylerin çoğu doldurulmuş hayvanlar gibi duruyordu. Hatta cam bir kavanozda ornitorenk bile görmüştüm, o andaysa bunun Wesley'nin planının parçası olabileceğine dair korkunç bir hisse kapıldım.

"Iıı... Yarın müzeye gelemeyeceğim sanırım. Dün annemin cenazesi vardı..."

Wesley yumruğunu, neredeyse Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'nda vızır vızır dönen bir atom kadar hızla savurarak kolumu feci acıttı.

"Ahh!"

Wesley, "Yarın bana yardım etsen iyi olur yoksa karışmam" diye uyardı. "Anneni bahane etmeyi de aklından geçirme. Bir sürü insanın annesi yok ama ortalıkta şikâyet ederek gezinmiyoruz."

Wesley büyükannesi ve büyükbabasıyla yaşıyor. Kiran, Wesley üçüncü sınıftayken annesinin Costa Del Sol'a tatile gittiğini, bir daha da dönmediğini anlatmıştı bana. Ama Wesley en azından yaz tatillerinde onunla görüşebiliyordu.

Bayan Forest, coğrafya ile tarih raflarının arkasından bir kütüphane ninjası gibi aniden belirdi.

Yüzünde şüpheli bir ifadeyle, "Neler oluyor burada?" dedi. "Wesley, sen niye derste değilsin?"

"Öğretmenim, Albie'nin iyi olup olmadığını kontrol etmem için gönderdi" dedi. Wesley kalkarken babamın kitabını kucağıma attı. "Annesiyle ilgili durumdan filan ötürü."

Elimdeki açık kitaba bakarak, "İyi misin peki, Albie?" diye sordu Bayan Forest. "Aradığını buldun mu?"

Kolum acırken karikatürdeki hâlâ yarı ölü yarı canlı olan zombi kediye tekrar baktım. Schrödinger'ın çılgın deneyinin annemi bulmama ne faydası olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Kuantum fiziği gerçekten çok kafa karıştırıcıydı. Düşünmem lazımdı ama bunu okulda gerçekleştirmem imkânsızdı. Hele de Wesley MacNamara en son çılgın entrikasında ona yardım etmem için kolumu yumruklarken. Acıdan kurtulmak için beynimin uyuştuğunu hissettim, tamamen hissizleşiyordum. Hemen buradan gitmeliydim.

"Emin değilim Bayan Forest." Gözlerimin kenarındaki hafif ıslaklığı silip burnumu çekerken, "Yalnızca eve gitmek istiyorum" dedim.

Bayan Forest, Büyükbaba Joe'yu arayıp gelmesini söylemek üzere beni müdürün odasına götürürken Wesley arkamdan seslendi.

"Yarın görüşürüz." Dönüp baktığımdaysa Wesley yumruklarını sıkmıştı, ses çıkarmadan ağzını oynatarak, "Yoksa karışmam" dedi.

4

Büyükbaba Joe beni okuldan eve getirdikten sonra bir şeyler yemem için mutfak masasına oturttu.

"Güçten düşmemelisin Albie, evlat." Büyükbabam, kızarmış ayakkabı tabanına benzeyen bir şeyi tavadan kazıyarak tabağıma koydu. "Bunu yiyince kendini çok daha iyi hissedeceksin."

Önümdeki tabağa baktım. Olay yeri incelemenin suç mahallerine benziyordu; yanıp kül olmuş bir kasap dükkânı gibiydi. Büyükbaba Joe'nun buzdolabından sosis, pastırma ve sucuk çıkarışını izledim ama yağ içinde yüzen kuru fasulye yemeği dışında tabağımdaki her şey tanınmaz (ne oldukları anlaşılmaz) derecede yanıktı.

Kızarmış parmağa benzeyen bir parçayı yoklamak için çatalımla dürttüm. Ama çatalın dişleri –o noktada sosisten çok kömüre dönmüş– sosisin kapkara yüzeyini delmeyi beceremeyerek geri sekti.

Yanmış yiyecekler kanserojendir; yani kansere neden olabilirler. Eğer bu sosisi yersem vücudumdaki hücrelerden önce biri, ardından bir başkası, peşinden bir diğeri mutasyon geçirebilirdi, kanser olduğumu fark ettiğimdeyse artık çok geç olurdu, tıpkı annem gibi.

Tabağı ittim; risk almaya değmezdi.

"Hadi ama Albie, bir şeyler ye evlat."

Büyükbabamın sesindeki kaygıyı hissediyordum ancak yine de başımı iki yana salladım.

"Annem genelde sandviç yapardı bana" dedim.

Yanımdaki sandalyeye yavaşça çökerken Büyükbaba Joe içini çekti.

Masanın altında bacağını bükmeye çalışırken acıyla yüzünü buruşturup, "Kahrolası kalçam" diye mırıldandı. "Üzgünüm Albie. İstersen sana sandviç yapabilirim; hemen hallederim."

Şimdi de bana kendimi suçlu hissettirmişti, çabucak başımı salladım.

"Sorun değil büyükbaba. Fasulyeyi yerim yalnızca. Bana da hoş bir değişiklik olur."

Büyükbaba Joe tekrar içini çekti.

"Son zamanlarda buralarda çok şey değişti, hiçbiri de iyi yönde değil."

Annem öldükten sonra papaz cenazeyle ilgili konuşmak için evimize gelmişti. Her zamanki gibi babamla büyükbabam her konuda tartışmıştı: Çiçekler, ilahiler, çalacak şarkılar... Babam, Beatles'ın *Across The Universe*[5] şarkısını istemişti ama büyükbabam *All Things Bright And Beautiful*[6] çalmazsa münasip bir cenaze töreni olmayacağını belirtmişti. Neticede papaz törene *All Things Bright And Beautiful*'la başlayıp en sonda *Across The Universe*'ün çalınacağını söylemişti. Benimse umurumda değildi; bana annemi anımsatan tek şarkı eskiden mutfakta dans ederken dinlediğimizdi, onu da cenazede duymak istemiyordum. Bu yalnızca bana annemin artık yanımda olmadığını anımsatırdı.

Papaz gitmeden önce bana üzerinde üzgün görünen bir tavşan resmi olan, *Tavşancık Annesini Kaybedince* adlı bir kitapçık vermeye çalıştı. Ona artık resimli kitaplar için fazla büyüdüğümü söylediğimdeyse yetişkinler için hazırlanan broşürü verdi. Adı *Kederle Başa Çıkmak*'tı, yakınlarınızdan biri öldüğünde hissettiklerinizle ilgiliydi. Broşüre göre çoğu insan, yasın beş evresinden geçiyordu.

1. İNKÂR: Bu babamın hâlâ çıkamadığı evreydi. Derin Maden Laboratuvarı'na gömülüp her şey yolundaymış gibi davranıyordu. Ama hiçbir şey yolunda değildi,

5) Evren Boyunca. [ç.n.]
6) *Işıl Işıl ve Güzel Her Şey* adlı ilahi. [ç.n.]

onun sorunu görmezden gelmek yerine çözmeme yardımcı olmasını diliyordum.

2. ÖFKE: Bu da Büyükbaba Joe'nun bulunduğu evreydi, bu nedenle babamla tartışıp duruyordu. Önceki gün babama, annemin kesin Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'nda çalıştığı için hastalandığını söylediğini işittim. Onu kanser eden mutlaka o atomlarla uğraşması olmalıymış. Babam saçmaladığını söyledi ama büyükbabam ona küfretti. Büyükbabamın küfrettiğini daha önce hiç duymamıştım, bundan da ne kadar öfkeli olduğu anlaşılıyordu.

3. PAZARLIK: Annem kanser olduğunu ilk söylediğindeki tepkim buydu. Okula yürürken kaldırımdaki çatlaklara basmazsam annem iyileşirdi. Kayan bir yıldız görürsem kanserden kurtulurdu. Bu iddialarımı gerçekleştirmek için kendimi paraladım ama hiçbir şey işe yaramadı.

4. DEPRESYON: Okuldaki herkes bu evrede olmam gerektiğini düşünüyor ama annem öldüğünden beri ağlamadım. İşin aslı, üzülmenin zaman kaybı olduğunu fark ettim, tüm dikkatimi her şeyi yoluna koymaya vermeliydim.

5. KABULLENME: Broşüre göre bu son evre, ölen kişinin asla geri dönmeyeceği gerçeğiyle yüzleşmekti. Ama babam, annemin hâlâ hayatta olduğu bir paralel

evren olduğunu söylediğinden beri tek düşünebildiğim onu nasıl tekrar göreceğimdi.

Bir kaşık dolusu fasulye yedikten sonra yüzümü buruşturarak tabağı ittim. Büyükbabam sosisle sucuğu yakmış olabilirdi ama fasulyeyi ısıtmayı unutmuştu.

"Çok aç değilim şu an."

Büyükbaba Joe, mutfaktaki saate bakarak, "Onun yerine bir sandviç yapayım sana" dedi. "Birazdan televizyonda güzel bir film başlayacak; *Geleceğe Dönüş*. Annenin en sevdiklerinden biriydi. Birlikte izleyebiliriz."

Babam ne zaman program çekimleri için hafta sonu evde olmasa annemle cumartesi geceleri film maratonu yapardık. Arka arkaya tüm *Yıldız Savaşları* filmlerini, *Doctor Who* dizisi sezonlarını, *Geleceğe Dönüş 1, 2* ve *3*'ü izlerdik. Annem bilim kadını olmak istemesini sağlayan filmin *Geleceğe Dönüş* olduğunu söylerdi ama henüz zaman makinesi yapmayı başaramadığı için de biraz hayal kırıklığı yaşardı.

O zaman buna gülmüştüm ama Büyükbaba Joe'nun önceki gün söylediklerini anımsadım. Eğer annem bilim kadını olmasaydı belki de bugün hâlâ hayatta olurdu.

"Sence annemi hasta eden işi miydi?"

Şimdi de suçlu hissetme sırası Büyükbaba Joe'daydı.

Gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovalayarak, "Üzgünüm Albie" dedi, "onu duymanı istemezdim." Tekrar iç geçirdi. Kalan son enerjisi de o nefesle yok olmuştu. "Hayır, hasta-

lanma nedeninin bu olduğunu düşünmüyorum. Suçlayacak birini arıyordum sadece. Bilim kadını olacağını söylediğinde annenle öyle gururlanmıştım ki. Ailemizde üniversiteye giden ilk kişiydi, üstelik de Cambridge Üniversitesi'ne. Tabii üzerinde çalıştığı o parçacık fiziğinden, atomlardan, protonlardan, tüm o zımbırtılardan hiçbir şey anlamıyordum ama Büyükanne Joyce öldüğünde bana açıklamayı denemişti. Arka bahçeye teleskopu kurmuş –tıpkı annen küçük bir kızken yaptığımız gibi– yıldızlara bakıyorduk. Ama bu sefer annen bana görebildiğimiz her şeyin –gökteki tüm on binlerce yıldızın– nasıl bir zamanlar topluiğne başından binlerce kat ufak, minnacık bir baloncuğa sığdığını anlatmıştı. Tüm bunları Büyük Patlama'nın yarattığını, deneylerinin evrenin nasıl oluştuğunu araştırdığını söylemişti. Anlattıklarının hepsi bana olağanüstü gelmişti ama annene de söylediğim gibi, o patlamayı gerçekleştirecek biri olması gerekiyordu."

"Yani *sen* annemin cennette olduğunu mu düşünüyorsun büyükbaba?"

Gözlüklerini geriye iterek, "Tabii ki orada" diye kendinden emin yanıtladı. "Biz şu an konuşurken büyükannen onun kanatlarını düzeltiyordur." Yüzünü buruşturarak yerinden kalktı. "O halde mısır patlatayım mı?"

Başımı iki yana salladım. *Geleceğe Dönüş*'ü tekrar izlemenin annemi bulmama bir faydası olmayacaktı.

"Ben bu sefer izlemeyeyim büyükbaba. Ödevim var."

5

Odam evin en üst katında. Tüm eşyalarım burada; aslında, annemle babamın eşyalarının çoğu da burada duruyor. İngiltere'ye geri taşındığımızda annemi hastanedeki randevularının tümüne babam götürdüğünden her şeyi açıp yerleştirecek zaman olmamıştı; iş zımbırtılarıyla dolu bir sürü kutu da ayak altından kaldırılıp odama tıkılmıştı.

Bana adım atacak yer kalmadığından şikâyet ettiğimde babam, "Bu geçici bir çözüm" demişti. "Annen kendini daha iyi hissedince çaresine bakarız."

O yüzden de odamın yarısı hâlâ her sabah uyandığımda üzerinden tırmanıp

geçmek durumunda kaldığım karton kutularla dolu. Cenevre'deki odam bu çatı katı odasının iki katı genişliğindeydi, içi de tam istediğim gibi döşenmişti. Tüm kitaplarımla çizgi romanlarım için yerden tavana kadar uzanan bir kitaplık, okul projelerimi yapabileceğim kocaman bir masa, yatağımın üzerindeyse Samanyolu'ndaki tüm takımyıldızlarını gösteren devasa bir yıldız haritası vardı.

Yatağımın kenarına oturdum. Artık ne kitaplığım var ne de her yere yığılmış kitaplarımla çizgi romanlarım. Masam ödev yapmama bile yetmeyecek kadar ufak, duvarlardaysa yıldız haritamı asacak kadar yer yok. Tek posterim Güneş Sistemi haritası; ama o da Büyükbaba Joe'nun geri taşınacağımızı duyunca yaptığı yalapşap badanayı örtmek için. Burası benim bebeklik odamdı; eğer gözlerinizi kısarak bakarsanız büyükbabamın alelacele yaptığı boyanın altından hâlâ eski, ayıcıklı duvar kâğıdı görünüyor.

Odamın ortasında çatı penceresinden dışarı bakan teleskopum duruyordu. Annemle babam geçen doğum günümde, dünyaya yönelebilecek herhangi bir tehlikeli asteroid olup olmadığını kontrol etmeme yardımcı olmak için almıştı. Erkenden haberdar olabilmek için Twitter'da Asteroid Gözlemi[7] sayfasını takip ediyorum. Fazla tedbirden zarar gelmez. Annem dinozorları yeryüzünden silenin mega bir meteor olduğunu söylemişti ki uzayda da binlerce aste-

7) Asteroid gözlemlerinin paylaşıldığı, NASA'ya bağlı gerçek bir Twitter hesabı. Orijinal hesap adı: @AsteroidWatch. [ç.n.]

roit var. Biri de şu anda dosdoğru üstümüze geliyor olabilir, o yüzden de gökleri gözlemlemeye devam etmeliyim.

Clackthorpe'a taşınmanın tek iyi yanı buydu; kasaba, fundalığın büyük bir bölümünü içine alan bir Karanlık Gökyüzü Parkı'nın tam ortasında. Yani ne sokak lambaları var ne de hava kirliliği; sizi gökteki binlerce yıldızı görebilmekten alıkoyan hiçbir şey yok.

Normalde en iyi sonuçları elde edebilmek için teleskopu dışarı kurmak gerekir ama soğuk hava annemi öyle çok öksürtüyordu ki onun yerine yıldızları benim odamdan izlerdik.

Annemi önceki yıl aldığım, hastanedeki onca tedaviden sonra artık üstüne iki beden büyük gelen pufuduk sabahlığına sarınmış yatağımın kenarında otururken anımsayarak gözlerimi kapadım. Yeni teleskopumla gökyüzünde gezinirken annem bana görebildiğimiz mucizevi şeyleri açıklardı: Kuyrukluyıldızlarla meteorlar, Orion Bulutsusu, Andromeda Galaksisi, Satürn'ün buz halkaları, Jüpiter'in Büyük Kırmızı Lekesi. Bakmayı en sevdiklerimden biri –Samanyolu'nda dönen on milyon yıldızdan oluşan küme– Omega Erboğa. Teleskopun göz merceğinden bakıldığında uzayda bir ateşböceği sürüsü gibi gözükür.

Annem geceleyin gözlerimizi gökyüzüne çevirdiğimizde aslında geçmişe baktığımızı söylemişti. Omega Erboğa 15.000 ışık yılı uzaktaydı. Bu da teleskopumdan baktığımda yıldızları 15.000 yıl önceki halleriyle gördüğüm anlamına

geliyor. Bu yıldızların bazıları asırlar önce sönmüş olabilirdi ama ışıkları bize hâlâ ulaşıyordu. Dünya'ya en yakın yıldızlardan biri olan Barnard Yıldızı bile hâlâ altı ışık yılı ötedeydi. Yani bu yıldızın "şu anki" halini bilmek istersem ışığının bana erişmesi için ortaokulun sonuna dek beklemem gerekiyor. Annem, Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'ndaki deneylerinde milyarlarca yıl öncesine bakarak evrenin başlangıcının bir fotoğrafını çekmeye çalıştıklarını söylemişti.

Bir uzaylı, süper teknolojik bir teleskopla, şu anda Güneş Sistemi'nin en ucundaki Oort Bulutu'ndan Dünya'ya baksa çatı penceremden içeri göz atıp yatağımda yanımda oturan annemi görebilir miydi acaba?

Gözlerimi açıp boş odada etrafıma baktım. Artık tek görebilecekleri annemin ardında bıraktığı kara delikti, onu da hiçbir şey dolduramazdı.

Bu söyleyeceğim kulağa korkunç gelecek ama bazen keşke annem yerine babam ölseydi diye düşünüyorum. Onun Youtube'da tonlarca videosu var, hem televizyon programının DVD setini bile izleyebilirim ama annemin hiç videosu yok. Yani bir tuşa basıp yüzünü görmem ya da sesini duymam mümkün değil.

Çantamı açtım. Artık önemli olan tek ev ödevi annemi bulmaktı. Dokunmadığım öğle yemeğimi yatağın üzerinde bırakarak babamın kitabını çıkarıp yarı canlı yarı ölü vaziyette hâlâ kutunun içinde tutsak olan zombi kedinin oldu-

ğu sayfaya çevirdim. Kuantum fiziğinin işleyişini anlamak istiyorsam açıklamanın geri kalanını da okumalıydım.

Ancak tüm bilim adamları Schrödinger'ın kedisinin aynı anda hem canlı hem de ölü olabileceğine inanmamaktadır. Hugh Everett adlı bir bilim adamının atomların kuantum dünyasındaki tuhaf davranışları için çok farklı bir açıklaması vardır. Çoklu Dünyalar Teorisi isimli bu teoriye göre kutu açıldığı an evren ikiye bölünmektedir. Kedi evrenlerden birinde ölü, diğerindeyse canlıdır. Bu paralel evrenlerin her ikisi de gerçektir, hatta uzayda aynı yerde bile olabilirler ancak farklı boyutlar tarafından ayrılırlar.

Paralel evrenler, farklı boyutlar; kuantum fiziği bilimsel gerçeklerdense bilimkurgu gibi geliyordu kulağa.

Çoklu Dünyalar Teorisi'ne göre sonsuz sayıda paralel evren vardır. Bu evrenlerin her birinde sizin bir kopyanız, farklı bir seçimden kaynaklanan ufacık bir fark dışında sizinle aynı hayatı yaşamaktadır. CERN'deki Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'nda çalışan bilim insanları mikro kara delikler yaratarak bu paralel evrenlerin varlığını kanıtlama ihtimalleri olabileceğini düşünmektedirler.

Bir dakika! Annem bana bundan hiç bahsetmemişti. Onun Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'ndaki deneylerinin evrenin başlangıcını aramakla ilgili olduğunu sanıyordum, paralel evrenleri keşfetmekle değil. Çoğu annemin

CERN'den kalan eşyalarıyla dolu, üst üste yığılmış karton kutulara baktım. Belki de bu paralel evrenlere gitmenin bir yolunu bulmanın anahtarı bu kutulardan birinde saklıydı... Karton kulaklarını kaldırarak en yakınımdaki kutuyu açmaya giriştim. İlk bulduklarım *Uluslararası Teorik Fizik Dergisi*, *Nükleer Araçlar ve Metotlar*, *Fizik Mektupları* gibi sıkıcı görünümlü dergilerdi. Sonuncuyu biraz karıştırdım ama içinde annemin diğer dergileri gibi ilginç bir bulmaca sayfası bile yoktu ve işin aslı, yazılanların tek kelimesini bile anlamıyordum.

Dergilerin altında annemin CERN'deki masasında duran bir yığın eşya vardı. Bunları kutudan tek tek çıkardım: Radyasyonu ölçen, USB ile çalışan dijital bir Geiger sayacı, ipleri dolanmış bir Newton Beşiği masaüstü süsü, Albert Einstein desenli fare altlığı, dizüstü bilgisayar desteği, eski bir ammonit fosili.

Büyükbaba Joe'yu ziyarete geldiğimiz zamanlardan birinde, annemle fundalıkta gezinirken bulmuştuk bu fosili. Yaklaşık üç santim genişliğinde, altın rengi, spiral şekilliydi. Onu bulduğumuzda annem 100 milyon yıl önce yaşamış, nesli tükenen bir deniz canlısından geriye kalan tek şeyin bu olduğunu açıklamıştı. Babamsa anneme bu fosilden bir kolye yapacağını söylemiş ancak bir türlü fırsat bulamamıştı. Ammoniti cebime koydum.

Kutunun altında daha da fazla kâğıt yığını –bana hiçbir anlam ifade etmeyen tuhaf yazılarla dolu bitmek bilme-

yen bilgisayar çıktıları– vardı. BİRİNCİ DÜZEY VE IŞIN BORUSUNDA BOZULMA ETKİNLEŞTİRİLDİ. 2 TEMEL ŞİDDETTE İYONLAŞMA AKTİF. Bunların ne demek olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Ne aradığımı da bilmiyordum. Ben kuantum fizikçisi değildim ki; yalnızca altıncı sınıftaydım.

İlk anda kapıldığım umutlar yok olmaya başlıyordu. Annem bile paralel bir evren bulamamışsa benim ne şansım vardı ki? Ama son kâğıt destesini de dışarı çıkardığımda kutunun dibinde tam da aradığım şeyi buldum: Annemin her gün işe giderken taktığı deri omuz çantası.

Fermuarını açıp annemin dizüstü bilgisayarını çıkardım. Evden çalışabileceğini düşündüğü zamanlarda –ilk ışın tedavisi onu çalışmak bir yana yemek bile yiyemeyecek kadar güçsüz düşürmeden önce– CERN'den getirmişti bunu.

Annem, bunun –bilgisayarcılarda bulabileceğiniz sıradan bir dizüstü bilgisayardan milyonlarca kez daha güçlü– bir prototip kuantum bilgisayarı olduğunu söylemişti. Annemin dizüstü bilgisayarı –dünyanın her yanına yayılmış devasa bir bilgisayar ağı olan– şebekeye bağlıydı. Şebeke, Büyük Hadron Çarpıştırıcısı atomları her çarpıştırdığında ortaya çıkan milyarlarca veriyi analiz ediyordu. Sıradan bilgisayarların her çarpışmayı analiz etmesi yıllar sürerdi ama annemin süper kuantum bilgisayarı bunu saniyeler içerisinde yapabiliyordu. İçindeki bilgisayar çipinde kendi mi-

nik parçacık hızlandırıcısı –yani mikro bir Büyük Hadron Çarpıştırıcısı– bile vardı. Bunun sayesinde deneylerinin sonuçlarını sanal olarak yeniden oynatabiliyordu. Annem bunun nanoteknoloji olduğunu söylemişti; ilk gördüğünde babam bile etkilenmiş gibiydi.

Dizüstü bilgisayarın ekranı, kaldırdığım anda neredeyse ben açma düğmesine basmadan aydınlandı. Ekran boyunca bir dizi rakam –birler ve sıfırlar– öyle hızla akıp geçiyordu ki hepsi bulanık görünüyordu. Bunlar Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'ndan yüklenen verilerdi. Eğer babamın kitabı haklıysa, paralel evrenlerin gerçek olduğunun kanıtı bu verilerin içinde bir yerde gizliydi.

İşte tam o esnada Evreka[8] ânımı yaşadım.

Bilim insanları yepyeni muazzam teoriler ürettiklerinde, "Evreka!" diye bağırırlar. Bu, iki bin yıldan uzun zaman önce Antik Yunan'da yaşayan Arşimet adında bir bilim adamıyla başlamış. Anlatılanlara göre hamamda suya atlarken aklına muhteşem bir fikir gelmiş, o da çırılçıplak dışarı fırlayıp ortalıkta, "Evreka!" diye bağırarak koşturmuş. Sanırım, "Buldum" ya da "Dondum!" anlamına gelen Yunanca eski bir sözcük.

Her neyse, ben Clackthorpe'ta çırılçıplak koşturmaya başlamadım ama boş karton kutuyla veri akışıyla yanıp sönen bilgisayar ekranına bakarken kendi muhteşem fikrimi buldum.

8) Yunanca "Buldum". [ç.n.]

Babam bir keresinde televizyon programında, en büyük bilimsel keşiflerin, bilim insanları bir şeye bakıp, "Acaba bunu birazcık değiştirsem ne olur?" diye düşündüğünde gerçekleştiğini söylemişti.

Buna deney denir.

Madem Schrödinger'ın kedisi radyoaktif bir uranyum parçacığı, Geiger sayacı ve bir şişe zehirle kutuya kapatılarak paralel bir evrene gönderilebiliyordu, peki ya kutuya ben girersem ne olurdu? Tabii ki paralel bir evrene sizlere ömür vaziyette ulaşmak istemediğimden zehir olmasa da olurdu. Halihazırda annemin USB girişli dijital Geiger sayacı vardı. Odamda etrafa şöyle bir bakındığımda radyoaktif bir uranyum parçacığı göremedim ancak paketlenmiş öğle yemeğim gözüme çarptı.

Bir peynirli-turşulu sandviç, bir paket kraker ve bir muz.

Muzların radyoaktif olduklarını biliyor muydunuz? Mutfağınızdaki meyve kâsesine bir bakın. Eğer içinde muz varsa muhtemelen bir doz radyasyon almışsınız demektir. Ama merak etmeyin, bu, muzdan bir ısırık alınca parlak yeşile döneceğiniz anlamına gelmez. Mutant bir zombiye dönüşmek için yaklaşık beş milyon muz yemeniz gerekir. Radyoaktif olmasının nedeniyse muzda, elma, armut gibi normal meyvelerde bulunan tüm o vitaminlerin yanı sıra potasyum-40 denilen gizli bir madde olması. Yani içindeki

bir atom bozunursa herhangi bir noktada muzun sizi gama ışını radyasyonuna maruz bırakma ihtimali %10'dur.

Muzu yatağımın üzerinden alıp yere, dizüstü bilgisayar, dijital Geiger sayacı ve karton kutunun yanına koydum. Eğer muzun radyoaktif olma ihtimali %10'sa, babamın kitabına göre bu durum evreni ikiye bölmeliydi. Evrenlerden birinde muz zararsızca öylece dururken diğerinde radyoaktif gama ışınları saçacaktı. Geiger sayacını annemin kuantum bilgisayarına bağlarsam belki ikinci senaryonun gerçekleştiği paralel evrene giden bir kestirme bulabilirdi. Bunu Kuantum Muz Teorisi olarak adlandırmaya karar verdim.

İçine girmek daha kolay olsun diye kutuyu yan çevirirken Geiger sayacını dizüstü bilgisayarın USB girişine taktım. Sonra bu ikisiyle muzu kutunun içine yerleştirdim.

İçeri bakınca Geiger sayacının ekranındaki dijital numaratörde kocaman bir sıfır DDS gördüm. DDS, Dakikadaki Darbe Sayısı demek; radyasyon seviyesi ne kadar yüksekse Geiger sayacında darbe sayısı da o kadar artar. Yani o an için muzun nükleer erime geçireceğine dair bir belirti yoktu. Deney zamanı gelmişti.

Tam kutunun içine girmek üzereydim ki derinlerden gelen hafif bir kaygı beni durdurdu. Babamın programından, pek çok bilim insanının kendi üstünde deney yaptığını biliyordum, bunların her zaman iyi sonuçlanmadığını da. Şimşekle elektriğin bir olduğuna dair teorisini test etmek isteyen Benjamin Franklin adında bir bilim adamı gök gü-

rültülü bir fırtınanın ortasında uçurtmasını uçurmuş. Tam haklı olduğunu kanıtlamış ki uçurtmaya devasa bir yıldırım düşerek onu yüksek dozda elektrik akımına maruz bırakmış! Bir de insanlar ses hızından daha hızlı hareket ederse ne olur öğrenmek isteyip kendini roket motorlu bir kızağa bağlayan adam vardı; gözleri neredeyse yuvalarından fırlıyormuş.

İnsanın kendi üzerinde deney yapması riskliydi. Kutunun kapağını kapattığımda başıma tam tamına ne geleceğinden nasıl emin olabilirdim? Kuantum Muz Teorisi'ni test etmenin güvenli bir yolunu bulmalıydım.

İşte o dakika ikinci Evreka ânımı yaşadım. Belki de Schrödinger başından beri haklıydı. Radyoaktif bir muzla aynı kutuya girmeden önce üzerinde deneyebileceğim bir kediye ihtiyacım vardı.

6

O güne dek sahip olduğum tek evcil hayvan Hawking adında bir hamsterdı. Annemle babam, Clackthorpe'a geri taşınmak durumunda kalmamızı telafi edebilmek için onuncu doğum günümde hediye etmişlerdi. Adını babam önermişti ama ben ona bazen Hawkeye[9] diyordum çünkü kulağa daha havalı geliyordu bence.

Ne yazık ki yan komşunun kedisi Dylan, adını Hamburger sanmış olmalı ki Hawking'i hamster çarkında koşması için arka bahçeye çıkardığımda çitten atlayıp onu mideye indirdi. Bir saniyeliğine arka-

9) Hawkeye, Marvel çizgi romanlarında ve filmlerinde yer alan, Avengers ekibinin bir parçası olan keskin nişancı. [ç.n.]

mı dönmüştüm, sonra bir baktım ki Dylan çarkın ortasında hamsterımı hapur hupur yiyor. Bağırdığımı duyunca annem hemen dışarı fırlayıp onu kedinin ağzından kurtarmaya çalışmıştı ama Dylan hamsterımı bıraktığında Hawking için artık çok geçti.

Çok tuhaf, sanırım Hawking öldüğünde, annemin vefatından daha çok ağlamıştım. Hamsterımı annemden daha fazla sevdiğimden değildi tabii. Hatta bazen ben uyumaya çalışırken gıcırdayan çarkında koşturduğu zamanlar sinir bozucu bile olabiliyordu. Bence, Dylan ağır ağır uzaklaştıktan sonra onun çimenlerdeki halini görüp her şeyi yoluna koymak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını anladığımdandı. Şimdiyse öyle değildi.

Dylan, yan evde yaşayan çatlak, yaşlı Bayan Carrington'ın kedisi. Dylan'ın aniden atılmaya hazır, çalıların arasında bir yerlerde pusuya yatmış olması korkusuyla artık arka bahçemize konan tek bir kuş bile göremezdiniz. Bayan Carrington'ın arka kapısındaki "DİKKAT KEDİ VAR" tabelasını okuyamayacak kadar aptal olan serçelerden geriye kalan tek şeyse ketçaba benzer lekelerdi; bu sırada Dylan da sinsi sinsi dolanarak dişlerinin arasındaki tüyleri temizlerdi. Belediye meclisi Dylan'a kedilere özgü anti-sosyal davranış bozukluğu teşhisi bile koymuştu. Salı sabahları çöpçüler gezerken evde tutulması kararı çıkarılmıştı. Çünkü onu çöp bidonunun üzerinde şekerleme yaparken rahatsız eden bir çöpçüyü cırmalayarak kafa derisini yüzmüştü. Ba-

yan Carrington bu durumdan şikâyetçi olup Dylan'a özgürlüğünü geri vermek için imza toplamaya bizim evimize de gelmişti ama babam annemi hastaneye götürmek üzereydi, uğraşacak daha önemli işleri olduğunu söylemişti.

NASA, Ay'a gitmeye karar verdiğinde bu yolculuğa dayanabilecek en çetin deneme pilotlarını seçmişti. Eğer Kuantum Muz Teorisi'ni test edecek bir kedi arıyorsam Dylan bir numaralı adaydı. Tek sorun, Dylan'ı kutuya nasıl sokacağımdı.

Yatağımın yanındaki kitap yığınının üstünde en sevdiğim kitaplardan biri duruyordu: *Yılan Boğan'ın Vahşi Doğada Hayatta Kalma Kılavuzu.* En sevdiğim televizyon programı *Vahşi Doğada Hayatta Kalma*'nın kitabıydı. Yılan Boğan dünyayı gezerek ünlülere vahşi doğada nasıl hayatta kalacaklarını gösteren bir maceraperestti. Pop şarkıcılarına timsahlarla güreşmeyi, milli takım futbolcularına zehirli yılanları yakalamayı öğretmiş, reality şov yıldızlarını insan yiyen kaplanlardan kurtarmıştı. Eğer hem Dylan'ı yakalayıp hem de hayatta kalacaksam Snake'in kitabındaki tavsiyelere uymam gerekiyordu.

Sayfaları karıştırırken nasıl çukur kazıp tuzak kurarak Bengal kaplanı yakalanacağına dair bir plan buldum. Bu, gizlemek için üstü yapraklar ve dallarla kaplı derin bir çukurdu. Bengal kaplanı ormanda gezinirken gizlenmiş dallara bastığı gibi tuzağa düşüyordu. Snake, kitapta bunun tehlikeli, büyük bir kediyi yakalamanın en iyi yolu olduğunu söylüyordu.

Evet, arka bahçede bir çukur kazarak üzerini dallarla, yapraklarla kaplayıp, Dylan'ın çiçek tarhlarına çiş yapmak için her zamanki gibi bahçemizde sinsi sinsi dolanmasını bekleyebilirdim, böylece dosdoğru tuzağıma düşerdi. Ama bunu Büyükbaba Joe'ya fark ettirmeden başarabileceğimi sanmıyordum, hem çimleri kazarsam babam çıldırırdı.

Böylece dikkatimi çeken, Snake'in planının ikinci bölümü oldu.

Bu tehlikeli kaplanı yakalamanıza yardımcı olması için tuzağa kadar izini sürebileceği yemler bırakın. Kaplanı tuzağınıza çekmek için yabandomuzlarını, keçileri ya da geyikleri yem olarak kullanabilirsiniz.

Yabandomuzu aromalı kedi maması üretildiğini sanmıyordum, etraftaki tek keçiyle geyik de Stormbridge Doğal Yaşam Parkı'ndaydı. Belki mutfakta Dylan'ı kutunun içine çekmek için kullanabileceğim bir şeyler bulabilirdim.

Alt kata inerken Büyükbaba Joe'nun horlamasını duydum. Oturma odasına şöyle bir göz attım, televizyonda Doktor Brown, Marty McFly'a DeLorean zaman makinesini gösterirken büyükbabam, koltuğunda ağzı kocaman açık uyuyordu. Böylece ona neden patlamış mısır yerine kedi maması aradığımı açıklamak durumunda kalmadım.

Okulda yaptığımız "Evcil Hayvanlar" projesinden kedilerin yiyemediği bir sürü şey olduğunu biliyordum. Bayan Benjamin bana "S" harfini verdiğinden soğanla sarmısağı

biliyordum. Diğerlerini hatırlayamıyordum ama kedilerin seveceği bir şeyler arayarak mutfak dolaplarını karıştırırken Dylan'ı zehirleyecek bir şey seçme riskini göze alamazdım; bu, Kuantum Muz Teorisi'ni test etmeden olmazdı.

Aradığımı kahvaltılık gevreklerin durduğu dolapta buldum; kediler için tavuklu ödül maması. Annem, Bayan Carrington, Hull'da yaşayan kız kardeşini ziyarete giderken Dylan'a göz kulak olmamızı rica ettiğinde almıştı. Ama sonra Hawking hadisesi yaşanınca annem, olaylar göz önünde bulundurulduğunda Dylan'a bakamayacağımızı söylemişti. Bayan Carrington, anneme hamsterımı arka bahçede öylece salmamam gerektiğini, Dylan'ın büyük ihtimalle onu fare sandığını söylemişti. O olaydan sonra da pek konuşmadılar.

Paketin yan tarafında, *"Bu mamayı yiyen her kedinin yüzü güler. Salla paketi, koştur kedini!"* yazıyordu. Tuzağıma düşmesi için Dylan'ın aklını çelecek kadar lezzetli olmalarını umuyordum sadece.

Odama döndüğümde her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol ettim. Dylan içine rahat girsin diye hâlâ yan duran kutunun ağzını kapıya çevirdim. Kutunun iç taraflarında annemin dizüstü bilgisayarı halen Geiger sayacına bağlıydı, muzu da ona dayamıştım. Her şey hazırdı; ben hariç.

Tabii ki manyak kedi Dylan'ı üzerimde koruyucu bir şeyler olmadan yakalamayı denemeyecektim. Yılan Boğan, Sundarbans Ormanı'nda insan yiyen kaplanları yakaladığında,

kamuflaj desenli kurşun geçirmez yelek giymiş, –kaplanlar genellikle insanlara arkadan saldırdıklarından– arkasına yüz çizilmiş bir kask takmıştı. Bense bir çift bahçe eldiveni, artık iki beden küçük gelen dolgulu bir yelek ve Cadılar Bayramı için aldığım tüm başı kaplayan bir korkunç palyaço maskesiyle idare edecektim artık. Çok gülünç görünüyordum ama Dylan'ın pençelerinden korunduğum sürece umurumda değildi.

Eldivenli elimde ödül maması paketiyle arka bahçeye çıktım. Onu tuzağıma çekmek için mamaları serpiştirmeye hazırdım.

Midem heyecandan fokur fokur kaynamaya başladı, hafifçe geğirmeme engel olamadım. Eğer bu işe yararsa annemi bulmaya bir adım daha yaklaşacaktım.

Mamanın ilk parçasını bahçenin kenarına, kulübenin ya da babamın –tüm zamanını Derin Maden Laboratuvarı'nda geçirdiğinden içinde hiç çalışmadığı halde– atölyem dediği yerin yan tarafına yerleştirdim. Burada Dylan'ın, bahçemize konma talihsizliğinde bulunan kuşları hazırlıksız yakalamak için saklanmaktan hoşlandığı çiçek tarhları vardı.

Ancak bu sefer Dylan'ın çalıların arasında sinsice gezindiğine dair bir belirti yoktu; duyabildiğim tek sesse gül ağaçlarının üzerinde gezinen bir arının vızıltısıydı. Yılan Boğan, ormanda duyacağınız en tehlikeli sesin sessizlik olduğunu söylüyordu. Bu, büyük bir avcının av peşinde olduğu, bunu hisseden diğer tüm hayvanların da oradan hızla

sıvıştığı anlamına geliyordu. O yüzden arı bile vızıldamayı bırakınca tehlikeyi sezen altıncı hissim sayesinde arkamı döndüğümde kulübenin önünde sinmiş, saldırmaya hazır halde Dylan'ı gördüm.

Ben ağır ağır geri çekilirken Dylan gözünü bıraktığım ilk ödül mamasına dikmişti. Mama, kedilerin yemek isteyeceği bir şeyden daha çok yedikten sonra arkalarında bıraktıkları şeyi anımsatıyordu ama sırtını dikleştirip mamanın üzerine atlayan Dylan belli ki öyle düşünmüyordu. Göz açıp kapayana dek mama ortadan yok olmuştu.

Dylan dudaklarını yalayarak dikkatini bana yöneltti. Bana doğru gelirken attığı adımlarda yeni bir hava vardı sanki. Dolgulu yeleğimin altında kalbimin güm güm attığını hissedebiliyordum.

Yavaşça geriye çekilirken, "Tatlı kedicik" dedim. Paketi sallayarak eldivenli elime bir mama parçası daha döktüm. Her bir ödül maması üç gramdı, paketin üzerindeyse altmış gram mama içerdiği yazıyordu. Yani buna göre on dokuz ödül maması kalmıştı. Babamın kulübesiyle odamdaki karton kutu arasındaki mesafeyi ölçmüştüm, otuz metreydi. Yani her bir buçuk metrede Dylan'a bir ödül maması verebilirdim.

Bahçe patikasından mutfağa geçip Büyükbaba Joe'nun horultuları eşliğinde merdivenlerden çıkarken leziz tavuklu mamaları dikkatle teker teker yere bırakıyordum; Dylan da her birini tek lokmada mideye indiriyordu.

Elimdeki paket her adımda biraz daha hafiflerken Dylan son basamağı çıktığında içinde onu kutuya sokabilecek kadar kalmış olmasını umuyordum.

Karton kutunun içinde dizüstü bilgisayar ekranının pırıltısını, Geiger sayacında yanıp sönen bulanık birlerle sıfırları görebiliyordum. Henüz muzun radyoaktifleştiğine dair bir tıkırtı duyulmamıştı. Son ödül mamalarını avcuma döktüm; yalnız iki tane kalmıştı.

Dylan aniden durdu, kapı, kuyruğunun arkasından kapanınca sinirlenmişti.

Psikopat bir kediyle odamda kapalı kalmıştım artık.

Titreyen avucumu açıp Dylan'a son mamayı gösterdim, sonra da bileğimi hafifçe bükerek açık kutunun içine attım.

Dylan'ı ikna etmeme gerek kalmamıştı. Havada ışık hızıyla bir tüy yumağı uçtu; sıçrayarak kutunun içine girdi.

Peşi sıra hemen kutunun kulaklarını kapatıp Dylan'ın orada kapalı kaldığını fark ettiğinde geçirmesi kaçınılmaz kedisel sinir krizini öngörerek tüm ağırlığımla kulaklara yaslandım.

Kutunun içinden Geiger sayacının belli belirsiz tıkırtısını, ardından şaşkın bir miyavlama işittim. Ardından aniden miyavlama kesilip sessizlik çöktü; sanki hayvan bir uzay gemisinin hava kilidinden dışarı atılmış gibi.

Bir an duraksayarak Dylan'ın –yiyecek başka bir şey kalmadığından– dilini yutmuş olması ihtimalini düşün-

düm. Belki de ölü numarası yaparak kutuyu açmam için beni kandırmaya çalışıyordu. Ama saniyeler geçiyor, kutudan hiçbir ses gelmiyordu; Geiger sayacının tıkırtıları bile.

Gergince, kendimi Dylan'ın tırnaklarını çıkarmış fırlamasına hazırlayarak karton kutunun kulaklarını ağır ağır açtım. Ama içeri baktığımda tek görebildiklerim bilgisayar, muz ve Geiger sayacıydı. Kedi yoktu. Dylan ortadan kaybolmuştu.

Tam olarak ne olduğunu kavramaya çalıştım. Schrödinger kedisini radyoaktif bir parçacık ve bir şişe zehirle kutuya koyduğunda Tiddles'ın sonunda ya öleceğini ya hayatta kalacağını biliyordu; hatta belki aynı anda iki durumun da olacağını. Ama Dylan radyoaktif muz tarafından buharlaştırılmadıysa burada olanların tek bir açıklaması vardı: Kuantum Muz Teorisi işe yarıyordu, Dylan şu an paralel evrenlerden birindeydi.

Kutunun içine bakakaldım; bilgisayar ekranında hâlâ birlerle sıfırlar akıyordu. Heyecandan kulaklarım uğulduyordu. Bu artık karton bir kutu değildi; bu artık farklı boyuta açılan bir kapıydı. Kapının diğer tarafında da annem beni bekliyor olabilirdi.

Harcanacak zaman yoktu. Deneyi –bu sefer denek kendim olarak– tekrarlamalıydım. Sığabilmek için dizlerimi karnıma çekerek kutunun içine girdim. Çok sıkışıktı ama sığmayı başardım. Uzanıp kutunun kulaklarını kapattım.

Artık tek yapmam gereken muzun radyoaktif ışınlar saçmasını beklemekti, sonra da evren ikiye bölünecekti.

Midem, TARDIS'in[10] kalkışı gibi bir ses çıkarak guruldadı. Gerginlikten olsa gerekti ya da öğle yemeğimi yemeliydim belki de. Ekranın ışığında dijital Geiger sayacına yaslı duran muzu görebiliyordum, midem hâlâ gurulduyor olsa da deneyimin bir parçasını yemenin iyi bir fikir olmayacağını düşündüm.

Roketin içinde oturmuş, geri sayımın bitmesini bekleyen bir astronot gibi hissettim. Adrenalin vücudumun her hücresini sarmışken sabit şekilde oturabilmek için tek yapabildiğim böyle düşünmekti.

Alt katta Büyükbaba Joe büyük ihtimalle hâlâ *Geleceğe Dönüş*'ün karşısında uyuyor, babamsa yeraltı laboratuvarında evrenin gizemlerini çözmeye çalışırken her şey yolundaymış gibi davranıyordu. Ya ben? Bense asıl işi yapıyordum. Annemi tekrar bulacaktım.

İşte o an, Geiger sayacının muzda bir radyoaktif parçanın bozunduğunu bildiren tıkırtısını duydum. Evrenin ikiye bölünmesini bekleyerek gerildim. Tonlarca bilimkurgu filmi izlemişliğim olduğundan kutuda feci bir sarsıntı, yanıp sönen ışıklar ve gerçekten etkileyici özel efektler bekliyordum ama yalnızca annemin bilgisayarından bir bipleme duyuldu, sonra da tıkırtı kesildi.

10) İngiliz bilimkurgu dizisi Doctor Who'da uzay ve zamanda her yere gidebilen zaman makinesi. [ç.n.]

Hepsi bu kadar mıydı yani?

Gerginlikle kutunun kulaklarını itip açarak dışarıya göz attım. Hâlâ tavan penceresine doğrultulmuş duran teleskopumu, yerdeki kitap, çizgi roman ve kutu yığınlarını görebiliyordum. Hayal kırıklığıyla kutudan çıktım.

Hiçbir şey değişmemişti. İşte masamla döner sandalyem oradaydı, Güneş Sistemi haritam hâlâ yatağımın üzerinde asılıydı. Deneyim işe yaramamıştı.

Gözlerimden yaşlar süzülmeye başladığını hissedebiliyordum. Babam yanılıyordu; kuantum fiziği tam bir saçmalıktı. Paralel evrenler yoktu. Yalnızca tek bir dünyanız vardı. Yalnızca tek bir anneniz vardı ve ben kendiminkini bir daha asla tekrar göremeyecektim.

Kızgınlıkla gözlerimi siliyordum ki bir şeyin ters olduğunu fark ettim.

Yatağımın üzerindeki Güneş Sistemi posterinde soldan sağa sırayla sekiz gezegen olmalıydı: Merkür, Venüs, Dünya, Mars, Jüpiter, Satürn, Uranüs ve Neptün. Ama bu posterde dokuz gezegen vardı.

Gözlerime çok sert bastırdığımı düşünerek başımı iki yana salladım ama tekrar baktığımda Jüpiter'le Mars arasında yepyeni bir gezegen daha duruyordu.

İnanamayarak, anlamaya çalışarak postere bakakaldım. Asteroid kuşağının yerinde, hiçbir gezegen bulunmaması

gereken yerde, parlak mor bir gezegen duruyordu. Posterde resminin altında ismi de yazıyordu: Ceres.[11]

Bunun ne anlama geldiğini fark ettiğimde kendimi gülümsemekten alamadım. Babamın kitabına göre paralel bir evrende tek bir ufacık farklılık olabilirdi. Eh, Güneş Sistemi'nde yepyeni bir gezegen de epeyce büyük bir farktı bence. Kuantum Muz Teorisi işe yarıyordu. Paralel evrenlerden birinde olmalıydım.

"Burada neler olu..."

Kendi sesimi duyunca hızla arkama döndüm. Karşımda dikilen... bendim. Aynı yüz, aynı saç, aynı okul forması. Aynaya bakmak gibiydi ama bu Albie'nin dolgulu yeleği, bahçe eldivenleri ve yüzünü kaplayan Cadılar Bayramı için alınmış korkunç bir palyaço maskesi yoktu.

Tam kim olduğumu, paralel bir evrenden nasıl buraya geldiğimi ve artık her şeyin yolunda gideceğini açıklayacaktım ki diğer Albie yüzüme yumruğu yapıştırdı.

11) Ceres, Güneş Sistemi'ndeki en büyük cüce gezegendir. Gerçekte de Mars'la Jüpiter arasında yer almaktadır. [ç.n.]

7

Isaac Newton yerçekimini keşfetmiş. Yani tam olarak keşfetmemiş ama kesinlikle o açığa çıkarmış. Bir an ağacın altında oturmuş keyfine bakarken bir sonraki an elmanın teki güm diye kafasına düşmüş. Normal insanlar, "Ahh!" ya da "Niye bu lanet ağacın altına oturmayı seçtim ki?" diye düşünebilir. Ama Isaac Newton bir bilim adamıydı, onun yerine elmaların niye yukarı değil de aşağı doğru düştüğünü merak etmiş.

Newton bunun gerekçesinin yerçekimi olduğunu anlayıp nesnelerin nasıl hareket ettiğini bilimsel olarak açıklamak için Üç Hareket Yasası'nı bulmuş. Newton'un

Üçüncü Hareket Yasası'na göre her hareket, eşit güçte ve tersi yönde hareketi doğurur. Yani paralel evrendeki Albie bana yumruğu yapıştırdığında ben de yere yapıştım.

Beni tek yumrukla yere filan sermedi aslında; yüzüme yediğim darbenin şaşkınlığıyla geri adım atmamla çizgi roman yığınına takıldım, kafamı masanın kenarına vurup bayılmışım.

Gözlerimi tekrar açtığımda bana doğru eğilmiş, elindeki pergel setine bakan paralel evrendeki şeytani ikizim tarafından döner sandalyeye bantlarla bağlandığımı keşfettim. Yüzündeki ifadeden, pergeli çok da matematiksel bir amaç için kullanmayı planlamadığını sezdim.

Pergeli bana doğru tehditkâr bir biçimde yöneltirken, "Odamda ne yapıyorsun?" diye sordu.

Kuantum bilgisayarı, Geiger sayacı ve muzla karton kutunun içinde farklı bir evrenden geldiğimi, annemi aradığımı, her şeyi eskisi gibi yoluna koymayı çalıştığımı açıklamayı denedim. Hatta yan komşunun kedisini görüp görmediğini de sormak istedim ama ağzımdaki banttan dolayı, "KMŞU KDİ NRDE!" gibi bir şey çıktı.

Ağzım gibi, kollarımla bacaklarım da bantlanmıştı, sandalyeye yapışıp kalmıştım. Kıvranarak kurtulmaya çalıştım ama çabalarım yalnızca sandalyeyi döndürmeye yaradı, sonunda da yanlamasına devrildim.

Diğer Albie, pergelini, artık çoğu hayati olan, diğerleri de o kadar hayati olmasa da yine de duygusal bağ kurduğum birçok organıma tehlikeli derecede yakın tutarak ileri doğru eğildi. Kalbim, Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'ndan pır pır gezinen bir atom gibi çarpıyordu. Kabul, ciddi bir kalp krizine neden olacak kadar değildi belki ama tüm bu durumdan epeyce paniklediğimi gösterecek kadar hızlıydı.

Korktuğumdan da değildi; pergel nedeniyle tetikteydim gerçi. Asıl tuhafıma giden bana bakanın kendi yüzüm olmasıydı. Her gün aynaya baktığınızda yüzünüzü görüyorsunuz ama başkasının bakış açısından hiç görmüyorsunuz, aynada gördüğünüz görüntü terstir. Eğer sağ yanağınızda bir ben varsa aynada solda görünür. Kendiniz deneyin; bu kitabı alıp bir aynanın önünde durun. Kelimelerin ters sayfada olduğunu göreceksiniz. Yani, ilk kez gerçekte nasıl göründüğümü fark etme şansına erişmiştim. İşin aslı biraz tüyler ürperticiydi.

Bu paralel evren Albie'si –ona kısaca Kötü Albie diyeceğim artık– benimle aynı yeşil gözlere, koyu kahve saçlara, ağızla buruna sahipti; yanağındaki ben bile benimkinin aynısıydı. Hatta kulağımın içiyle çenemin altındaki o küçük kısım gibi yüzümün aynada doğru düzgün göremediğim kısımlarına bile bakabildim. Tüm bu özellikler benimkiyle birebir aynıydı ama bu Albie benden farklı görünüyordu; kötü biri gibi.

Kötü Albie ağzımdaki bandı çekmek üzere uzanırken, "Senin ne olduğunu biliyorum" diye tısladı. "Sen bir klonsun."

"Ahh!"

Hemen onu düzeltmeliydim aslında ama çektiğinde yüzümün yarısının bandın üzerinde kalıp kalmadığını kontrol etmekle meşguldüm.

"Demek babamın geçen yıl boyunca üzerinde çalıştığı gizli bilimsel proje buymuş" dedi. "Sürekli soğuk füzyonu mükemmelleştirmek üzerine çalıştığını söylüyordu ama benim klonumu yaratıyormuş meğer."

Kötü Albie gevezelik ederken midem havaya kalktı; paralel evrene gitmenin gecikmiş etkisi olarak yerlere kustum.

"Hayır! X-men çizgi romanlarıma gelmemiştir umarım!"

Neyse ki çizgi roman koleksiyonunun üzerine midemde ne varsa çıkarmam Kötü Albie'yi beni tutan bantları sökmeye ikna etti. Kusmukları bir havluyla kapatıp yatağımın –yani yatağının– üzerine oturup bana baktı.

"Tekrar kusmayacaksın, değil mi?" diye sordu. "Babamın sana içirdiği klonlama ilaçlarının yan etkisi olsa gerek."

Midem hâlâ havadaydı ama başımı iki yana sallayarak yanıtlamayı başardım.

"Ben klon değilim."

Kötü Albie bozulmuş halde güldü.

"Tabii ki öylesin. Şu haline baksana."

Odamda duvara asılı bir ayna vardı, etrafa bir göz gezdirdiğimde bu evrende de aynısının olduğunu gördüm. Yansımam, yanımdaki diğer Albie ile bana bakıyordu; ikimiz yan yana kendi ayna etkisi yaratıyorduk.

"Ee, babamın planı nedir?" diye sordu Kötü Albie. "Gerçek ben'i bir kenara atıp yeni bir mutlu aile mi kuracak? Sana beni kaçırtacak, yerime geçip mükemmel evlat rolünü mü üstleneceksin? O artık süper ünlü bir televizyon yıldızı diye başını fazla mı ağrıtıyormuşum? Kendisi jete atlayıp Beyaz Saray'a giderken beni bu aptal kasabada bırakıp gitmesi yetmemiş mi? Okulda en son cezaya kalışımda bunun bana son uyarısı olduğunu söylediğini biliyorum. Ama beni programlanmış bir klonla değiştireceği hiç aklıma gelmezdi."

Kötü Albie çılgın teorisini açıklarken başım döndü. Paralel evrenlerden birinde olabilirdim ama süper ünlü bilim adamı babam için çok da bir şey değişmemiş gibiydi. Ancak tüm o kaçırma, klon saçmalıkları...

Bir dakika. Az önce Beyaz Saray mı dedi?

"Beyaz Saray derken?"

"Beyaz Saray işte!" Albie'nin yüzünde evrenin en salak insanıyla konuşuyormuş gibi bir küçümseme belirdi. "Klonlama ilaçları beynini mi yedi? Birleşik Devletler Başkanı'nın

yaşadığı yer." Telefonunu çıkarıp ekranı kaydırdı. "Bak. Babam birkaç saat önce Twitter'a şunu yazdı."

Eğilip baktığımda babamın Twitter profilindeki fotoğrafını gördüm.

@Dr. Ben Bright
Fizikçi. Hayırsever. Baba.
Soğuk Füzyonun mucidi.
Sıcak kahve içicisi.

TWEET	TAKİP	TAKİPÇİ	FAVORİ
4,572	**314**	**61.3 MİLYON**	**37**

Şeytani ikizim, babamın son gönderisine tıkladığında yazılar akıllı telefonunun tüm ekranını kapladı.

Ben Bright@DrBenBright • 2s
Başkan Cruise'la tanışmak ve Amerika boyunca gelecek nesil Soğuk Füzyon reaktörleri inşa edileceğini duyurmak harikaydı! #CEBVakfı

Gönderinin altında babamın Oval Ofis'te çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Babam, göz kamaştırıcı gülümsemesiyle

Hollywood yıldızlarını andıran bir adamla el sıkışırken kiminle el sıkıştığına inanamıyormuşçasına heyecanla sırıtıyordu. Bu fotoğrafa ben de inanamıyordum.

Babam televizyon programında genellikle pop yıldızlarıyla, ünlülerle takılırdı; komedyenleri naneli Mentos şekerinden yapılma bir tulumla Diyet Kola dolu bir havuza itmek filan gibi. Ama bu fotoğrafta Amerika Birleşik Devletleri'nin başkanıyla el sıkışıyordu.

Kötü Albie fotoğrafı kapatırken başımı kaldırdım. Onun evreniyle benimkinin tek farkının Jüpiter'le Mars arasındaki yepyeni gezegenden daha fazlası olabileceğini anlamaya başlamıştım. Bu evrende, babamın Twitter profilinde soğuk füzyonun mucidi olduğu yazıyordu ama bunun ne demek olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

"Soğuk füzyon da ne?"

Kötü Albie'nin sırıtışı silinip somurtmaya dönüştü.

Küçümseyerek, "Hiçbir şey bilmez misin sen Klon Çocuk?" dedi. "Eğer bunun gibi basit bir şeyi bile bilemezsen kimseye ben olduğunu yutturamazsın. Soğuk füzyon, babamın milyarder olmasını sağlayan muhteşem icadı. Mikrodalga fırın boyutunda bir füzyon jeneratöründen üretilen nükleer enerji. Tüm evlerde, ofislerde, dünya çapında her yerde yıldızların enerjisi; güvenli, soğuk ve temiz. Artık ne küresel ısınma var, ne gıda kıtlığı ne de fakirlik. Sınırsız enerji dünyanın gelmiş geçmiş tüm problemlerini çözüyor.

Tüm bunlar babamın aptal yardım derneği C.E.B Vakfı tarafından ücretsiz veriliyor."

Bu alternatif evren Albie'si iyice sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Babam bu paralel evrende bilimsel bir dâhi olabilirdi ama ben niye böyle aptaldım? Sakinliğimi korumaya çalıştım. Buraya kendimle tartışmaya değil, annemi bulmaya gelmiştim.

Alaycılığımı sesime yansıtmamaya çalışarak, "Ee annem ne diyor tüm bunlara?" diye sordum. "Babamın seni bir klonla değiştirmesi planına mutlaka söyleyecek bir sözü vardır."

Kötü Albie, bana, gidip kendini bir kara deliğe atmasını önermişim gibi bakakaldı.

"Annem öldü." Yüzü sinirden kızarırken her bir kelimeyi üzerine basa basa söylemişti. "Ben daha bebekken kanserden ölmüş."

Kalbim bir an için durmuştu sanki. Hayır. Ölmüş olamazdı. Bu evrende değil. Babam, kuantum fiziğine göre annemin bir paralel evrende hayatta olduğunu söylemişti. Ama Kötü Albie'ye göre bu doğru değildi.

Nefret dolu bakışlarla, "Senin ayağının tabanında annemin adının dövmesi vardır kesin" dedi. "Soğuk füzyondan klonlara, babamın tüm icatları Charlotte Elizabeth Bright Vakfı'nda üretiliyor. Babam, annemin hatırasını can-

lı tutmak için vakfa onun adını verdiğini söyledi ama beni unutmaya can atıyor. Sen de bunun kanıtısın."

Kötü Albie'nin başının üzerinden duvarda asılı duran Güneş Sistemi posterine göz atıp uzaya boş boş baktım. Gözlerimden yaşlar boşanınca Jüpiter'le Mars arasındaki parlak mor gezegen bulanıklaşmaya başladı. Babam, paralel evrende yalnızca ufacık bir farklılık olacağını söylemişti, bu evrende de farklı olan şey yanlıştı.

Kalbimdeki kara deliğin ağrısı daha da arttı. Eğer bir Ölüm Yıldızım[12] olsaydı bu yepyeni gezegeni parçacıklarına ayırırdım. Ama içten içe bunun annemi geri getirmeyeceğini biliyordum.

Öfkeyle gözlerimi sildim. Onu tekrar tekrar kaybediyor gibiydim ama bu, diğer Albie'nin umurunda değildi sanki.

Arkasında, hâlâ yan duran karton kutuyu görebiliyordum. Dip kısımlarındaki karanlıkta annemin bilgisayar ekranında sonsuz birlerle sıfırlar akıp gidiyordu. Halen yeniden radyoaktifleşmeye hazır muzun dayalı olduğu Geiger sayacına bağlıydı. Tek yapmam gereken Kötü Albie'nin arkasını dönmesini beklemekti; böylece hemen kutuya girip bu aptal paralel evrenden kurtulurdum.

Ama yüzüne şeytani bir sırıtış yayılırken hâlâ gözleri üzerimdeydi.

---

12) Yıldız Savaşları (Star Wars) filminde Darth Vader'ın bir gezegeni parçalayabilecek güçte silahlara sahip uzay istasyonu. [ç.n.]

Aniden kendimi Bugs Bunny'le Daffy Duck'ın açlıktan öldüğü, Bugs'ın Daffy'nin kocaman bir sosisli sandviçe dönüştüğünü hayal etmeye başladığı çizgi filmlerden birinde gibi hissettim. En azından Kötü Albie bana o an tam da öyle bakıyordu.

Hâlâ kutunun içine nasıl döneceğimi bulmaya çalışırken, "Ne var?" diye sordum.

"Eğer babam beni hizaya sokmak için bir klon ürettiyse üzerine düşen görevi yapsan iyi edersin" dedi. "Okulda uslu durmamı istiyor madem, benim yerime *sen* okula gidebilirsin."

Ona inanamayarak baktım. Asla olmazdı. Sırf okula gitmek için paralel bir evrene seyahat etmemiştim. Kutuya kısa bir bakış attım. Şeytani ikizime doğru bir hamle yapıp kaçışımı gerçekleştirebilir miyim diye düşünüyordum ama kapağı kapatacak zamanım bile kalmazdı.

"Olmaz" dedim. "Senin yerine okula gidemem." Beynim bir bahane üretmek için son hızda çalışırken boş boş konuşuyordum. "Az önce dediğin gibi, ben hiçbir şey bilmiyorum. Nasıl herkesi sen olduğuma ikna edebilirim ki?"

Hafifçe tehditkâr bir sesle, "Sen bir *klonsun*" dedi Kötü Albie. "Başka bir şeymiş gibi davranmak klonların işidir zaten. Madem babam mükemmel bir oğul istiyor, o zaman sen sınıf birincisi olacaksın. Ben de bu esnada burada kalıp keyfime bakacağım."

Pergeli masanın üzerinden alıp bana doğru salladı.

"Hazır rolüne uygun giyinmişsin de zaten. O aptal maskeyle dolgulu yeleği çıkardığında tabii. Geçen sene bisikletimi uçan bir kaykayla değiştirdikten sonra o yeleği attığımı sanıyordum."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama o pergeli dolgulu yeleğime doğru sallayınca konuşmaktan hemen vazgeçtim.

"Bakalım yerime geçmek hoşuna gidecek mi, Klon Çocuk."

8

Ayaklarımı vura vura Clackthorpe Okulu'na yürürken kaldırımdaki her çatlağa basmaya özen gösterdim. Beni pergel iğnesiyle tehdit ederek evden zorla çıkarırken elime tutuşturduğu sırt çantasını takıyordum. Zihnimden bir sürü kötü söz geçiyordu ki herhangi birini bile söyleyiversem okuldan uzaklaştırılırdım.

Etrafıma bakınırken nasıl bu kâbusta sıkışıp kaldığımı çözmeye çalışıyordum. Sokaklarda, evlerde bir farklılık yoktu. Arabaların hepsi, her gün okula yürüdüğüm kısa mesafede gördüğümle tamamen aynı yerlere park edilmişti. Sharman Caddesi'nden sola dönüp, Appleton

Sokağı'ndan devam ettim, sağa dönüp Priestley Bulvarı'na çıktığımda Clackthorpe Okulu yolun karşısında beni bekliyordu.

Her şey aynıydı; tek tek her şey. Hem de bu aptal evrende annem hâlâ ölüydü.

Karşıya geçmek için yola adımımı attığımda ilk büyük farkı keşfettim. Frenin tiz sesiyle ani korna ödümü koparmıştı.

"Aptal çocuk! Ne yaptığını sanıyorsun?"

Kalbim güm güm atarken soluma baktığımda beyaz minibüsünün penceresinden sarkmış kızgın tipli adamı gördüm.

"Okulunda karşıdan karşıya nasıl geçileceğini öğretmiyorlar mı? Ezebilirdim seni!"

Kafam iyice karışmıştı. Önce sağa, sonra sola, sonra tekrar sağa bakmıştım ama bu minibüs aniden belirmişti ve yolun ters tarafından geliyordu.

"Ama... ama..."

Daha itiraz etmeye başlamadan minibüsün arkasına bir arabanın daha yanaştığını gördüm, yolun diğer tarafındansa küçük bir motosiklet vızıldayarak hızla geçti. Soldan sağa, sağdan sola; yolun tam ters yönlerinden gidiyorlardı.

Şaşkınca başımı sallayarak neden Clackthorpe'taki herkesin aniden araba sürmeyi unuttuğunu çözmeye çalıştım. Sonra babamın kitabındaki yazıyı hatırladım. *Ufacık bir fark...*

Tabii ya! Bu paralel evrende insanlar araçlarını yolun ters tarafından sürüyordu. Bu yüzden, nerdeyse beni ezene dek minibüsü görememiştim.

Arkadaki araba korna çaldığı esnada elimi özür dilercesine kaldırıp okula doğru güvenle karşıya geçmeden önce her iki yöne de baktım.

Beyaz minibüslü adam gaza basarken, "Bir dahaki sefer karşıdan karşıya geçerken hayaller âleminden çık" diye bağırdı arkamdan. "Bizlerle birlikte Dünya gezegeninde olduğunu unutma."

Koşarak boş bahçeden geçerken, yalnızca hangi dünyada olduğumu bilebilmeyi diledim.

Şube 6'nın kapısını açtığımda, yine geç kaldığımı fark ettim. Sınıfın geri kalanı çoktan yerlerine oturmuştu, Bayan Benjamin yoklama yapıyordu.

"Kiran?"

"Burada."

"Olivia?"

"Burada."

Gergince sınıfa göz gezdirip Şube 6'dakilerde bir fark olup olmadığına baktım. Herkes aynı görünüyordu. Önlere yakın olan her zamanki yerimizde oturmuş Kiran'la göz göze gelmeye çalıştım ama bana boş boş baktı yalnızca.

Bayan Benjamin, "Albie?" dedi.

"Burada." Otomatik olarak yanıtlayıverdim ama öğretmenim sandalyesine oturup yüzüme baktığında bir sonraki şokumu yaşadım.

Yaşlıydı. Yani bayağı müzelikti. Benim evrenimdeki Bayan Benjamin de çok genç sayılmazdı; en az yirmi beş ya da yirmi altıdır herhalde. Ama bu paralel evrende gözlerinin etrafı kırışıklarla kaplıydı, sarı boyalı saçlarının arasından da griler gözüküyordu. Çömez öğretmendense emekliliği gelmiş öğretmenlere benziyordu.

Sabırsızca kol saatine vurarak, "Geç kaldın Albie" dedi. "Yine."

İnanamayarak Bayan Benjamin'e baktım. Nasıl oluyordu da sınıfın geri kalanı aynı kalırken öğretmenim, üzerinden zaman makinesi geçmiş gibi görünüyordu?

İç çekerek, "Öylece dikilmesene Albie" dedi, "neyin var senin?"

Beynim onları durduramadan sözcükler ağzımdan döküldü: "Bayan Benjamin, ne kadar da yaşlısınız."

Ki bu da hiç iyi olmadı. Sınıfa bir kahkaha dalgası yayılırken Bayan Benjamin'in sol gözünün kenarı seğirmeye başladı.

"Otur yerine Albie" dedi öfkeyle, "yoksa ben Şube 6'nın geri kalanıyla müze gezisine gittiğimde sen müdürün ofisinde çalışırken bulursun kendini."

Yüzüm kızarırken moralim iyice bozuldu. Öğretmenim ihtiyarlamış, Jüpiter'le Mars arasında yeni bir gezegen belirmiş olabilirdi ama her nedense Şube 6, okul gezisi için hâlâ Clackthorpe Doğa Tarihi ve Mekanik Mucizeler Müzesi'ne gidiyordu.

Bayan Benjamin yoklamaya kaldığı yerden devam ederken başımı eğip her zamanki yerime, Kiran'ın yanına yöneldim. Ama oturduğumda Kiran bana iki başlı filanmışım gibi bakakaldı.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

Bayan Benjamin'den bir fırça daha yememek için sesimi alçak tutarak, "Nasıl yani?" diye fısıldadım. "Benim işte... Albie."

Kiran, "Yanıma oturmanın yasak olduğunu biliyorsun" derken öyle bir kaşlarını çatmıştı ki alnındaki kırışıklıklar Bayan Benjamin'inkilerle yarışırdı. "Usluluk anlaşmanda var bu."

Bayan Benjamin her dönemin başında altıncı sınıftaki herkese bir usluluk anlaşması verirdi. Bu, okulda uymamızı istediği kurallardan oluşuyordu; bağırıp çağırmamak, öğretmen konuşurken sohbet etmemek, sınıfta yüksek, ani sesler çıkarmamak gibi. Çoğu kişinin uyması gereken iki-üç kural olurdu, gerçi Wesley MacNamara'nın usluluk anlaşması arkalı önlü dört kâğıttı. Ama Kötü Albie'ninkinde neden en iyi arkadaşımla oturmayacağıma dair bir kural vardı, bilemiyordum.

Karton kutudan çıkıp bu aptal evrene ayak bastığımdan beri ters giderek içimde biriken her şey bir anda yüzeye çıktı.

Bayan Benjamin yoklamaya devam ederken Kiran'a, "Bu çok saçma" dedim. "Neden birlikte oturmamızı istemiyor?"

En yakın arkadaşım yanıt olarak, "Çünkü ben öyle istedim" diye tersledi beni. "Bay Sümüklü'yü kafesinden çıkardığında senin yüzünden suç üzerime kaldı. O, sınıfın penceresinden tırmanıp birden beliren deli kedi tarafından yenilince ben ceza aldım."

Bir dakika! Bu doğru değildi. Bay Sniffles'ı kafesinden çıkaran ben değildim, Wesley MacNamara'ydı, Bayan Benjamin de onu pencereden kaçmadan önce yakalamıştı. Bu paralel evrende bunu yapan kesinlikle Kötü Albie olmalıydı.

"Eğer sen olmasaydın Bilim Fuarı'nda birinci olurdum" dedi Kiran somurtarak, "ama ben daha projemi uzaya gönderme denememe başlayamadan sen balonlarımı patlatmanın çok eğlenceli olacağını düşündün."

Başımı iki yana salladım, ben böyle bir şey yapmazdım; hele de en yakın arkadaşıma.

"Şimdi de her şey ters gittiğinde suçlayacak biri olsun diye beni bu çılgın planına dahil etmeye çalışıyorsun."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum." Kiran'ın söylediği her yeni şey kafamı iyice karıştırıyordu. "Ne çılgın planı?"

Kiran bana Uluslararası Uzay İstasyonu'nun hava geçirmez odasında osurmuşum gibi baktı.

Fısıldayarak, "Beni rahat bırak işte Albie" dedi, "artık seninle arkadaş olmak istemiyorum."

Kiran benim Şube 6'daki en iyi arkadaşımdı. O benim Şube 6'daki tek arkadaşımdı; en azından başka bir evrende, eskiden öyleydi. Tam işler daha kötüye gidemez diye düşündüğümde bu paralel evren beni yine yanıltmıştı.

Küçükken annemle babam beni Cenevre'de lunaparka götürmüştü. Çarpışan arabalara, korsan gemisine binmiş, korku tüneline bile girip çok eğlenmiştik. Ama ben aynaların olduğu salonda kaybolunca her şey ters gitmeye başlamıştı. Bir an annemle komik yansımalarımıza gülüyorduk, köşeyi dönünce ne olduğunu görmek için önden koşmuştum, sonraki an arkamı döndüğümdeyse annem yoktu. Tek görebildiğim kendimin sonsuz kopyalarıydı.

Her şey eğri büğrüydü, hiçbir şey düzgün görünmüyordu. Kendi yüzüm bile şu an hatırlayamadığım korkunç şekillerde eciş bücüş olmuştu. Annem beni bulduğunda henüz bir dakika bile olmamıştı ama o gün ne kadar korktuğumu asla unutmadım.

O an da öyle hissediyordum: Her şey eğri büğrüydü, hiçbir şey düzgün değildi. Bu evrendeki Albie Bright'ı tanımıyordum. Ne olmuştu da böyle bir aptala dönüşmüştü?

Sonra da annesini kaybettiğini hatırladım. Tıpkı benim gibi; ama o henüz bebekmiş. Acaba içten içe bu kadar sorunlu olmasının nedeni bu muydu? Eğer öyleyse, ben de mi ileride bir aptala dönüşecektim?

Tek istediğim karton kutunun içine tekrar girip Kuantum Muz Teorisi'nin beni buradan kurtarmasını ummaktı. Ama o esnada bunun imkânı yoktu, Bayan Benjamin sınıf defterini çarparak kapatınca dikkatim daha acil bir soruna yöneldi.

"Evet, Şube 6. Müzeye gidiyoruz, orada hepinizin uslu durmasını bekliyorum." Sınıfı tararken sol gözü seğiriyordu, bakışları benim üzerimde durunca kaşlarını iyice çattı, şaşırtıcı kırışıkları buruştu. "Sen de dahil Albie Bright. Şimdi, dışarda düzgünce sıra olun, yola çıkalım."

Ne zaman Bayan Benjamin bizi okul gezisine çıkarsa hep ikili gruplar halinde yan yana yürümemizi isterdi. Tabii bu, şekil değiştiren dünya dışı güçlerini kullanarak hepimizi yeşil pullu, upuzun dişli amfibi sürüngenlere dönüştüreceği anlamına gelmiyordu; gerçi bunu yapsaydı Wesley MacNamara epeyce etkilenirdi. İkili yürüdüğümüzde Bayan Benjamin başı çeker, bizler de onun ardında eşimizle birlikte sıra sıra ilerlerdik.

Benim eşim genellikle Kiran olurdu, bu yüzden o, bahçede Timothy Chase'le eşleştiğinde ne yapacağımı bilemedim. Bayan Benjamin sırayı kontrol ederken Şube 6'daki herkes eşleşmiş gibiydi. Tam müzelik öğretmenimle el ele

tutuşmak zorunda kalacağımı düşünerek paniklemeye başlamıştım ki Victoria Barnes aniden koluma girdi.

Uzun sarı saçlarını acemi bir süper model gibi omzunun üstünden atarken, "Yeni bir eş mi arıyorsun?" dedi. "Yoksa erkek arkadaşım benimle babasının müzesine yürümek için fazla mı havalı?"

Ağzım açık kaldı ama tek kelime bile söyleyemedim çünkü beynim fırıl fırıl dönmeye başlamıştı, tüm düşünceler kafamda üç kat hızlı akıyordu. Victoria Barnes elimi tutuyordu. Okulun en popüler kızı az önce erkek arkadaşı olduğumu söylemişti. Bu ne tuhaf işti böyle?

Hata veren beynim ağzıma bir mesaj gönderdi. Kendimi bozuk bir yazıcı gibi Victoria'nın kelimelerini rasgele tekrarlarken buldum.

"Erkek arkadaş... Yürümek... Müze..."

Kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark ettiğimde yüzüm hızla kızardı ama Victoria yaptığım şakayı anlamışçasına güldü.

Çizgi filmlerdeki mağara adamlarının sesini taklit ederek, "Ben erkek arkadaş, ben yürümek" dedi. "Çok komiksin Albie." Sonra da elimi hafifçe sıktı.

Bu da yüzümü iyice kızarttı. Bana Alık Bitik demesini tercih ediyordum sanırım.

Sıranın önünde Bayan Benjamin harekete geçmemiz için işaret verdi.

"Evet Şube 6, beni takip edin, karşıdan karşıya geçerken kuralları unutmayın."

Bayan Benjamin bahçeden sağa döndü, biz de onu takip ederek yola koyulduk. Diğer okullar Londra'ya gidip Doğa Tarihi Müzesi'ni ziyaret ediyor ya da Manchester'a gezi düzenleyip Bilim ve Teknik Müzesi'ni geziyordu ama Şube 6 yalnızca bir sokak ötedeki Clackthorpe Doğa Tarihi ve Mekanik Mucizeler Müzesi'ne gidebiliyordu.

Ama o sırada okul gezilerimizin kalitesiyle ilgili söylenmeye zamanım yoktu çünkü Victoria bana başka bir soru yöneltmişti.

"Ee yarınki doğum günü partime hazır mısın?" dedi mavi gözleri heyecanla parlayarak. "Öyle muhteşem olacak ki. Unutma, saat yedide belediye binasında. DJ, fotoğraf kabini ve daha neler neler olacak."

Bunlar kulağa tuhaf derecede tanıdık geliyordu.

"Dans yarışması mı?"

Victoria, "Evet!" diye yanıtladı yüzünde bir zafer ifadesiyle. "*Kesinlikle* biz kazanacağız!"

Birdenbire, Victoria'nın partisine asla katılmayacağımı unutarak panikle, "Ama ben dans edemem" diye itiraz ettim.

"Sorun değil, ben 'Küçük Dans Yıldızları Aranıyor' yarışmasının bölgesel elemelerinde üçüncü olmuştum" dedi sahte bir alçakgönüllülükle gözlerini süzerek. "Tangom en

yüksek puanları topladı. Bir de annemin bana aldığı yeni elbiseyi gör sen; o eski pullu kırmızı elbise ile domatese benziyordum."

Hayatımda yalnızca annemle mutfaktayken dans etmiştim. Babam şehir dışındayken annem ilk tanıştıkları zamanlardan en sevdiği şarkıları açardı, pizzalarımızı yerken çılgınca dans ederdik. Annemin "Higgs bozonu" yazan siperli şapkasını tersten takıp kendi deyişiyle, "eski usul hip-hop hareketlerini" sergilediği bir şarkıyı hatırlıyorum, bir yandan da bu çılgın şarkıya rap yaparak eşlik ederdi. Öyle çok gülmüştüm ki burnumdan pizza çıkmıştı.

Gözlerimden yaşlar aktığını fark eden Victoria, "Ne oldu?" diye sordu.

Ona hemen, "Alerji sadece" dedikten sonra anılarımın gözyaşlarını silmek için cebimden bir mendil çıkardım.

Grup, müzenin önünde durdu. Tam gözlerimi siliyordum ki bir sonraki sürprizimle karşılaştım.

Benim evrenimde Clackthorpe Doğa Tarihi ve Mekanik Mucizeler Müzesi, tozlu bir antika dükkânını ya da genellikle korku filmlerinde rastlanan yıkık dökük otelleri andıran eski, müstakil bir binaydı.

Ama o esnada önümdeki bina camdan ve çelikten yapılmıştı. Keskin hatları, düzgün çizgileriyle gökyüzüne uzanıyor, Mars'ta yanlış bir dönüş yapıp kendini kazara Clackthorpe'ta bulan bir uzay gemisine benziyordu. Bu se-

fer rüya gördüğümden emin bir şekilde gözlerimi ovaladım. Ama uzay gemisi kalkmadı, onun yerine Bayan Benjamin'in sınıfı yönlendirdiği girişteki tabelayı gördüm.

FÜZYON
C.E.B. FONU SPONSORLUĞUNDA
Eski Clackthorpe Doğa Tarihi ve Mekanik Mucizeler Müzesi

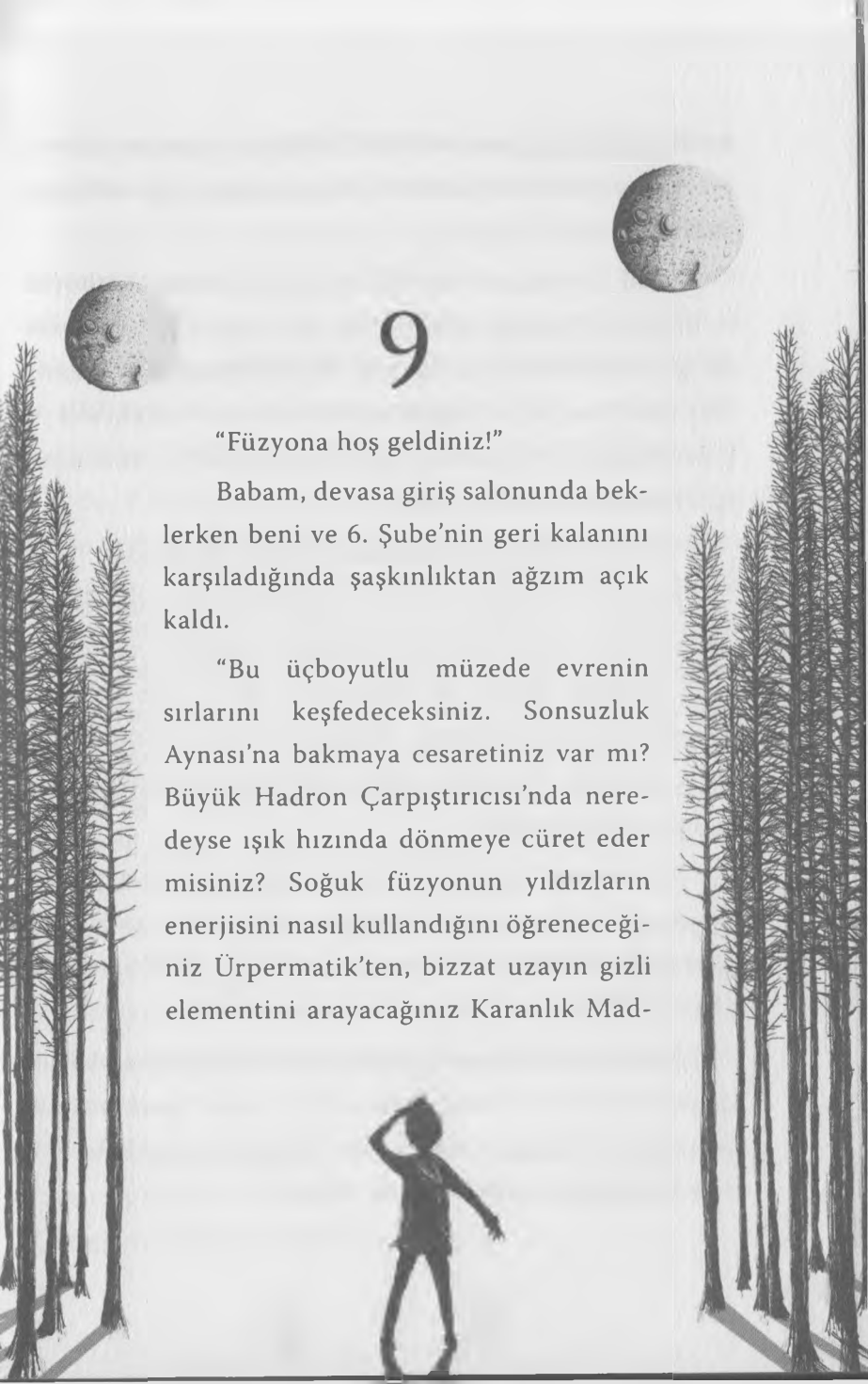
Victoria heyecanlı bir ciyaklamayla hızla diğerlerini takip ederken birdenbire kendimi evimden çok, çok uzakta hissettim.

9

"Füzyona hoş geldiniz!"

Babam, devasa giriş salonunda beklerken beni ve 6. Şube'nin geri kalanını karşıladığında şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

"Bu üçboyutlu müzede evrenin sırlarını keşfedeceksiniz. Sonsuzluk Aynası'na bakmaya cesaretiniz var mı? Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'nda neredeyse ışık hızında dönmeye cüret eder misiniz? Soğuk füzyonun yıldızların enerjisini nasıl kullandığını öğreneceğiniz Ürpermatik'ten, bizzat uzayın gizli elementini arayacağınız Karanlık Mad-

de Detektörü'ne, buradaki tüm etkileşimli sergiler bilimin evrenin mucizelerini nasıl açıklayabildiğini öğrenmenize yardımcı olacak."

Tabii bu yalnızca bir hologramdı. Babamın üçboyutlu bir görüntüsü müzenin girişinde yüksek bir platformda gösteriliyordu. Asıl babam büyük ihtimalle Atlantik Okyanusu'nun diğer yakasında Beyaz Saray'da kahvaltı yapıyordu ama hologram o kadar gerçekçiydi ki dokunmak için istemsizce elimi uzattım.

"Albie!" dedi Bayan Benjamin uyaran bir tonda.

Babamın, hologramı yaratan ışık huzmelerinden oluşan eli benim elimden geçip giderken tenimde rengârenk ışıklı noktalar belirdi. Bu yalnızca Profesör Ben Bright'ın gerçekten orada olduğunu düşünmeniz için yapılmış ucuz bir numaraydı. Paralel evrende bile babamı yalnızca sanal olarak görebiliyordum.

"Gitmeden Evreka Alanı'nda kendi deneyinizi yapma şansına bile erişeceksiniz." Babamın hologramı aniden ciddileşen bir ifadeyle tam bana bakarak, "Kim bilir, belki de dünyayı değiştirecek bir keşif yaparsınız" dedi.

Annemin bilgisayarı Geiger Sayacı'na bağlıyken karton kutunun içinde ağır ağır kararan muz, yani Kuantum Muz Teorisi geldi aklıma. Çoktan öyle bir keşif yaptım baba ama sana anlatamam çünkü burada değilsin.

Babamın hologramı solarak kaybolurken Bayan Benjamin dikkatimizi çekmek için birkaç kez alkışladı.

"Evet, Şube 6. Derslerde işlediğimiz konularla ilgili düşünmenizi istiyorum. Enerji nereden geliyor? Maddenin özü nedir? Işık ne kadar hızlıdır? Bu sabah bu soruların ve daha pek çoğunun yanıtlarını bizzat arayacaksınız. Renklere göre ayrılmış gruplarınızla sergileri gezin, saat on ikide Çarpıştırıcı Kafe'de toplanarak bulgularımızı paylaşacağız."

Bu, 6. Şube'nin beklediği andı. Herkes en heyecanlı ve potansiyel olarak en tehlikeli sergiyi bulmak için coşkuyla dağıldı. Cam tavanıyla müze devasa bir bilimsel eğlence parkını andırıyordu. Müzenin etrafını saran, yüksekteki yarış pistinde atom şekilli kapsüller farklı yönlerden gelerek birbirlerini hızla geçiyordu. Floresandan yapılmış gökkuşağı renkli sütunlardan rengârenk baloncuklar çıkıyor, ileri geri sallanan devasa bir iğne onları patlatıyordu. Mekanik dış iskeletlerle dinozorlar, uzay araçlarıyla buhar makineleri, suni bir volkan ve Büyük Patlama Simülatörü adında bir şey gördüm. Cam köprüler, bir bölgeden diğerine uzanan sergiler, sizi Klon Bölge'ye yönlendiren neon tabelalar, Kozmik Uzay, İcat İstasyonu ve daha nice muhteşem sergi vardı.

Bu dünyanın en iyi müzesi olmalıydı, hem de Clackthorpe'ta.

Victoria yanağıma ufak bir öpücük kondurarak, "Sonra görüşürüz" dedi. "Olivia ve Kim'le Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'na bineceğim."

Beynimin içinde bir yerlerde yüzümün kızarma düğmesi aniden son seviye olan "pancar"a döndü. Victoria, arkadaşlarıyla el ele tutuşup atomik yarış pistine doğru gözden kaybolurken ben Mars'tan az önce inmişim gibi öylece kalakalmıştım.

Hangi rengin grubuna dahil olduğumu bilmiyordum. Neden Victoria Barnes erkek arkadaşı olduğumu düşünüyordu bilmiyordum. Müzede etrafıma bakınırken orada ne yaptığımı gerçekten bilmiyordum.

Bayan Benjamin ters ters, "Hadi yürü Albie" dedi parmaklarını şıklatarak. "Gri gruptaki partnerin başlamak için seni bekliyor."

Şube 6'da bir an önce müzeyi keşfetmek için aceleyle koşuşturmayan benim dışımda bir kişi vardı.

Bayan Benjamin'in yanında duran Wesley MacNamara'nın yüzünü sinsi bir gülüş kaplamıştı. İşte o an, bu aptal evrenden gerçekten nefret ettiğimi anladım.

Wesley'yi giriş holünün kenarında kalan boş salona doğru takip ederken gergince, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum, "güzel şeylerin hepsi arka tarafta."

"Onu buldum" diye yanıtladı göz kırparak, sanki büyük bir sırrı varmış gibi. "Planı uygulamaya geçirebiliriz."

Boş alana bakıp, "Ne planı?" diye sorduğumda iyice kafam karışmıştı. Müzenin bu kısmında ne hareketli gösteriler, heyecan verici deneyler ne de etkileşimli sergiler vardı. Burada Bayan Benjamin'in sorularının yanıtını nasıl bulacaktık ki? Omzumun üzerinden baktığımda yaşlı öğretmenimin, üzerine C.E.B. Vakfı logosu işlenmiş parlak kırmızı ceketli bir müze çalışanıyla derin bir sohbete daldığını gördüm.

İçten içe, Wesley'nin beni ürkütücü bir bilimsel deneye maruz bırakmak için müzenin ıssız taraflarına sürüklediğine dair bir kaygıya kapılıyordum. En azından vurarak kolumu hissizleştirmemişti; henüz.

Wesley, "Ornitorenk Operasyonu" diye yanıtladı şeytani bir sırıtışla. "Muhteşem planımızı unutmuş gibi yapma sakın."

Hayır, olamaz, Wesley MacNamara'nın bu paralel evrende de ardımda bıraktığımdaki kadar deli olduğunu söylemeyin sakın. Onun bir ornitorengi kesip incelemeyi içeren bilim projesini çoktan unutmuştum. Clackthorpe Doğa Tarihi ve Mekanik Mucizeler Müzesi'nin internet sitesinde gördüğüm içi doldurulmuş ölü hayvanları anımsadım. Bu yüksek teknoloji ürünü eğlence parkında içi doldurulmuş bir ornitorenk yoktu herhalde, değil mi?

Salonun sonundaki buzlu camdan kapıların üzerindeki tabela sorumu yanıtladı.

MONTAGUE WILKES KANADI

DÜNYA'NIN EN İYİ NESLİ TÜKENDİ TÜKENECEK HAYVAN KOLEKSİYONU

YENİLEME İÇİN KAPALIDIR

Wesley sırıtarak kapıyı itip, "Hadi gidip bir ornitorenk yakalayalım" dedi.

Wesley, Montague Wilkes Kanadı'na gizlice girerken onun çılgın planından kendimi kurtarmanın bir yolunu düşünmeye çalışarak donakalmıştım. Salonun arka tarafına baktığımda Şube 6'nın geri kalanının müzede eğlendiğini görebiliyordum. Atomik Yuvarlanma Alanı'nda devasa şeffaf topun içinde zıplayan Kiran gözüme çarptı, bu esnada Victoria Barnes da arkadaşlarıyla patlayan volkanın önünde özçekim yapıyordu. Bayan Benjamin bile eğlenceye katılmıştı; Klon Bölgesi'ndeki bölmelerde, çocukların anında çıkan üçboyutlu kopyaları için düğmeye basıyordu. Bu ornitorenk kaçırma işine nereden bulaşmıştım acaba? Bayan Benjamin bir öğrenseydi...

Birdenbire jetonum düştü. Bu paralel evrene ulaştığımdan beri bir sandalyeye bağlanmış, en iyi arkadaşım tarafından terslenmiş, Victoria Barnes'la el ele tutuşmak zorunda bile kalmıştım. Ben buraya ait değildim, elime

geçen ilk fırsatta karton kutuya dönüp bu manyak yerden kurtulacaktım.

Yani Wesley MacNamara'nın içi doldurulmuş aptal ornitorengi çalmasına yardım etsem ne olurdu ki? Yakalansam bile suçlanacak olan bu evrenin Albie Bright'ıydı. Birdenbire korkum geçti. Burada canım ne isterse yapabilir, hiçbir bedel ödemeden paçayı sıyırırdım.

Sesi salonda yankılanan Wesley, "Albie" dedi, "gel de ne bulduğuma bak."

Kimsenin bizi izlemediğinden emin olmak için omzumun üzerinden son bir kez bakıp hızlıca kapıdan girdim.

Vay canına!

İçerdekileri tarif etmek için kullanabileceğim tek kelimeler bunlardı.

Floresanlarla aydınlatılmış devasa odada her cinsten içi doldurulmuş hayvan vardı; aslanlar, kaplanlar, leoparlar, ayılar, maymunlar, zebralar, timsahlar. Ve bunlar ilk bakışta gözüme çarpanlardı. Asıl ürkütücü olan bu hayvanların hepsinin insan gibi giydirilmiş olmasıydı.

Gelinlik giydirilmiş bir denizaygırı, üç parçalı bir takım elbise giymiş kutup ayısıyla evleniyor gibiydi. Yelekli bir maymun, dağkeçisinin arkasına binmişti, ikisi de eski model bir araba süren koala tarafından kovalanıyordu. Siyah beyaz formalar giymiş, arka arkaya sıralarda oturan kokarcaların olduğu bir sınıf maketi gördüm. Birkaç timsaha

karşı kriket oynayan bir grup kanguru bile vardı, hepsi de beyaz tulumlar giymişti. Bu tuhaf sahnelerin her biri salonun her yanında platformlarda sergileniyor, ilerledikçe eğim arttığından gittikçe yükseliyorlardı.

Wesley, önümüzdeki ilk sahneyi incelerken, "Çok acayip, değil mi?" dedi. "Tabelada, eskiden yaşamış olan şu Montague Wilkes denen adamın tüm hayvanları, seyahat ederken kendine evini hatırlatsın diye doldurduğu yazıyor."

Ben de evimi biraz özlüyordum ama bu tuhaf sergi kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyordu. Hayvanların tüm ziyaretçileri yiyip, kıyafetlerini kendilerinin giydiği bir hayvanat bahçesini andırıyordu burası.

"İşte aradığımız tüylü ucube de şurada" dedi Wesley, salonun en ortasındaki platformu işaret ederek.

Başımı kaldırıp baktığımda sahnenin etrafına dizilmiş bir hayvan orkestrası gördüm. Piyano çalan bir fino, viyola çalan bir lama, keman çalan bir aslan, Yılan Boğan'ın *Vahşi Doğada Hayatta Kalma* programında yakaladığını gördüğüm ufak bir orman kedisi olan miske benzeyen hayvan da mızıka çalıyordu. Bu orkestrayı kim kurduysa hayvanlara isimleriyle kafiyeli çalgılar vermekten hoşlanmıştı herhalde.

Beyaz bir smokin giymiş, etrafı içi doldurulmuş hayvanlarla çevrili olan ornitorenkse platformun üzerindeki yüksek podyumda duruyordu. Yüzgeçleri iki yana genişçe açılmıştı, tahta bir çubuk tutuyordu.

Hedefimizi görünce içimi bir heyecan kapladı. Ornitorenk çalma zamanıydı.

İlk anda orkestra platformuna nasıl çıkacağımızı bilemedim. Müze, hayvanları meraklı ziyaretçilerden –ya da tam tersi– korumak için şeffaf korumalıklar yerleştirmişti, tırmanmak için de fazla uzundular. Ancak Wesley tekerlekli bir merdiveni geçitten iterek geliyordu.

Merdiveni doğru yere yerleştirirken, "İşte oldu" dedi heyecanla sırıtarak. "Bu sergileri kurarken merdiveni unutmuşlar herhalde."

Ayağımı ilk basamağa atarken, "Bana bırak" dedim. Kafamın üzerinde, ornitorenk kondüktör podyumun tepesinde orkestrayı başlatmaya hazır bekliyordu. "Ornitorengi ben alırım."

Basamakları tırmanırken sırıtmadan duramıyordum. Buraya geldiğimden beri ilk kez kontrol bendeydi. Heyecandan kulaklarım uğulduyordu. İçi doldurulmuş bir ornitorenk çalmak üzereydim, yakalanmak da umurumda değildi.

Annem ilk hastalandığında sürekli doğru davranışlarda bulunmak ya da işleri daha da kötüleştirmemek için öyle çok çabalamıştım ki. Ama –okulda bana yapılan zorbalıkları, babamın ortadan kayboluşlarını– her şeyi içime atmama rağmen bunların annemin iyileşmesine bir faydası olmadı, onun solup gidişini izlemek zorunda kaldım yalnızca. Ama

bu evrende artık üzmemek için uğraşacağım bir anne yoktu. Burada, tıpkı Kötü Albie gibi, canımın istediğini yapabilirdim.

Son basamağa vardığımda ornitorengin merdivenin tepesine aşağıdan göründüğü kadar yakın olmadığını fark ettim, oradan görünüşüyse katbekat tuhaftı. Beyaz smokini, devasa gagasına bağlanmış siyah kurdelesi ve boncuk boncuk gözleriyle beni şüpheyle süzüyordu.

"Aldın mı?" diye bağırdı Wesley.

Tek elimle merdiveni tutarak ornitorenge uzandım. Yüzgeçlerinin etrafında keskin görünen birkaç sivri uçlu demir vardı, neredeyse sırt çantam kadar büyüktü. Ağzım kurudu, parlak kahverengi kürkünden yakaladığım esnada kalbimin güm güm attığını hissedebiliyordum. Ve tam da o anda her şey ters gitmeye başladı.

"Hayvanları görmek için sabırsızlanıyorum!" Bayan Benjamin'in sesiydi, hem de tam kapının önünde gibiydi. "Eski müzeye geldiğimizde çocuklara bu sergiyi gezdirirdim. Şöyle bir göz gezdirmeme izin verdiğiniz için çok teşekkürler."

Panikle buzlu cam kapılara bakıp arkalarında iki gölge gördüm. Bayan Benjamin beni suçüstü yakalayacaktı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadım ama aşağı baktığımda Wesley'nin çoktan merdiveni tutmayı bırakıp ACİL

ÇIKIŞ yazan tabelaya doğru koştuğunu gördüm. Yalnız başımaydım.

Pek çok şey aynı anda gerçekleşti.

Wesley alttan tutmayınca merdiven geriye doğru sallanmaya başladı, ben de ileri doğru atıldım. Bir an önce ornitorenge uzanıyordum, bir sonraki ansa onu elimde tutarken platforma doğru düşüyordum. Düşerken sağa sola sallanan dirseğim podyumun kenarındaki düğmeye değip onu kapalıdan açık konuma getirdi.

Düşen merdiven kriket oynayan timsahlarla kangurulara doğru yuvarlanırken salon aniden orkestranın müziğiyle doldu. Trompetlerin giriş müziği hayvan orkestrasının ortasına çakılışımı anons ediyor gibiydi, neyse ki flüt çalan eskimo köpekleri düşüşümü hafifletti.

İçi doldurulmuş penguen keman yayıyla kaburgalarımı dürterken öylece sersemlemiş halde uzanıyordum ki büyük bir gürültü duydum; merdiven, koridorun sonundaki platforma şiddetle çarpmıştı. Ornitorengi hâlâ tutuyordum, gözlerimi açtığımda gagası yüzüme birkaç milimetre yakındı, boncuk boncuk gözleriyse bakışlarıyla da çok büyük bir hata yaptığımı söylüyordu.

Zar zor ayağa kalktığımda orkestra hâlâ bangır bangır çalıyordu ama doldurulmuş müzisyenler sahnede sağa sola saçılmıştı. Benim vahşi inişim çoğu penguen kemancıyı üzerlerine sabitlendikleri pirinç ya da tahta bloklardan ko-

parmıştı. Odanın diğer tarafında, kangurular kriket maçı tamamen mahvolmuştu, timsah vuruculardan birisiyse yarı gövdesine kadar merdivene sıkışmıştı. Wesley ortalıkta yoktu.

Bayan Benjamin, "Albie Bright!" diye çığlık attı. Endişeyle döndüm, bir gecede yaşlanmış öğretmenim, sol gözü çılgınca seğirerek kapının eşiğinde duruyordu. Yanındaysa tahribata bakarak dehşet içinde başını iki yana sallayan müze müdürü vardı. "Sen ne yaptın böyle?"

10

Filmde, Doktor Brown saat kulesindeyken Marty McFly, zaman makinesi DeLorean'ı geleceğe götürmek için saatte 88 mil hıza çıkarır. Tuhaftı; bu filmi en az elli defa izlemiştim ancak hikâye aynı olsa da bu filmdeki Marty McFly tamamen farklı görünüyordu. Herhalde paralel evrendeki halinden farklı bir oyuncu oynuyordu. Ama aslında filmi izlemiyordum, Büyükbaba Joe'nun benimle konuşmaya başlamasını bekliyordum.

Beni almak için müzeye gelip Bayan Benjamin'in kızgınlıkla sıraladığı "suçlarımı" dinlediğinden beri tek kelime etmemişti.

Hayvan orkestrası tahribatı

Kangurularla timsahların kriket maçı sergisini mahvetme

İçi doldurulmuş antik bir ornitorengi çalma girişimi

Bayan Benjamin okuldan bir hafta uzaklaştırıldığımı ve soruşturmaların devam edeceğini söylediğinde bile Büyükbaba Joe hiçbir şey demedi. Eve sessizlik içinde yürüdük, derin derin iç çekerek kendini koltuğuna bırakıp hâlâ diğer evrende son oynayan filmi gösteren televizyonu açtı.

Bunların hiçbirini kafaya takmamalıydım. Kutumun içine tırmanıverip gidebilir, bu rezillikle uğraşmayı Kötü Albie'ye bırakabilirdim. Sonuçta o kendi yerine beni okula gitmeye zorlamasaydı bunların hiçbiri olmazdı. Ama sonra Büyükbaba Joe'nun yüzündeki hayal kırıklığını görünce, elimde olmadan sanki onu üzen *ben*mişim gibi hissettim.

Çaresizce, benimle konuşmasını dileyerek, "Büyükbaba?" dedim.

Ama saat kulesine yıldırım düşerken o koltuğunda oturup televizyon seyretmeye devam etti.

Sağırlaşıyor olabileceğini düşünerek bu sefer daha yüksek sesle, "Büyükbaba?" diye tekrarladım.

Büyükbaba Joe iç geçirerek yanıtladı. Televizyonda çakan şimşekle DeLorean ortadan kaybolurken, "Şu anda sana bakmak bile istemiyorum Albie" dedi. "Bu sefer yaptıklarından sonra olmaz."

"Ama böyle olmasını istememiş..."

"O küçük bir kızken anneni müzeye götürürdüm" diye devam etti. "Tabii o zamanlar adı Füzyon değildi, Clackthorpe Doğa Tarihi ve Mekanik Mucizeler Müzesi'ydi. Charlotte hayvanlara bakmaya bayılırdı. Bana sürekli sorular sorardı. Kangurular ne kadar yükseğe zıplayabilir? Kaplumbağayla tosbağa arasında ne fark var? Neden her hayvan farklı? Bir keresinde, müzede hayvanları incelerken büyüdüğünde bilim kadını olmaya karar verdiğini söylemişti bana. Az önceyse öğretmeninin senin aptal eşek şakanla o hayvanların yarısını mahvettiğini anlatışını dinledim."

Başını iki yana sallayan Büyükbaba Joe gözlerini ovalayarak, üzüntüden dökülen yaşları gizlemeye çalıştı.

"Annen ne derdi bu işe?"

Mideme yumruk yemiş gibi oldum. Büyükbaba Joe'nun bana söylediği tüm şeyler içerisinde bu kesinlikle en kötüsüydü. Hem de annem için yaptığım her şeyden sonra; Kuantum Muz Teorisi'ni icat etmem, manyak bir kediyi kaçırmak için hayatımı tehlikeye atmam, paralel evrene seyahat etmem. Ama bunları Büyükbaba Joe'ya nasıl açıklayabilirdim ki? Söylenecek tek bir şey vardı.

"Üzgünüm, büyükbaba."

"Gerçekten üzgün müsün?" dedi kuşkuyla, bana ilk kez bakarak. "Hep böyle diyorsun. Bak Albie, baban soğuk füzyon ıvır zıvırları nedeniyle bu aralar pek uğramıyor. Benim

yakmadan yemek bile pişiremeyen sersem bir ihtiyar olduğumu düşündüğünü biliyorum ama baban, büyüdüğünde daha iyi bir dünyada yaşayabilmen için uğraşıyor." Gözlerimin içine bakarken Büyükbaba Joe'nun gözlerindeki yaşları görebiliyordum. "Sana baktığımda Charlotte'ımı da görüyorum Albie. Annene tıpatıp benziyorsun. O da dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek istiyordu, onu gururlandırma görevi sana düşüyor."

Kendi gözyaşlarımı engellemeye çalışırken başımla onayladım. *Onu gururlandırmak...* Tek yapmak istediğim buydu zaten.

Kanepeden kalkarken duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak, "Merak etme büyükbaba" dedim. "Her şeyi yoluna koyacağım."

Tavana çıkan merdivenleri tırmanırken suçluluk hissi peşimi bırakmıyordu. Büyükbaba Joe'nun sözleri kulaklarımda yankılanıyordu ama o anda bunlarla yüzleşemezdim. Tek isteğim buradan gitmekti. Bir yandan kaçıyor gibi hissediyordum ama her şeyi yoluna koyacaksam annemi bulmalıydım. Odamın kapısı açıktı, içeri bir adım attığımda ortalık sakin görünüyordu.

Bu paralel evrenden kurtulma şansım olan karton kutu odanın kenarında duruyordu. Umarım bir daha da buraya dönmezdim. Ya Kuantum Muz Teorisi tekrar işe yaramazsa? Endişelerimi bastırmaya çalıştım.

Dizlerimin üzerine çökerek her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol ettim. Geiger sayacı hâlâ annemin bilgisayarına bağlıydı, önündeki muzda artık kahverengi lekeler oluşmaya başlamıştı. Gitmeye hazırdım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Kendi sesimi duyunca döndüm. Kötü Albie kaşlarını çatmış, kapı eşiğinde dikiliyordu.

"Herkes beni rahat bıraksın diye gönderdim seni okula ama işleri iyice batırdın. Müzeyi mahvettin, okuldan uzaklaştırıldım, babam öğrenince bana o kadar uzun süre odadan çıkmama cezası verecek ki. Nedir bu, klonlar onlara söyleneni yapmak zorundadır sanıyordum."

Bana, "Cesaretin varsa itiraz et" dercesine bakıyordu.

"Sana daha önce de söyledim" diye patladım ona. "Ben bir klon değilim, ben senim; paralel bir evrende."

Kötü Albie boş boş baktı.

"Paralel ne?"

Ama ben sorusuna yanıt veremeden turuncu bir tüy fırtınası odaya daldı.

"Bu da nesi..."

Dylan, akşamdan kalma bir panter gibi miyavlayarak Kötü Albie'nin yanından fırlayıp kutuya girdi, kulaklar da ardından kapandı. Bir an için ikimiz de sessizce şok içerisinde kalakaldık, sonraysa içerde Geiger sayacının tıkırtısını duydum.

Hayır! Bensiz olmazdı!

Kötü Albie, "O bir kedi miydi?" diye sordu endişeyle kutuya yaklaşırken. İlk geldiğimde takmış olduğum bahçe eldivenlerini yerden aldı. "Orayı tuvalet sanıp odamı kokutmadan kutudan çıkarmalıyız onu."

Eldivenleri benim elime tutuşturdu.

"Kulakları açtığımda yakalamaya hazır ol."

Kötü Albie ileri doğru eğilip yavaşça kutuyu açtı, kedinin fırlamasını bekliyordu.

Ama hiçbir şey olmadı.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle kutuya bakınca bir muz, Geiger sayacı ve annemin bilgisayarını gördü. Kedi yoktu; Dylan yine yapmıştı yapacağını.

Kötü Albie kafasını kaşıyarak şaşkınca bana döndü.

"Kedi nereye gitti?"

Böylece ona tüm Kuantum Muz Teorisi'ni anlattım.

Her şeyi açıklamayı bitirdiğimde Kötü Albie hâlâ kafasını kaşıyordu.

"Yani yan komşumun kedisi şu an bir paralel evrende mi?"

"Hayır, Dylan *benim* yan komşumun kedisi" diye düzelttim.

"Ve sen de bir paralel evrenden geldin?"

"Evet, az önce anlattım ya."

Şeytani ikizimin yüzünü kocaman bir sırıtış kapladı.

"Bu harika."

İşte o zaman anladım ki bana inanmayan paralel evren Albie'sinden daha kötü bir şey varsa o da bana inananıydı.

Göz ucuyla annemin birlerle sıfırların akan bilgisayar ekranına bakarken, "Yani bu kutuya ben girsem, paralel bir evrene giderim, öyle mi?" diye sordu.

"Evet ama asıl önemli olan annemi bulabilecek olmamız ve..."

Kötü Albie başını iki yana salladı.

"Annem umurumda değil. Onu hiç tanımadım. Hayır, eğer bu sihirli kutu beni başka bir dünyaya götürebilecekse aptal babamın tüm parasını hayır kurumlarına vermediği bir evren bulacağım." Gözlerini kısarak bana baktı. "Aslında ben bir milyoner olmalıydım; paralel bir evrende olacağım da!"

Bir an için ne diyeceğimi bilemedim. Annemi umursamadığını nasıl söyleyebilirdi? Annem, Kuantum Muz Teorisi'ni icat etmemin tek sebebiydi. Önemli olan tek şey de onu tekrar bulmaktı.

"Hadi" diye homurdandı Kötü Albie, "bu şeyi çalıştırmak için ne yapmam gerek?"

Eğer Kötü Albie'nin kutuya girmesine müsaade edersem her şeyi mahvederdi. Onu durdurmanın bir yolunu düşünmeliydim.

Bahçe eldivenleri hâlâ elimdeydi, onlara bakarken aklıma çılgınca bir fikir geldi. Yalnızca diğer Albie'yi bunun doğru olduğuna ikna etmeliydim.

Eldivenleri ona geri fırlatarak, "Eğer paralel evrene seyahat edeceksen ona göre giyinmelisin" dedim. "Tıpkı benim yaptığım gibi."

Onları yakalayan Kötü Albie sanki balerin tütüsü giymesini söylemişim gibi baktı.

"Bir çift bahçe eldiveni mi?"

Sesi çok şüpheliydi ama bu plan işe yarayacaktıysa onu ikna etmeliydim.

"Yalnızca eldivenler değil" dedim. "Maskeyle dolgulu yeleği de giymelisin. Bir kara delikten geçerek paralel evrene giderken için dışına çıksın istemezsin, değil mi? Dolgulu yelek organlarını yerli yerinde tutacak, maske de yüzünü kozmik ışınlardan koruyacak."

Kötü Albie odanın zemininde, çıkardığım yerde duran korkunç palyaço maskesiyle dolgulu yeleğime baktı.

Kuşkuyla, "Emin misin?" diye sordu.

Dolgulu yeleği alıp eline tutuştururken, "Beni buraya tek parça getirmeyi başardılar, değil mi?" dedim. "Ama sen organlarının sıkılmış diş macunu gibi gözlerinden çıkması riskini göze alıyorsan buyur git."

Hâlâ homurdanan Kötü Albie dolgulu yeleği giymeye koyuldu.

Bu tek şansımdı. O kendine iki beden küçük gelen dolgulu yeleğimi başından geçirmeye çalışırken karton kutunun içine kıvrıldım. Ses çıkarmamaya çalışarak kulaklarını kapattım, karanlıkta beceriksizce Geiger sayacını bulmaya çalıştım.

Sayacın göstergesine baktım ama hiç ışık yoktu, kapanmıştı. Bilgisayar ekranındaysa birlerle sıfırlar halen öyle hızlı akıyordu ki bulanık görünüyorlardı. Ama bir şeyler yolunda değildi. Geiger sayacına güç gitmiyordu. Eğer muz radyoaktifleşirse evrenin ikiye ayrıldığını nasıl anlayacaktım ki?

Karanlıkta el yordamıyla dijital radyasyon detektörünü bilgisayara bağlayan kabloyu buldum, parmaklarımla USB girişini hissettim. Dylan bir şekilde kabloyu sökmüş olmalıydı.

"Hey, nereye gittin?"

Kutunun dışından kendi sesimi duydum, pek de mutlu gelmiyordu.

Titreyen elimle USB ucunu annemin bilgisayarına taktım. Diğer elimle de muzu Geiger sayacının yanında tutuyor, çaresizce mırıldanıyordum.

"Hadi, hadi, hadi."

Kötü Albie tekme atınca kutunun kenarı içeri göçtü.

"Seni..."

Sonra da Geiger sayacının tıkırtısını duydum ve evren bir milisaniye için dondu sanki. Kutunun dışında bir yerler-

de milyonlarca görünmez elastik bandın çekilip bırakıldığını hissettim, sonra Geiger sayacı tekrar tıkırdadı ve şeytani ikizimin bağırışları yerini sessizliğe bıraktı.

Karanlıkta çömelmiş, nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum. Kuantum Muz Teorisi yine başarılı olmuş gibiydi. Bilmek istediğim tek şeyse bu kez nerede olduğumdu.

11

Bu sefer dersimi almıştım. Kulakları açıp başımı dikkatle dışarı uzattım, içimden de bu defa yumruk yememeyi diliyordum.

Odam tıpatıp aynı görünüyordu; teleskopum, yığın halinde duran kitaplarım, çizgi romanlarım, hatta yatağımın üzerindeki Güneş Sistemi posteri bile. Hızlıca gezegenleri saydım –Merkür, Venüs, Dünya, Mars, Jüpiter, Satürn, Uranüs, Neptün– sonra da bu kez sekiz tane olduklarını görünce rahatlayarak iç çektim.

Kutudan çıktığımdaysa masamda birinin oturduğunu gördüm. Sırtı dönüktü ama hemen ben olduğumu anlayabildim; bir başka ben yani.

"Burada olduğuna inanamıyorum!"

Diğer Albie bana döndüğünde ağzım bir karış açık kaldı çünkü karşımdaki bir kızdı. Lunaparktaki tuhaf aynalara bakmak gibiydi. Yüzü benimkinin birebir aynısıydı; gözleri, burnu, ağzı hepsi aynı şekilde ve aynı yerdeydi ama o kesinlikle bir kızdı.

Ağzımı birkaç kez açıp kapadım ama hiçbir şey söyleyemedim.

O kadar da şaşırmamalıydım sanırım. Vücudunuzdaki her hücre sizi siz yapan kromozomları içerir. Göz renginiz, boyunuz, gözlük takıp takmayacağınız gibi tüm bilgiler kromozomlarınızdadır. Kız ya da erkek olacağınızı belirleyen özel bir çift kromozom bile vardır. Eğer bir X ve bir Y kromozomu alırsanız erkek, iki X kromozomu alırsanız kız olursunuz. Her ikisi de yüzde 50 ihtimaldir. Bu evrendeki Albie'deyse besbelli ki iki X vardı.

Ben hâlâ ağzım açık dururken, Kız Albie bana yüzünde aynı şok ifadesiyle bakıyordu.

İnanamayarak başını iki yana sallayıp, "Sen erkeksin" dedi.

Ne demeliydim ki? Son paralel evrendeki diğer Albie klon olduğumu düşünmüştü ama şu an öyleymişim gibi davranmam söz konusu değildi.

"Ben..."

"Senin kim olduğu iyi biliyorum" dedi Kız Albie sesi heyecanla titrerken. "Sen paralel evrenden gelen ben-

sin. O kutunun içinde bir muz, Geiger sayacı ve annemin CERN'deyken şebekeye bağlı olan dizüstü bilgisayarı var. Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'ndaki deneyleri, paralel bir evrene açılan minik bir kara delik yarattı. Sen de annemin kuantum bilgisayarındaki mini parçacık hızlandırıcıyı kullanarak bu deneyi tekrarladın, böylece beşinci boyutta, paralel evrenlerde gezinmeni sağlayan bir solucan deliği açtın. Aslında çok basit yani. Kuantum Muz Teorisi işe yarıyor." Bir an nefes nefese kalınca durakladı, yüzünü bir sırıtış kapladı. "Bunu biliyorum çünkü benim de aklıma geldi."

Tekrar ağzım açık kaldı. Bu evrendeki Albie yalnızca bir kız değildi, aynı zamanda bir dâhiydi. İkimiz de Kuantum Muz Teorisi'ni icat etmiş olabilirdik ama benim işleyişine dair hiçbir fikrim yoktu. Ama Kız Albie her şeyi çözmüş gibiydi.

"Bu arada ben Alba" dedi.

Bu sefer yanıt olarak kekeleyerek adımı söyleyebildim.

"Ben de Albie."

Alba güldü.

"Tahmin etmeliydim" dedi, "adını Albert Einstein'dan alıyorsun, değil mi? Annemle babamın isim konusunda pek yaratıcı oldukları söylenemez. Babam evcil hamsterıma da Hawking adını verdi."

Arkasındaki masadan tanıdık bir cikleme duydum, bir an için tekerinde dönen Hawking gözüme çarptı.

"Benimkine de!" dedim ona heyecanla.

Bir an birbirimize sırıttık. Bu paralel evrende bir kız olsam da hamsterım hayattaydı. Ama çözemediğim bir şey vardı.

"Eğer Kuantum Muz Teorisi'nden haberdarsan sen niye denemedin?" diye sordum Alba'ya. "Sen de paralel bir evrene seyahat edebilirdin."

Alba sandalyesini masasından geriye ittiğinde ilk kez sandalyenin ayakları yerine tekerleri olduğunu fark ettim.

"Bu halde olduğumdan öyle bir geziyi göze alamadım" derken yüzündeki gülümseme ağır ağır soldu.

Gözlerimi tekerlekli sandalyesinden alamıyordum.

"Ne oldu?"

"Araba kazası" diye yanıtladı Alba. "Annemle, çekimlerden dönen babamı karşılamak için havaalanına gidiyorduk. Sisli bir sabahtı, otoyolda bir kaza oldu; sarhoş bir adam beyaz minibüsünü yolun ters tarafından sürüyordu. Bize tam ortadan çarptı. Sonrasında fazla bir şey hatırlamıyorum. Araba perte çıktı, babam, itfaiyecilerin bizi arabadan çıkarmak için üç saat uğraştığını söyledi." Gözünün kenarından bir yaş akmaya başladı. "Ben şanslıydım; belden aşağı felç kaldım ama annemi kurtaramadılar."

Beynimde hata mesajı yankılanmaya başladı, Alba'nın bana az önce söylediklerini idrak edemiyordum resmen. Bu doğru olamazdı. Bir başka paralel evrene gelmeyi başarmıştım ama annem bunda da yoktu.

Gözlerini koluyla silerken, "Ya senin evreninde?" diye sordu Alba. "Sen hâlâ yürüyebiliyorsun. Annem orada hayatta kaldı mı?"

Hâlâ sersem halde başımı iki yana salladım, Alba yürüyemediği ve ben yürüyebildiğim için kendimi neredeyse suçlu hissediyordum.

"Orada araba kazası olmadı" dedim.

Hevesle, "O zaman annem senin evreninde hayatta?" diye sordu. Aniden gözünde beliren umut ışığı tanıdıktı.

Başımı tekrar iki yana salladım, kelimeleri yüksek sesle söylemek istemiyordum. Söyleyince daha da gerçekmiş gibi geliyordu.

"Hayır." Sonunda kendimi zorlayarak yanıtladım. "İki hafta önce kanserden öldü."

Alba'nın yüzü tekrar düştü, gözleri yaşlı halini görünce aynaya bakıyor gibi hissettim. İkimize de haksızlık edilmiş gibi hissediyordum. Neden annemin hâlâ hayatta olduğu bir paralel evren yoktu? Üzüntümüzü paylaşarak öylece sessizlik içinde birbirimize baktık. Sonra da merdivenlerin altından Büyükbaba Joe'nun sesi yükseldi.

"Hazır değil misin hâlâ?"

Alba'yla aynı anda, "Geliyorum" diye yanıtladık.

Seslerimizin birlikte çıkması tuhaf bir yankı oluşturdu, ne yaptığımı anlayınca hemen elimle ağzımı kapattım. Sonra büyükbabanın merdivenleri çıkan adım sesleri duyuldu.

"Odanda bir erkek mi var senin, Alba?"

Alba gözleri panikle kocaman açılmış halde bana bakıp, "Saklan!" diye fısıldadı.

Etrafa bakındım. En az benimki kadar dağınıktı. Saklanabileceğim tek yer vardı, beni buraya getiren aynı yer. Büyükbaba Joe kapıyı açacağı esnada karton kutunun içine daldım.

"Bir oğlan sesi duydum sanki."

Büyükbaba Joe'nun sesi, Alba'nın kendisini nasıl böyle yanıtladığını çözmeye çalışır gibi şaşkın geliyordu. Şansıma, Alba çoktan bir açıklama düşünmüştü.

"Hazırlanırken radyoya eşlik ediyordum yalnızca, büyükbaba."

Kutunun içinde sessizce bekledim. Muz, yüzümden birkaç santim uzaklıktaydı, bilgisayar ekranının yansımasından yeşil renkmiş gibi parlıyordu. Sessizce USB kablosunu söktüm, Geiger sayacının tıkırtısının beni ele vermesinden korkuyordum.

Büyükbaba Joe, "Pek de iyi bir şarkıcı gibi gelmedi bana" dedi burnunu çekerek. "Bob Dylan'ınki gibi doğru düzgün müzikler dinlemelisin. Şarkıcı dediğin öyle olur!"

Büyükbaba Joe'nun beni hastaneye annemi ziyarete götürürken arabada *Bob Dylan'ın En İyi Parçaları*'nı açtığı aklıma gelince irkildim. Bob Dylan'ı daha önce hiç duymamıştım ama herhalde adını kedi olan Dylan'dan almıştı, en

azından adamın şarkı söyleyişi Dylan'ın çıkardığı seslere çok benziyordu.

"Her neyse, partiye yetişmek istiyorsan bir an önce hazırlanman lazım Alba. Saat neredeyse sekiz." Büyükbaba Joe bir an duraksayıp, "Ağlıyor muydun sen?" diye sordu.

Alba hızla, "Bahar nezlesi yalnızca" diye yanıtladı, burnunu sildiğini duydum. "Hemen hazırlanıp birazdan inerim büyükbaba."

"Tamam ama acele et. Parti yedide başlayacaktı, değil mi? Döndüğünde de odanı toparlaman konusunu konuşabiliriz."

Kapının tekrar kapanışını merdivenlerden aşağı inen ayak sesleri takip etti. Sonra Alba kutunun kapağını açıp içini görebilmek amacıyla başını doksan derece eğdi.

Büyükbaba Joe işitme cihazını açarsa diye sesini alçak tutup fısıldayarak, "Gitmem lazım" dedi. "Bu akşam belediye binasında Victoria Barnes'ın doğum günü partisi var. Beni büyükbabam bırakacak ama orada mutlaka buluşmalıyız. Sana anlatacak çok şeyim var. Eğer Kuantum Muz Teorisi gerçekten işe yarıyorsa annemizi tekrar bulmak için ne yapman gerektiğini biliyorum sanırım."

Büyükbaba, "Alba!" diye bağırdı.

Alba, umutlu, cılız bir gülümsemeyle kutunun kapağını bıraktı, sonra da sandalyesinin tekerleklerini kapıya doğru çevirdiğini duydum.

Kutunun içinde, bilgisayar ekranında hâlâ sıfırlarla birler çılgınca akıyor, Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'ndan gelen veriler bir şekilde evren boyunca geçip hâlâ bu bilgisayara geliyordu. Geiger sayacını elime aldım. Kablosunu o an taksaydım her an muzdaki radyoaktif bir parçacık çürüyebilir, beni başka bir paralel evrene gönderebilirdi. Belki o evrende annem de olurdu.

Kapının dışında yüksek bir bip sesi, ardından da asansörün iniş çıkışı gibi bir vızıldama duyuldu. İlk anda ne olduğunu çözemedim ama sonra anladım. Alba tekerlekli sandalyedeydi, inip çıkmasına yardım eden bir merdiven asansörü olmalıydı.

Başımı iki yana salladım. Bu haksızlıktı. İkimiz de annemizi kaybetmiştik ama ben en azından hâlâ yürüyebiliyordum.

Geiger sayacını bilgisayara bağlamadan bırakıp emekleyerek kutudan çıktım. Alba annemi tekrar bulmak için ne yapmam gerektiğini bildiğini söylemişti. Ona bu çözümü anlatma şansı vermeden bir başka paralel evrene gitmeyecektim.

Aşağıdaki ön kapının kapanışını duydum. Alba, Victoria Barnes'ın partisine doğru yola çıkmıştı, ben de onunla orada buluşacaktım.

Daha içeri girmeden partinin seslerini duyabiliyordum. Bangır bangır çalan şarkının gümbürtüsü sokağın

aşağısına bile geliyordu. Tüm sözler yanlış olsa da şarkıyı hemen tanıdım.

Babamın kitabı her paralel evrende ufak değişiklikler bulacağımı söylemişti. Binlerce kez dinlediğim bir şarkıda bile.

Salonun dışına Buzz Işıkyılı'nın yörüngeye girmesine yetecek olandan bile fazla balon asılmıştı, pencereden de tavandaki renkli ışık karmaşasını görebiliyordum.

"Albie!" Alba tekerlekli sandalyesini büyük bir beceriyle çevirerek kapıdan bana seslendi. "Geldin!"

Onu tekrar görmek tuhaftı. Bu sefer onu bir kız yapan diğer farklılıkları gözüme çarpıyordu. Öncelikle saçları benimkinden biraz daha uzundu, kirpikleri daha sıktı, gözlerimiz, burnumuz ve ağzımız neredeyse aynı olsa da hâlâ Alba'nın kız, benimse erkek gibi görünmemi sağlayan ufak tefek farklılıklar vardı. Aynı ama farklı görünüyorduk. İkiz gibi değil ama kardeş gibi belki; kardeşim olsaydı tabii.

"Hemen içeri girmemiz lazım" dedi Alba biraz gergince. "Bazı kişiler gelmediği için Victoria inanılmaz sinirli. Dans yarışması için iki çift eksik."

Alba'nın burada yalnızca buluşmak istediğini sanmıştım, gerçekten Victoria Barnes'ın partisine gideceğimi değil. Gidip bir otobüs durağında otursak, Alba bana bilmem gerekenleri anlatsa olmaz mıydı?

Alba gözlerimdeki ani paniği fark etmişti.

"Merak etme" dedi, "Victoria'nın annesine kuzenimi de getirebilir miyim diye sordum, tamam dedi."

"Kuzenin mi?"

"Eh, ona, 'Paralel evrenlerden birinden gelen başka bir Alba'yı getirebilir miyim?' diye soramazdım, değil mi?" diye yanıtladı alaycı bir şekilde. "'Aa bu arada kendisi bir erkek' diye de eklerdim."

Böyle açıklayınca onun durumunu da anlamıştım.

Açık kapılardan yeni bir şarkı yükselince Alba'yı içeriye doğru takip ettim. İçerideyse en korkunç kâbusum beni bekliyordu.

12

Okulun verdiği rapora göre "koordinasyonsuz"dum. Beden Eğitimi dersinde eski geleneksel dansları yaptığımızda Şube 6'nın geri kalanı vals, caz, tango yapmış ama Bayan Benjamin bana civciv dansından şaşmamamı söylemişti. Benim gibi yeni başlayanlar için bunun en iyi dans olduğunu belirtmişti ama onu bile doğru düzgün beceremeyerek kanat çırpma hareketini zamanında yapacağım derken dirseğimi Timothy Chase'in suratına çarpmıştım. Ondan sonra Büyükbaba Joe'nun yazısını taklit ederek Beden Eğitimi'nden muaf olacağıma dair bir not yazmıştım

ama hâlâ Bayan Benjamin'in beni fokstrot yapmaya zorladığı kâbuslar görüyordum.

Salona girdiğimde en korkunç kâbusum gözlerimin önünde capcanlıydı işte; koca, parlak disko topu, yanıp sönen yüzlerce ışık ve devasa dans pisti. Pistte Wesley MacNamara, Victoria Barnes'la bir yerlerden tanıdık gelen ama hatırladığıma çok benzemeyen bir şarkıyla çaça yapıyordu. Victoria tamamen parlak kırmızı pullardan yapılmış gibi duran bir elbise giymişti, Wesley'yse beyaz bir takım giymişti, gömleğinin düğmelerini iliklemeyi unutmuştu gerçi.

Wesley, Victoria'yı son kez döndürürken o, şarkıyı pistin ortasında bacaklarını ayırarak bitirdi. Kenarda durup izleyen Şube 6'nın geri kalanıysa anında neşeyle bağırarak ıslıklar çaldı. Sahne ışığı DJ'in yanındaki masada oturan üç jüriye çevrildi; Bayan Benjamin, Victoria'nın annesi ve altın rengi, lame bir takım elbise giyen papaz. Her biri üzerinde kocaman "9" yazan puan kartlarını kaldırmıştı.

Sandalyesini piste doğru süren Alba, "Aman ne büyük sürpriz, kazanan yine Victoria" diye mırıldandı.

Ona, "Dans etmekten nefret ederim" dedim, "insanların dans etmeleri için hiçbir bilimsel gerekçe yok."

Alba, "Ben eskiden severdim" diye yanıtladığında anında salonun en aptal insanı gibi hissettim kendimi. "Annem eskiden, vücudumuzdaki atomların sürekli dans ettiğini, bizim de elimizden gelebilecek tek şeyin onlara dans ede-

bilecekleri bir müzik açmak olduğunu söylerdi. Kazadan önce mutfakta dans eder, annemin favori şarkılarına dans koreografileri uydururduk."

Ben de mutfakta dans ettiğimi anımsıyordum, bu da buraya geliş nedenimi hatırlattı.

Alba'ya, annemi tekrar görmek için yapmam gerekeni bildiğini söylerken tam olarak ne demek istediğini sorabileceğim sakin bir köşe arıyordum ki tanıdık bir yüz gördüm. Kiran, şişme fotoğraf kabinin dışında bekliyordu. Bir an için bu evrendeki Kiran'ın beni hiç tanımadığını unutup ona arkadaşça el salladım.

Kiran'ın bakışları görünmezmişim gibi üzerimden akıp gitti. Ama sonra Alba'yı gördü ve yüzüne, sınıfa hoşlandığı bir kız girdiği zamanlardaki utangaç gülümsemesi yerleşti. Ona el salladı, bakınca Alba'nın da ona karşılık verdiğini gördüm, onda da aynı utangaç gülüş vardı. Ben de gülümsemeden duramadım. En azından bu evrendeki Albie'yle en iyi arkadaşlarımız aynıydı. Sonra da aklıma korkunç bir fikir geldi, sorması bile ürkütücüydü.

"Kiran senin erkek arkadaşın mı?"

Alba pancar kesildi.

Hemen, "Sadece arkadaşız" dedi, "yani Kiran beni haftaya sinemaya, *Geleceğe Dönüş 4*'ü izlemeye davet etti ama başkaları da geliyor." Alba bana umutla baktı. "Bu benden hoşlandığı anlamına mı geliyor sence?"

Bu konuşma daha da utandırıcı hale gelmeden Victoria Barnes parlak kırmızı payetleriyle, Olivia, Kim ve her zamanki ekibiyle yanımıza geldi. Tıpkı Kiran gibi o da bana aldırmadan gözlerini Alba'ya dikti.

"Albiş" dedi yüzünde sahte bir gülümsemeyle. "Sonunda gelebildin, ne iyi ettin."

Alba, daha önce hiç olmadığı kadar gergin bir şekilde, "Kusura bakma Victoria" diye yanıtladı. "Evde bir iş çıktı, onunla ilgilenmem gerekti."

Victoria, sonunda ilgisini bana yönelterek, "Bu kim peki?" diye sordu. "Kavalyen mi?"

Victoria Barnes'ı son gördüğümde beni paralel bir evrende öpmüştü ama şimdi bana uzaydan gelmişim gibi bakıyordu.

Alba hemen, "Hayır, bu kuzenim... Iıı... Albie" diye yanıtladı. "Hafta sonu için geldi. Annen onu partiye getirmemde bir sakınca olmadığını söylemişti."

Victoria beni baştan ayağa şöyle bir süzdü, parlak dudakları küçümsemeden yapmacık bir sırıtışa geçti.

"Parti kıyafetin de çok güzelmiş cidden, Alık Bitik."

O an üzerimde hâlâ okul formamın olduğunu fark ettim.

Ben de Alba gibi pancara dönüşürken Olivia, Kim ve Victoria'nın ekibinin geri kalanı yüzüme baka baka kıkırdamaya başladı. Doğruyu söylemek gerekirse geçen evrendeki Victoria Barnes'ı tercih ederdim.

Victoria, Alba'nın tekerlekli sandalyesinin kolunu kavrayıp onu, yüz yüze gelecekleri şekilde döndürürken, "Her neyse Albiş" dedi. "Dans pistinin tozunu attırma sırası sende. Herkesin sırası geçti, jüri bekliyor."

Alba'nın yüzünde bir panik ifadesi belirdi.

"Ciddi olamazsın" diye yanıtladı sesi biraz çatlayarak. "Bununla nasıl dans edebilirim ki?"

Alba oturduğu tekerlekli sandalyeyi işaret ediyordu. Yüzündeki ifadeden ağlamanın eşiğinde olduğunu, tıpkı her şey üzerime geldiğinde benim yaptığım gibi dudaklarını ısırdığını fark ettim. Sonra da bu kadar acımasız olabileceğine inanamayarak Victoria'ya tekrar baktım.

Cıkcıklayan Victoria, Alba'nın itirazlarını elini sallayarak geçiştirdiğinde tüm payetleri şıkırdadı. "Ödleklik yapma Alba. Partimdeki herkes dans etti, hem sürekli eşitlikle ilgili konuşan da sensin."

Müzik de kesilmişti, Şube 6'nın büyük bir bölümü Victoria'yı izliyor, olacakları görmeyi bekliyordu.

Parmağıyla, ödünç alınan Küçük Dans Yıldızları skor tahtasını işaret ederek, "Hem zaten kimse kazanmanı beklemiyor" dedi, yirmi yedi puanla en üstte kendi ismi yer alıyordu.

Alba, Victoria'ya sert sert baktı. Eğer kızarmış gözleri lazer ışınları olsaydı Victoria çoktan yanıp kül olmuştu.

"Dans edecek kimsem yok ki."

Victoria dönüp beni işaret etti.

"Şu Alık Bitik'e ne dersin? Ayrıca, kabul edelim ki, seninle dans etmek isteyecek tek kişi de büyük ihtimalle kuzenindir."

Alba dudağını öyle sert ısırdı ki neredeyse bembeyaz oldu, benim içimde de bir öfke yükseliyordu. Victoria çok ileri gitmişti. Beceriksiz olabilirdim. O an üzerimde okul üniformam olabilirdi. Ama onun Alba'yla paralel evrendeki bana zorbalık etmesine asla izin veremezdim.

Victoria'ya, tüm Şube 6'nın duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Seninle dans etmektense Alba'yla dans etmeyi katbekat tercih ederim" dedim. "O elbiseyle domatese benziyorsun."

Buna herkes güldü, hatta Olivia'yla Kim bile kıkırdamalarına engel olamadılar. Victoria'nın yanıt vermesine fırsat bırakmadan elimi Alba'ya uzattım.

"Hadi gel, gösterelim şuna dans nasıl edilirmiş."

Alba, az önce bir uzay gemisiyle Mars'a gideceğimizi söylemişim gibi baktı bana, yine de ileri teknoloji sandalyesini tek eliyle iterek beni takip etti. DJ'in beklediği dans pistinin karşı tarafına yöneldik.

Alçak sesle fısıldayarak, "Ne yapıyorsun?" dedi. "Bana dans etmenin aptalca olduğunu söyledin ya. Şimdi de bu aptal tekerlekli sandalyede kıvırtmamı bekliyorsun. Herkes bana gülecek."

Başımı iki yana salladım; bir planım vardı. Geleneksel danslarda pek başarılı olmayabilirdim ama hâlâ hatırladığım birkaç dans adımı vardı. Tek dileğim bu evrendeki Alba'nın da onları anımsamasıydı.

"Eskiden annemle mutfakta dans ettiğinizi söylemiştin. Sana hiç eski usul hiphop hareketlerini gösterdi mi?"

Alba şaşkınca başıyla onaylarken, "Ama onlar şu *Intergalactic*[13] şarkısının hareketleri. Öyle çok gülmüştüm ki pizza neredeyse boğazımda kalıyordu." Sonra da gözlerini kocaman açarak bana bakıp, "Hayır, ciddi olamazsın" dedi.

DJ başıyla onaylayınca Alba'yla dans pistinin ortasındaki yerimizi aldık. Şube 6 kenarlarda duruyor, kendimizi rezil etmemizi bekliyordu. Alba kollarını kavuşturmuş tekerlekli sandalyesiyle sağımda duruyordu, ben de siperli bir şapka ödünç alıp onu ters takarak okul formamı biraz daha havalı yapmaya çalıştım. Herkes gülecekse onlara gerçekten gülecekleri bir şey verecektim.

Sonra şarkının başındaki robotik sesler duyuldu, bangır bangır çalmaya başladığındaysa ritimle tamamen uyumluydum.

Kollarımı doksan derece bükülü tutarak sağa döndüm, her seferinde bir kasımı oynatarak ritme göre kollarımı aniden kaldırıyor, sonra da başımı aynı yöne çeviriyordum. Alba'nın da aynı şeyi yaptığını gördüm, şarkının nakaratı

13) (İng.) Galaksiler arası. [ç.n.]

tekrar çalarken ikimiz de 3000 yılından gelen robotlar gibi dans ediyorduk.

Omzumu kulağıma doğru çekerek eğip, sağdan sola düzeltip, tekrar çekiyordum. Vücudumuz robotlar gibi dalgalanırken omuzlarımızı mükemmel bir uyumla çekiyor, düzeltiyorduk. İzleyen kalabalığın ön kısımlarında Victoria, arkadaşı Kim'e bir şeyler mırıldandı, o da yanıt olarak kıkırdadı. Daha aptalca görünemezdim ama artık umurumda değildi, şarkı salonda yankılanırken kollarım dans eden moleküllerle uyum içerisinde havadaydı.

DJ, şarkıya cızırtılar eklerken rapçiler tekno ritimde hızla şarkı söylüyordu, Alba'yla bense hemen donuk dans pozumuzu aldık: Bir el kalçada, diğeri gökyüzüne doğru havada. Her nakaratta pozisyon değiştiriyor, kollarımızı kavuşturup hiphop pozunu alıyor, robotik sesi duyunca tekrar tetris şekillerine benzeyen hareketlerimize başlıyorduk.

Kafamın içindeyse annem, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle mutfakta dans ediyordu. Bir pozdan diğerine geçerken her birine birer isim verdiğimi hatırlıyordum: Kare, dörtgen, üçgen.

Robot dansına döndüğümde kalabalıktan heyecanlı bir tezahürat duyuldu. Kollarım bir yandan öbür yana sallanıyor, bir süre öyle donup kaldıktan sonra tekrar hızlanıyordu. Birbirimize döndüğümüzde Alba'nın da aynı şeyleri yaptığını gördüm. Dans ediyor olsak da bir şekilde gülme-

den duramıyorduk, ne zaman ritme uygun hareket etsek Alba'yla yüzümüzde aynı sırıtış beliriyordu.

Pistin kenarından izleyen Şube 6'nın geri kalanı da bize katılmaya başladı. Wesley MacNamara'nın beyaz takımıyla robotik bir şekilde hızlı, keskin hareketler yaptığını gördüm, Olivia'yla Kim bile başlarını müziğe göre sallıyorlardı. Yalnızca Victoria kıpırdamadan duruyordu, gözleri lazer ışınlarına dönüşmüş, bana doğru öldürücü ışınlar fırlatıyordu.

Kollarımı yıldızlara doğru kaldırdığımda Alba da aynısını yaptı. Şarkının robotik sesle söylenen nakaratı sınıfın geri kalanını sahneye çağırırken tıpkı annemin yaptığı gibi yerimde zıplamaya başladım.

Artık herkes aynı dansı yapıyordu, bizi çevrelediklerinde zıplamalardan pist sarsılıyordu. Kimse ne kadar aptalca göründüklerine aldırmıyordu. Salonun her köşesinde herkes robotik ritme kendini kaptırmışken Alba'yla ben kalabalıkta kaybolmuştuk.

O anda insanların neden dans ettiğini anladım. Bir şarkının içinde kaybolduğunuzda yalnız hissetmezsiniz. Gözlerimi bir saniye kapattığımda annem bir an için tekrar zihnimde belirdi; dans edişimi izlerken gülümsüyordu. Ama gözlerimi açtığımda gitmişti.

Şarkı büyük bir tantana ve DJ'in çıkarttığı cızırtılar eşliğinde sona erdiğinde herkes neşeyle bağırıyordu, spot

ışığının vurduğu skor tablosuna bakınca nedenini anladım. Tüm jüri üyelerinin puan kartları havadaydı, hepsi de Alba'yla bana tam puan, yani "10" vermişti.

13

"Teşekkürler."

Alba merdivenlerin başına ulaştığında dönüp bana gülümsedi.

"Ne için?"

Korkuluğun koruyucu kemerini kaldırıp sandalyesinin tekerleklerini çevirmeye başladı.

"Kazadan beri ilk kez dans ettim" diye yanıtladı. "Annem öldüğünden beri. Ne kadar eğlenceli olabileceğini unutmuşum."

Alba iterek odamın –yani odasının– kapısını açıp içeri girdi, ben de

hemen peşindeydim. Eve döndüğümüzde biz salondaki kapıdan sessizce içeri süzülürken Büyükbaba Joe koltuğunda horluyor, televizyonda ilk *Geleceğe Dönüş* filmi akıyordu. Artık Alba'nın annemi bulmak için yapmam gerekeni bildiğini söylerken tam olarak ne demek istediğini sormanın zamanıydı.

"Onu hâlâ özlüyor musun?" diye sordum.

Alba, çatı penceresinden parlayan yıldızlara bakarak, "Her gün" diye yanıtladı. "Bazen burada, karanlıkta oturup teleskopumla yıldızlara bakıyor, bana söylediği şeyleri anımsıyorum. O zaman hâlâ yanımdaymış gibi hissediyorum."

Annemi bulmaya ne kadar yakın olduğumu düşününce midem heyecanla kasıldı. Sonra Alba odanın ışığını açınca ikimiz de çok büyük bir sıkıntımız olduğunu keşfettik.

Teleskop çatı penceresine yönelmiş duruyordu ancak yığınla kitap ve çizgi roman toparlanmıştı, odanın ortasında duran kutumdan da eser yoktu.

"Ne olmuş burada?" diye sordum hemen paniklemeye başlayarak. "Kutu nerede?"

Alba başını ellerinin arasına aldı.

"Büyükbaba Joe odamı toplamış olmalı."

Karton kutu, kulübenin içinde yan yatmış, geri dönüşüme ayrılan yığının içinde, yarısı ezilmiş halde duruyordu.

Yanında, üzerinden kararmış bir muz sarkan, yemek atıklarıyla dolu yeşil bir saklama kabı vardı. Kulübenin arkalarına tıkılmış bir çalışma tezgâhında annemin bilgisayarı üzerinde Geiger sayacıyla duruyordu. Babamın geri kalan terk edilmiş çalışmalarıyla evde yaptığı projelerinin arasında parçalanmaya hazır bekliyordu.

Bilgisayarın yanına gidip açma düğmesine bastım ama ekran açılmadı. Pili bitmişti herhalde; tıpkı benim annemi tekrar görme umutlarım gibi.

Sandalyesiyle tezgâha doğru ilerlerken, "Üzgünüm" dedi Alba. "Büyükbaba Joe'nun odamı düzenlemeye bensiz başlayacağını düşünmemiştim. Kutuyu babamın geri dönüşüme hazır eski eşyalarından sanmıştır."

Yanıt vermedim. Kuantum Muz Teorisi annemin hâlâ hayatta olduğu bir paralel evren bulmak için tek şansımdı. Deney mahvolduğundan burada mahsur kalmıştım. Ne annemi bulmamın bir yolu vardı ne de eve gitmemin.

Alba başını kaldırıp bana baktı. Kulübenin loş ışığında kendi gözlerimin bana kararlılıkla parlayarak baktığını gördüm.

"Bunu düzeltebiliriz" dedi, "bu esnada da sana annemi bulmak için kuantum fiziğini nasıl kullanacağını anlatacağım."

Bilgisayar fişe takılıp muz geri dönüşümden kurtarıldıktan sonra Alba açıklamaya başladı.

"Atomlarla parçacıklar çok tuhaf şekillerde hareket ederler..."

Kutumun ezilmiş kısmını düzeltmeye çalışırken, "Bunları biliyorum zaten" diye tersledim onu. Kutunun bir kısmı nemliydi, içine kedi işemiş gibi tuhaf kokuyordu. "Bazen aynı parçacık aynı anda iki farklı yerde bulunabilir; bilim insanları da paralel evrenlerin mümkün olduğunu bu sayede biliyor."

Somurtan Alba, tıpkı bir sunucu sözünü kesip çok aptalca bir soru sorduğunda babamın ona baktığı gibi baktı bana.

Kaşlarını çatarak, "Onu söylemeyecektim" diye yanıtladı.

Alba, epeyce can acıtacak gibi görünen çekiç, kargaburnu gibi ağır iş aletlerinin yanında oturduğundan hemen susup konuşmasına müsaade ettim.

"Kuantum fiziğinin en tuhaf yönü, aynı parçacığın aynı anda iki farklı yerde olması değil ama iki farklı parçacığın aynı parçacıkmış gibi davranabilmesi."

"Bunun özel olan yanı ne ki?"

"Bilim insanları buna kuantum dolanıklık teorisi diyor" diye açıkladı Alba. "İki parçacığın birbirine tuhaf, acayip bir şekilde bağlanması demek. Bu durumda, öteki nerede olursa olsun, bir parçacık için geçerli olan, diğeri için de olur. Bu iki parçacığı evrenin zıt kutuplarına yerleştirsen de

birbirlerine bağlı olurlar. Eğer bir parçacık dönüyorsa bu, evrenin diğer ucunda bile olsa diğer parçacığın da tıpatıp aynı şekilde döndüğü anlamına gelir. Bu dolanık parçacıklar arasında, ışık hızından bile hızlı bir şekilde iletişim kurmalarını sağlayan telepatik bir bağ var gibi."

Elimde olmadan Alba'nın yeniden sözünü kestim.

"Bu imkânsız" derken babamın programından öğrendiğim bir bilgi gelmişti aklıma. "Albert Einstein hiçbir şeyin ışık hızından hızlı olamayacağını söylemişti; birbirlerini döndüren tuhaf, zihin okuyucu parçacıkların bile. Bilimin yasalarına aykırı bu."

"Kuantum fiziğine göre değil" diye yanıtladı Alba. "Parçacıklar, birbirlerine milyarlarca ışık yılı uzaklıkta olmalarına rağmen aynı kuantum durumunu paylaşıyorlar. Albert Einstein buna, 'uzaktaki ürkütücü hareketlilik' demiş çünkü bunun gerçek olamayacak kadar tuhaf olduğunu düşünmüş ama bilim insanları yaptıkları deneylerle kuantum dolanıklık teorisinin gerçekliğini kanıtlamışlar."

Alba açıklamayı bitirdiğinde, kafam konuşmanın başındakinden de karışıktı. Beynim yanmıştı, kuantum fiziği başımı ağrıtıyordu. Artık doğrudan konuya girmenin zamanı gelmişti.

"Bunların annemi bulmama ne yardımı olacak?"

Her geçen dakika iyice babama benzemeye başlayan Alba, "Anlamıyor musun?" dedi, "eğer dolanık parçacıklar

evrenin zıt kutuplarında bile bağlı kalmayı başarabiliyorsa neden paralel evrenler arası da bağlı olmasınlar ki?"

Tezgâhtan kargaburnu aldığında bir an için tekrar sözünü kestiğimden beni kesip biçecek sandım ama onun yerine aleti havada salladı.

"Bu kargaburnundaki parçacıklar paralel evrendeki aynı kargaburnundakine bağlı olmalı. Eğer eşini bulmak istiyorsan bunlara kuantum penceresinden bakmalısın, sana bilmen gerekenleri söylüyorlar. Annemi bulmak için eskiden her gün taktığı, yüzük ya da kolye gibi onun için kıymetli bir şeye ihtiyacımız var. Bu eşya sayesinde o şeyi hâlâ taktığı, hâlâ hayatta olduğu paralel evreni bulabiliriz."

Bir anda ufacık bir umut ışığı doğdu. Kıymetli bir şey...

Elimi cebime iyice daldırıp annemle fundalıkta bulduğumuz ammoniti çıkardım. Alba onu tanıdık bularak nefesini tutarken altın rengi spiraller loş ışıkta bile parlıyordu.

Ona, "Babam bunu kolye yapıp verecekti ama bir türlü fırsat bulamadı" dedim.

Fosile dokunmak için uzanırken, "Bu evrende buldu ama" dedi Alba gerçek olduğuna inanamıyormuşçasına. "Annem bu kolyeyi her gün takardı. Ama öldüğünde, babam annemin tüm takılarını başkalarına verdi. Onları takacak annem olmadığından etrafta görmeyi çok acı verici bulduğunu söylemişti." Alba gözünün kenarındaki yaşı sildi. "Keşke bana saklasaydı."

Avucumda duran 100 milyon yıllık fosile baktım. Artık daha kıymetli geliyordu bana ama Alba'yı da birazcık kıskanmaktan kendimi alamadım. Televizyon programı ve diğer tüm işleri yüzünden babam anneme bu kolyeyi yapamayacak kadar meşguldü ama bu paralel evrende zaman bulmayı başarmıştı besbelli ki.

Başka neleri kaçırmıştım acaba? Belki de yanlış evrende doğmuştum! Ammoniti daha da sıkı kavradım. Artık aslını bulma zamanı gelmişti.

"Bununla ne yapacağız peki?"

Alba tezgâha uzanıp içi tellerle, kablolarla, bantlarla dolu termosa benzeyen bir şey aldı.

"Bunun içine koyacağız."

"Bu ne?" diye sordum. İleri teknoloji, çay dolu bir termosa fosili atarak annemi nasıl bulacağımızı bilemiyordum açıkçası.

"Bu bir kuantum dolayıcısı" diye yanıtladı Alba. "Kendim yaptım. İçine yerleştirilen her parçacığın kuantum durumunu hesaplayabilir." Termosun altından sarkan USB kablosunu tuttu. "Eğer bunu annemin kuantum bilgisayarına bağlarsak diğer ammonitin bulunduğu paralel evreni tam olarak saptar ve –umarım ki– orada bu kolyeyi takan annemi bulursun."

Gülümsemeden duramıyordum. Eğer Alba'nın dediği doğruysa beni direkt olarak anneme götürecek bir kuantum

navigasyon sistemi icat etmişti. Bu söylediğim kulağa biraz ukalaca gelebilir ama bu dişi halim gerçekten harikaydı.

"Nasıl böyle zekâ küpü olmayı başardın?" diye sordum ona.

"Sen de benim kadar zekisin" dedi Alba sırıtarak, gülümsemelerimiz aynıydı. "Neticede ikimiz de Kuantum Muz Teorisi'ni icat ettik. Şimdi tek yapmamız gereken, sistemi tekrar kurarak bu sefer kuantum dolayıcıyı da bağlamak. Bu işimizi görür."

Sonucu görmek için sabırsızlanarak, "Neyi bekliyoruz" dedim, "hadi dolayalım şu parçacıkları!"

Deneyi hazırlamak için birlikte çalışırken bir kız kardeşim ya da erkek kardeşim olsa nasıl olurdu anlamaya başladım. Çünkü doğduğumda bazı sağlık sıkıntılarım olduğundan annemle babam bir çocuk daha yapma riskini göze almamaya karar vermişler. Benim için sorun değildi. Mükemmel oyunlar icat eden, tüm sorularımı yanıtlayan, kendimi hiç yalnız hissettirmeyen annem hep yanımdaydı. Ama artık kimsem yoktu; babam hariç tabii ama o da hiç evde olmuyordu.

Alba termosun çivilerini söküp fosili içine yerleştirirken, beraber vakit geçireceğim, konuşacağım, sıkıntı olduğunda birbirimizi kollayacağımız bir kız kardeş ne kadar eğlenceli olurdu diye düşünüyordum. Alba kapağı tekrar yerine oturttu. Keşke benimle kuantum dolayıcısını paylaşacak bir kardeşim olsaydı...

Başını kaldırıp heyecanla bakarak, "Hadi deneyelim" dedi.

Kuantum dolayıcısının USB kablosunu annemin bilgisayarına, Geiger sayacının yanındaki boş girişe taktım. Açma düğmesine bastığımda kalbim güm güm atıyordu.

Bilgisayar ekranı anında aydınlandı, yine hızdan ötürü bulanık görünen rakamlar akmaya başladı; bitmek bilmez bir bilgi seli gibiydi.

Neredeyse kendisi de inanamaz gibi, "İşe yarıyor" dedi Alba.

"Ama nasıl?" diye sordum. "Bu bilgi *benim* evrenimdeki Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'ndan geliyor. Bilgisayar nasıl hâlâ şebekeye bağlı olabilir ki?"

Alba, "Bu bir kuantum bilgisayarı" diye yanıtladı. "Verileri işlemek için paralel evrendeki kendi kopyalarını kullanıyor. O yüzden bu kadar güçlü zaten. Yalnızca senin evrenindeki şebekeye değil, tüm paralel evrenlerdeki..."

Alba'nın açıklaması dışarıdan gelen bir sesle kesildi.

"Alba, orada mısın?"

Seslenen Büyükbaba Joe'ydu.

Alba'yla panik içerisinde göz göze geldik. Büyükbabama babamın atölyesinde ne yaptığımızı açıklamamız imkânsızdı. Konuşacak zaman yoktu ve saklanacak tek bir yer vardı. Bilgisayarı tezgâhın üzerinden alıp düzelttiğimiz

kutunun içine girdim, bu esnada Alba da onu oyalamaya çalışıyordu.

"Hemen geliyorum büyükbaba" diye seslendi, "geri dönüşüme verilecekleri ayıklıyordum."

Ben, kedi sidiği kokusunu umursamamaya çalışarak kutunun içine çömelirken Alba fısıldadı.

"Albie."

Başımı kaldırdığımda elinde geri dönüşüm kutusundan kurtardığı muzu gördüm. Sarı kabuğu neredeyse tamamen kahverengi lekelerle kaplanmıştı, meyve güzellik yarışmasını kazanma ihtimali sıfırdı ama deneyin işe yaraması için gereken son parçaydı.

Uzanıp alarak, "Teşekkürler" dedim. Muzu Geiger sayacının yanına, kutunun kenarına yasladım. Sonra da Alba'ya dönüp, "Her şey için" diye ekledim.

Gözyaşlarının akmasını engellemek için alt dudağını ısırarak, "İyi şanslar" dedi.

Ben de gözlerimin dolduğunu hissediyordum. Ona yalnızca tek bir soru soracak zamanım kalmıştı.

"Eğer annemi tekrar bulursam ne yapacağım?"

Alba elinin tersiyle gözlerini silerek, "Onu sevdiğimi söyle" dedi.

Sonra da kutunun kulaklarını kapatarak beni karanlıkla baş başa bıraktı.

Bilgisayar ekranı parlak yeşildi, yanıp sönen birlerle sıfırlar kuantum dolayıcısındaki fosilin kuantum durumunu hesaplıyordu. Kutunun dışındaysa kulübenin kapısının açıldığını, Büyükbaba Joe'nun sesini duydum. Ama dediklerini işitmeme fırsat kalmadan Geiger sayacı tıkırdadı ve tüm evren sustu.

Yine olmuştu.

Gözümdeki tek bir yaşı silip tekrar kutunun kulaklarını açmadan derin bir nefes aldım. Acaba bu sefer annem kutunun dışında beni bekliyor muydu?

14

Kutunun kapağını açar açmaz bir şeylerin ters gittiğini anladım. Birkaç saniye önce kutunun içine girdiğim evrendeki tek ışık kaynağı tavadan sarkan bir ampulken burada parlak güneş ışığı pencerelerden girerek kulübeyi dolduruyordu. Sanki bir evrenden ötekine giderken zamanda da yolculuk yapmış, geceden gündüze gelmiştim.

Gergince kutudan çıktım, bu yeni paralel evrende ne tür farklılıklar göreceğimden emin değildim.

Kulübenin kapısı açıktı, etrafa bakınırken babamı çalışma tezgâhında görünce neredeyse şaşkınlıktan kutuya geri

düşecektim. Bana bakmıyordu, eğilmiş, spiral şeklindeki ammonit bir kolye zinciri yapıyordu. Kısacık bir an için kendi evrenime, eve geldiğimi düşündüm ama hemen benim dünyamdaki fosilin hâlâ kuantum dolayıcısında olduğunu anımsadım.

Benim evrenimde babam o kolyeyi yapacak zamanı bir türlü bulamamıştı ama şu an geldiğim evrende fırsat yaratmıştı, demek ki annem hâlâ hayattaydı.

Başını kaldırıp beni görünce şaşkınlıktan kargaburnunu düşüren babam, "Albie!" dedi. "Geldiğini bile duymadım." Sonra yüzünde huzursuz bir ifadeyle başını salladı. "Sen yarın dönmeyecek miydin? Erken geleceğini bilseydim seni okuldan alırdım. Londra gezisinde eğlendin mi? Doğa Tarihi Müzesi nasıldı?"

İşte, bunun benim evrenim olmadığına dair daha çok kanıt. Ben Doğa Tarihi Müzesi'ne hiç gitmedim.

Babam hâlâ bana bakıyor, bir yanıt bekliyordu, o yüzden aklıma gelen ilk şeyi söyleyiverdim.

"Dinozorlar."

"Dino... ne?" dedi babam şaşkınca somurtarak. "Bu kelimeyi daha önce hiç duymadım sanırım. Okulda yaptığınız yeni bir şey mi bu?"

Kafam karışmıştı, hemen konuyu değiştirdim.

"Sen ne yapıyorsun burada?" diye sordum. "Bugün madende çalışmayacak mıydın?"

Babam başını iki yana salladı.

"Herkes gibi haftada yalnızca üç gün çalıştığımı biliyorsun. Çıkartacak fazla kömür kalmadı aşağılarda." Elinde tuttuğu fosile baktı, hâlâ zincirin kopçası takılmamıştı. "Ben de bu yarım kalan projeye döneyim dedim."

Artık kafam iyice karışmıştı. Babam ünlü bir bilim adamı değil de madenciymiş gibi konuşuyordu. Ama benim için önemi olan tek şey elinde tuttuğuydu.

"Annemin kolyesini yapıyorsun" dedim.

Babam, güneş ışığında parlak altın rengi görünen fosilin spiralini parmağıyla takip etti.

"Evet" dedi düşünceli bir şekilde başını sallayarak. "Geç olsun da güç olmasın diye düşündüm."

Artık heyecanımı gizleyemiyordum.

"Anneme verdiğinde ben de yanında olabilir miyim?"

Babamın gözlerinde bir an için üzgün bakış gördüm ama bunu hızla saklamaya çalıştı.

Zorla gülümseyerek, "İyi fikir" dedi. Kopçayı takıp kolyeyi cebine koydu. "Onu ziyaret etmeyeli epeyce oldu."

Güneşli bir gündü ama mezar taşına bakarken titremeden duramıyordum.

CHARLOTTE ELIZABETH BRIGHT'IN
SEVGİ DOLU ANISINA

Babam kolyeyi mezar taşının başına kazınmış olan meleğin boynuna taktı. Annemin nedenini bile bilmediğim bir şekilde ölü olduğu aptal evrenlerden biri daha. Kanser, araba kazası. Artık nedenini soracak gücü bile bulamıyordum. Bu sefer farklı olacağını düşünmüştüm. Sürekli dudaklarımı ısırıyordum ama sonunda ağlamama engel olamadım.

"Sorun değil" dedi babam kolunu omzuma dolarken. "Ben de onu hâlâ özlüyorum. Sanırım bu yüzden kolyesini bitirmek istedim; yıllar sonra da olsa. Kolyeyi yaparken kısa bir süre için bile, onun artık aramızda olmadığını unutuyordum."

Cebinden bir mendil çıkarıp uzattı.

"Bu adil değil, biliyorum" dedi babam, "ama bize söylediği gibi birbirimize destek olursak her şey yoluna girer."

Fundalıktan geçerek gelen buz gibi rüzgâr, mezarlıkta uğulduyordu. Aziz Thomas kulesinin gölgesi mezar taşına doğru yaklaşırken titriyordum.

Babam beni ısıtmak için tek koluyla sımsıkı sarılırken, "Annen öldüğünde ne yapacağımı bilemedim" diye devam etti. "Elimden tek gelen her günün her saati çalışarak unutmayı denemekti. Tabii o zamanlar çıkarılacak yeterince kömür vardı. Ama sen benim her şeyle yüzleşmemi sağladın Albie. Hayatın, onsuz olsa da, yaşamaya değer olduğunu görmemi sen sağladın."

Başımı kaldırıp babama baktığımda gözlerinde parlayan yaşları gördüm.

"Sınıf birincisisin, annen gibi zekisin. Seninle öyle gururlanırdı ki Albie. Tıpkı benim gururlandığım gibi."

Ne diyeceğimi bilemedim. Ben onun sandığı Albie değildim. Ama o bana sarılmışken bir anlığına bu umurumda değildi.

Rüzgâr gittikçe sertleşiyor, babamın annemin mezarına koyduğu çiçekleri dövüyordu.

Babam fundalığa bakarak, "Rüzgâr iyice şiddetlenecek gibi" dedi. "Atölyeye dönüp sana ne zamandır sözünü verdiğim uçurtmayı yapmaya başlayalım mı?"

Kulübede babam bana uçurtma yapmayı öğretti. İnce uzun iki çıta getirdi, onları artı işareti oluşturacak şekilde yapıştırıcıyla tutturduk. Sağlamlaştırmak için ortasına da bir parça ipi doladıktan sonra babam çıtaların çentiklerinden de bir ip geçirdi ve böylece uçurtmamızın kasnağı çıkmış oldu. Sonra geri dönüşümden eski gazeteleri bulup çıkardık, onlarla kasnağı kapladık.

Gazeteleri yapıştırırken ön sayfa manşetlerini okudum. *ENERJİ KRİZİ. KÖMÜR YOKSA İŞ DE YOK. ENERJİ KESİNTİSİ GREVİ.* Bu paralel evrende işler pek de yolunda gitmiyor gibiydi. Belki de babamın haftada üç gün çalıştığını söylemesinin bununla bir ilgisi vardı. Ama o an, babam

kasnağa bir ip topağı iliştirirken daha fazla bilgi edinecek zamanım yoktu.

Gazeteden uçurtmayı havaya kaldırarak, "Hazır bence" dedi. "Hadi fundalığa gidip bir deneme uçuşu yapalım."

Rüzgâr, yokuş yukarı taşınırken bile uçurtmayı çekiştiriyor, onu özgür bırakmak için sabırsızlanıyordu. Yürürken babam okul gezisine, arkadaşlarıma, hafta sonunun geri kalanında neler yapmak istediğime dair bir sürü soru sordu.

Kafam iyice karışmıştı. Bu evrendeki Albie'nin ne yanıt vereceğini bilemiyordum. O hâlâ Şube 6'nın geri kalanıyla Londra'da, okul gezisindeydi, o gün için babasını ödünç almış gibi hissediyordum. Ama işin aslı, içten içe bu evrende kalmayı istemeye başlamıştım.

En tepede ben ipi tutarken babam havalanması için uçurtmayı alarak koştu. Bıraktığı anda uçurtma, gazeteden bir uçak gibi havayı yararak yükseldi. O dönerek yükselirken, çekiştirdiği ipi hızla saldım. Uçurtma, fundalığı saran her yeni rüzgârla birlikte daha da yükseliyordu. Oradan Aziz Thomas Kilisesi'ni görebiliyordum. Uçurtma çan kulesinin üzerinde gezinirken babam izlemek için yanıma geldi.

Güneşten korumak için elini gözlerine siper yaparak, "Sıkı tut Albie" dedi, "onu sakın bırakma."

O an aklıma annem geldi; bırakmak asla yapmayacağım tek şeydi.

Mutfakta otururken babamın kaşarlı tost yapışını izledim.

Yorgun ama mutluydum. Bir-iki saat kadar uçurtma uçurduktan sonra atölyeye dönmüştük, babam karton kutulardan gerçek boyutlu bir Transformer robotu yapmamızı önermişti; arabadan robota ve uçağa, sonra da eski haline dönecekti. Hatta kamerayı bile çıkarmıştı, tüm öğleden sonrayı Dünya'yı, işgalci şeytani robotlardan kurtarıyormuşuz gibi yaptığımız bir film çekerek geçirmiştik.

Merak etmeyin, Kuantum Muz Teorisi'nin olduğu kutuyu güvenli bir yere koymuştum. Babama, üzerinde çalıştığım bir okul projesi olduğunu söylemiş, odama taşımama yardım etmesini istemiştim. O da yapabileceği bir şey olup olmadığını sormuştu ama babama kuantum fiziğini anlatmamın biraz tuhaf kaçacağını düşündüm.

Beraber geçirdiğimiz süre boyunca sürekli konuştuk; babam, tıpkı annemin eskiden yaptığı gibi, sorduğum tüm soruları yanıtladı. Daha önce onunla hiç bu kadar eğlenmemiştim. Sanki bu paralel evrende bir kişilik nakli yaptırmıştı da Bayan Forest'ın verdiği *Dünya Şampiyonu Danny* kitabındaki babayla beyinlerini değiştirmişti.

Şimdi mutfak penceresinin dışında hava kararmaya başlamışken babam kaşarlı tostlarımızı tabağa koyuyordu, benimkini tam istediğim gibi yapmış, içine en sevdiğim sosu da sürmüştü.

"Biraz durgunsun Albie" dedi tabakları mutfak masasına taşırken. "Ne düşünüyorsun?"

O an bu evrendeki Albie ne derdi diye düşünmeyi bırakıp babama her şeyi anlatmaya karar verdim. Wesley MacNamara kolumun hep aynı yerini yumrukladığı için her seferinde biraz daha fazla acıdığını. Victoria'nın bana Alık Bitik dediğini, en yakın arkadaşım Kiran'ın bir şeyi uzaya ilk kez göndermek istediğini ama o şeyin ne olacağına karar veremediğini. Bir yandan tostlarımızı yerken babam, moralimi tamamen düzeltecek şeyler söylemeden önce ara sıra sorular sorarak dinledi.

Tam ona aslında paralel bir evrenden gelen Albie olduğumu, şeytani ikizimle ve dişi halimle tanıştığımı, annemi bulmak için kuantum fiziğini kullandığımı ancak bir türlü amacıma ulaşamadığımı anlatacaktım ki konuşmama fırsat kalmadan bir anda her yer karardı.

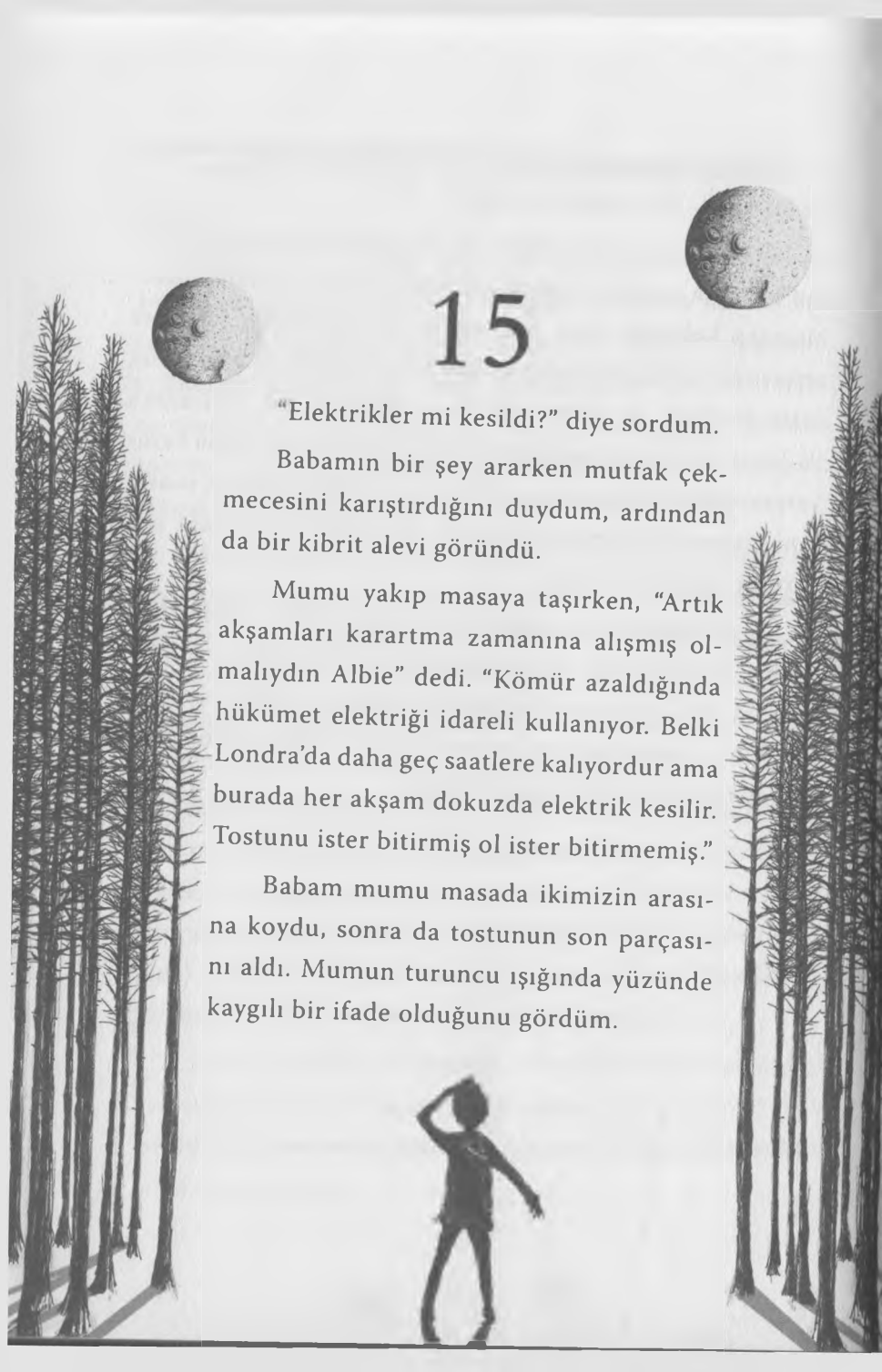
15

"Elektrikler mi kesildi?" diye sordum.

Babamın bir şey ararken mutfak çekmecesini karıştırdığını duydum, ardından da bir kibrit alevi göründü.

Mumu yakıp masaya taşırken, "Artık akşamları karartma zamanına alışmış olmalıydın Albie" dedi. "Kömür azaldığında hükümet elektriği idareli kullanıyor. Belki Londra'da daha geç saatlere kalıyordur ama burada her akşam dokuzda elektrik kesilir. Tostunu ister bitirmiş ol ister bitirmemiş."

Babam mumu masada ikimizin arasına koydu, sonra da tostunun son parçasını aldı. Mumun turuncu ışığında yüzünde kaygılı bir ifade olduğunu gördüm.

Bana, "İyi misin Albie?" diye sordu, "Londra'da kafanı bir yerlere filan vurmadın, değil mi?"

Başımı iki yana salladım ama içten içe kendime kızıyordum. Kutuya girdiğim andan beri hiçbir yerde kendimi buradaki kadar evimde hissetmemiştim. Annemin bu evrende de olmadığını biliyordum ama her nasılsa, babam bunu telafi etmek için elinden geleni yapıyordu. Bense tek bir yanlış soruyla kendimi neredeyse ele veriyordum. Buraya ait olmadığımı açığa vuracak bir şeyler daha söylemeden önce duraksayıp kafamı toplamalıydım.

"İyiyim baba" dedim hemen, "yalnızca biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Babam pencereden baktı, hava artık tamamen kararmış, neredeyse simsiyah olan gökyüzünde yıldızlar parıldamaya başlamıştı.

Tabakları kaldırırken, "Teleskopu çıkarmaya ne dersin?" dedi. "Aylar birazdan çıkar."

Babam verandaya teleskopu kurarken yün hırkamı –yani bu evrendeki Albie'nin yün hırkasını– giydim çünkü fundalıkta esen, bulutları gökyüzünde kovalayan rüzgâr içimi titretiyordu.

Arkamda, ev karanlığa gömülmüştü. Yarın sabaha kadar elektrik yoktu. Çenemi kapalı tutmam gerekiyordu, bi-

liyordum ama okuduğum manşetlerle, babamın söyledikleriyle içimi gittikçe artan bir huzursuzluk kaplıyordu.

"Baba, kömür biterse ne olur?"

Babam teleskopun vizöründen başını kaldırıp bana baktı, yüzünün yarısı karanlıktı.

"Başka bir iş bulmam gerekir" diye espri yaptı, "kazacak bir şey olmadıktan sonra madene inmenin bir anlamı yok."

"Ama sen bilim adamısın."

"Ah keşke" diyerek güldü babam, "bugün tuhaf şeyler söylüyorsun Albie. Ben bir madenciyim; tıpkı aramızdan ayrılan Büyükbaba Joe gibi."

Babamın son sözleriyle mideme yumruk yemiş gibi oldum. Bu paralel evrende Büyükbaba Joe'nun nerede olduğunu merak ediyordum ama henüz sorma fırsatı bulamamıştım. O da annem gibi gitmişti, evren birazcık daha küçülmüştü sanki.

Kuantum fiziğinin her şeyi yoluna koymama yardım edeceğini sanmıştım ama o sevdiklerimi benden tekrar tekrar alıp götürüyor gibiydi. Gözyaşlarıma engel olmak için alt dudağımı ısırdım.

Yüzümdeki ifadeyi gören babam, "Üzülme Albie" dedi, "hükümet bir yol bulacaktır. Birkaç yıl önce petrol bittiğinde yeni enerji kaynakları aramak üzere bir grup zeki bilim

insanını toparlamışlardı. Kömür birkaç yıl daha gider, o zamana kadar da mutlaka bir şeyler bulurlar."

Başka bir evrende babam soğuk füzyonu –bedava dağıtılan sonsuz enerji kaynağını– keşfetmişti ama bu evrende karanlıkta öylece oturuyordu.

Yeni bir heyecanla gökyüzünü işaret ederken, "Bak" dedi. "Aylar çıkıyor."

Bulutlar dağılmaya başlamıştı, yukarı baktığımda gözlerime inanamadım. Gökyüzünde yan yana iki ay duruyordu. Çift gördüğümden şüphelenip gözlerimi ovaladım ama açtığımda ikisi de hâlâ oradaydı. Babamın kitabındaki cümle zihnimde yankılandı. *Ufacık bir fark...*

Nefesimi tutarak, "İki ay" dedim.

Babam, "Her zamanki gibi" diyerek sırıttı. "Çok şaşırmış gibi yapmana gerek yok. Şimdi, her birinde Armstrong'la Gagarin'in ayak bastığı yerleri görebilecek miyiz bakalım."

Babam teleskoptan bakarak bana birinci ve ikinci ayın coğrafi özelliklerini anlattı. Huzur Denizi'ni, Fırtınalar Okyanusu'nu, Apenin Dağları'nı ve Apollo 13 görevinde iniş yaptıkları Fra Mauro Krateri'ni gösterdi. Birinci aydaki düzlüklerle vadiler, kraterlerle dağların hepsi tanıdıktı. Anladığım kadarıyla birinci ay, annem ölmeden önce her gece birlikte baktığımızın mükemmel bir ikiziydi.

Ama ikinci ay tuhaf, mavi-gri bir tondaydı. Teleskopla bakarken yepyeni bir dünya keşfetmiş gibi hissediyordum.

Babam, Yuri Gagarin'in Lunar 3 uzay aracıyla iniş yaptığı Belirsizlik Okyanusu'nu işaret etti. Heisenberg Dağları'yla çevrelenen Bal Denizi'ni, ortasındaki bize kocaman bir göz gibi bakan Everett Krateri'ni gösterdi. Bu ikinci ayda her şey farklı görünüyor, alışılmadık gölgeler, ayın çehresini tuhaf bir biçimde, epeyce değiştiriyordu.

İki ayın altında, verandanın merdivenlerine oturup babamın kamp ocağında ısıttığı sıcak çikolataları yudumladık. Babam yanımda otururken sonunda evimde olduğumu düşünüyordum ama ne zaman gökyüzüne baksam bunun benim dünyam olmadığına dair iki devasa anımsatıcıyla karşılaşıyordum.

Babam kupasından bir yudum alıp, "Bence annen bu enerji krizini çoktan çözmüş olurdu" dedi. "Her zaman muhteşem fikirleri vardı. Sen bebekken uyuman için fundalıkta yürüyüşe çıkardık, bu esnada da kömür bitse ne yaparız diye konuşurduk. Sen rüzgârdan çılgınca dönen yel değirmeni oyuncağınla bebek arabanda yatardın. Biz de annenle türlü türlü çılgın plan yapardık. Bir defasında fundalık boyunca sıra sıra uzanan rüzgâr türbinleri yapılması gelmişti aklıma. Rüzgâr gücünün Clackthorpe'un kendi elektriğini üretmesi için kullanılabileceğini düşünmüştüm. Kulağa hayal gibi geliyor biliyorum, ama annen bunun işe yarayabileceğini söylemişti." Babam kupasında geri kalanı kafasına diktikten sonra yorgunca iç çekti. "Ama sonra has-

talandığında böyle aptal hayallerin peşinden koşacak zamanımız kalmadı."

Babama baktım, ikiz ayların ışığında karanlığa dalmış gözlerinde üzüntü görülüyordu. Başka bir dünyada o bir bilim adamıydı. Başka bir evrende dünyayı kurtarıyordu. Şimdi burada da aynı şeyi yapabilirdi.

"Neden bunları gerçekleştirmeyi şimdi denemiyoruz?" diye sordum.

Babam bana şaşkınlıkla bakıp kahkahayı patlattı. Gözlerinde, benim evrenimdeki programında çılgınca bir deney yapmak üzere olduğundaki bakış vardı.

"Pekâlâ" dedi sırıtarak, "hadi yapalım."

Mumlar ve fenerlerle aydınlanan atölyede işe koyulduk. Babam, Büyükbaba Joe'nun eski Ford Ka arabasının alternatörünü çıkarmıştı; alternatör tezgâhta, rüzgâr türbininin jeneratörüne dönüştürülmek üzere bekliyordu. Ben de "kendi" bisikletimin arka tekerleğiyle dişli çarkını çıkarmakla meşguldüm, bu evrendeki Albie'nin bunu fark ettiğinde fazla takılmayacağını umuyordum.

Babam tezgâhta, mutfaktaki jaluzi parçalarından yaptığı türbin pervanelerini birleştirerek vidalıyordu. Jaluzileri doğru boyutlarda kesmişti, her bir pervaneyi iyice güçlendirmek için parçaları tek tek büküp suntalarla vidalıyordu. Sonuncuyu da bitirdiğinde yanıma gelip arka tekeri çıkar-

mama yardımcı oldu, sonra da kaldırıp tezgâha yerleştirdi. Türbinin parçaları birleştirilmeye hazırdı.

"Sence bu gerçekten de işe yarayacak mı?" diye sordu.

Babam her bir pervaneyi tekere vidalarken heyecanla başımı sallayarak onayladım.

Kendi evrenimde fundalık boyunca uzanan türbinleri düşünerek, "Bu geleceğin enerjisi" dedim. "En iyi yanı da asla tükenmeyecek olması."

Kulübenin saati neredeyse gece yarısını gösteriyordu. Yaklaşık yirmi dört saattir uyumamıştım, bu esnada üç paralel evrene seyahat etmiş, kendimin farklı halleriyle tanışmış, elektrik gücüyle orkestra yöneten bir ornitorenk çalmış, eski hiphop hareketleriyle pistte döktürmüştüm. Ama işin komik yanı babamla rüzgâr türbinin makarasıyla parçalarını yerleştirmek için çalışırken hiç de yorgun hissetmiyordum.

Tek istediğim babamın dünyanın her yanında koşuşturmayı bırakıp benimle zaman geçirmesiydi. Yarı zamanlı değil, ona her ihtiyacım olduğunda yanımda olacak, annemin yaptığı gibi, konuştuğumda dinleyecek bir baba. Şimdiyse gökyüzünde parıl parıl iki tane ay olan bu evrende, dileğime sonunda kavuşmuştum.

Babamın ev yapımı rüzgâr türbinimizi taktığı kulübenin çatısına baktım. Pervanelerle bisiklet tekeri yavaş yavaş

dönmeye hazırlanırken ikinci ayın mavi-gri ışığında yere gölgeleri düşüyordu.

"Hazır mısın?" dedi babam.

O düğmeye uzanırken başımla onayladım. Pervanelerle bisiklet tekeri dönmeye başladığında bahçenin her yanına astığımız küçük süs ışıkları bir anda yanarak geceyi gündüze çevirdi.

Babam başını hayretle sallayarak, "İşe yarıyor" dedi, "annen hep bunun başarılı olacağını söylerdi. Yeterli sayıda türbinle tüm kasabaya yetecek miktarda elektrik üretebiliriz. Hatta belki de tüm dünyaya." Sırıtarak bana döndü. "Başardık Albie!"

Birden kendimi inanılmaz yorgun hissettim. Babama ne kadar mutlu olduğumu söylemek istiyordum ama ağzımı açtığımda tek yapabildiğim kocaman esnemekti.

"Hadi" dedi babam kolunu omzuma dolayarak. "Bu gecelik dünyayı bu kadar kurtarmak yeter. Artık yatıralım seni."

Çatı katındaki odamın köşesinde saçakların altındaki kutuyu gördüm, Kuantum Muz Deneyi güvenle duruyordu içinde.

Yatağın kenarına oturdum, gözlerimi zar zor açık tutuyordum.

"Hadi hemen uyu Albie" dedi kapının eşiğinde duran babam. "Yarın, icadımızla neler yapacağımızı düşünecek

bolca zamanımız olacak. Belki onu Londra'ya götürüp hükümette enerji krizi üzerine çalışan bilim insanlarına gösteririm. Sonunda olası bir çözüm bulduğumuzun bilgisini veririm."

"Kulağa harika geliyor baba" dedim bir esnemeyi daha bastırarak. "Bu müthiş bir gün oldu."

Babam gülümsedi.

"Annen haklıydı" dedi, "ikimiz beraber olduktan sonra her şeyi başarabiliriz."

Sonra kapıyı sessizce kapatıp beni karanlıkla baş başa bıraktı.

Bir an için ikiz ayların parladığı çatı penceresinden baktım. Bu evrendeki Albie'nin okul gezisinden yarın döneceğini biliyordum. Yataktan kalkıp kutuma girmem gerekiyordu. Ama çok yorgundum, elimde olmadan uzanıverdim. Sadece beş dakika gözlerimi kapatacaktım...

"Baba, ben geldim!"

Merdivenlerden kendi sesimi duyunca ömrümde uyuduğum en derin uykudan uyandım. Bir an nerede olduğumu anlayamadım. Sonra yatağımın üzerinde asılı duran Güneş Sistemi posterini gördüm; dünyanın etrafında iki ay vardı.

O an hatırladım. Burası benim yatak odam değildi. Burası benim evrenim bile değildi.

Babamın yanıt veren sesini duydum.

"Albie" dedi. Sesindeki şaşkınlığı buradan bile duyabiliyordum. "Dün gece o kadar geç yatınca sabah bu kadar erken kalkmanı beklemiyordum. Ben de az önce bahçede rüzgâr türbinini kontrol ediyordum. Hâlâ çalışıyor."

"Rüzgâr nesi?"

Yataktan fırlayıp saçakların altındaki kutuya yöneldim. Burada daha fazla kalamazdım. Alt kattaki benim babam değildi, onu yalnızca ödünç almıştım.

Kutuya girdim, sığabilmek için dizlerimi göğsüme çekip kulakları kapattım. Annemin bilgisayarı dipte hâlâ sessiz sedasız çalışıyor, ekranda birlerle sıfırların karmaşık akışı sürüyordu. Klavyenin üzerinde birkaç tane tüy vardı, ayak seslerini duyunca hemen Geiger sayacıyla kuantum dolayıcısının halen bağlı olup olmadığını kontrol ettim.

Muzu tuttum, parmaklarımın arasında ezildiğini hissediyordum. Marketler en taze muzu satıyordu ama şu anda bana bunun gibi radyoaktif yarı-çürük bir tane lazımdı. İçindeki tek bir atom çürür çürümez Geiger sayacı tıkırdayacaktı, ben de buradan gidecektim.

Annem, şu âna dek bulduğum paralel evrenlerin hiçbirinde yoktu. Onu bir daha bulamayacağımı düşünmeye başlamıştım. Ama sonra babamın dün söylediği geldi aklıma.

Annen öldüğünde ne yapacağımı bilemedim. Ama sen her şeyle yüzleşmemi sağladın Albie. Hayatın hâlâ yaşamaya değer olduğunu görmemi sağladın.

Benim evrenimdeki babam hâlâ ne yapacağını bilemiyordu ama ben artık onun da bana ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Bu sefer beni eve götürmesini dileyerek muzu Geiger sayacının yanında tuttum.

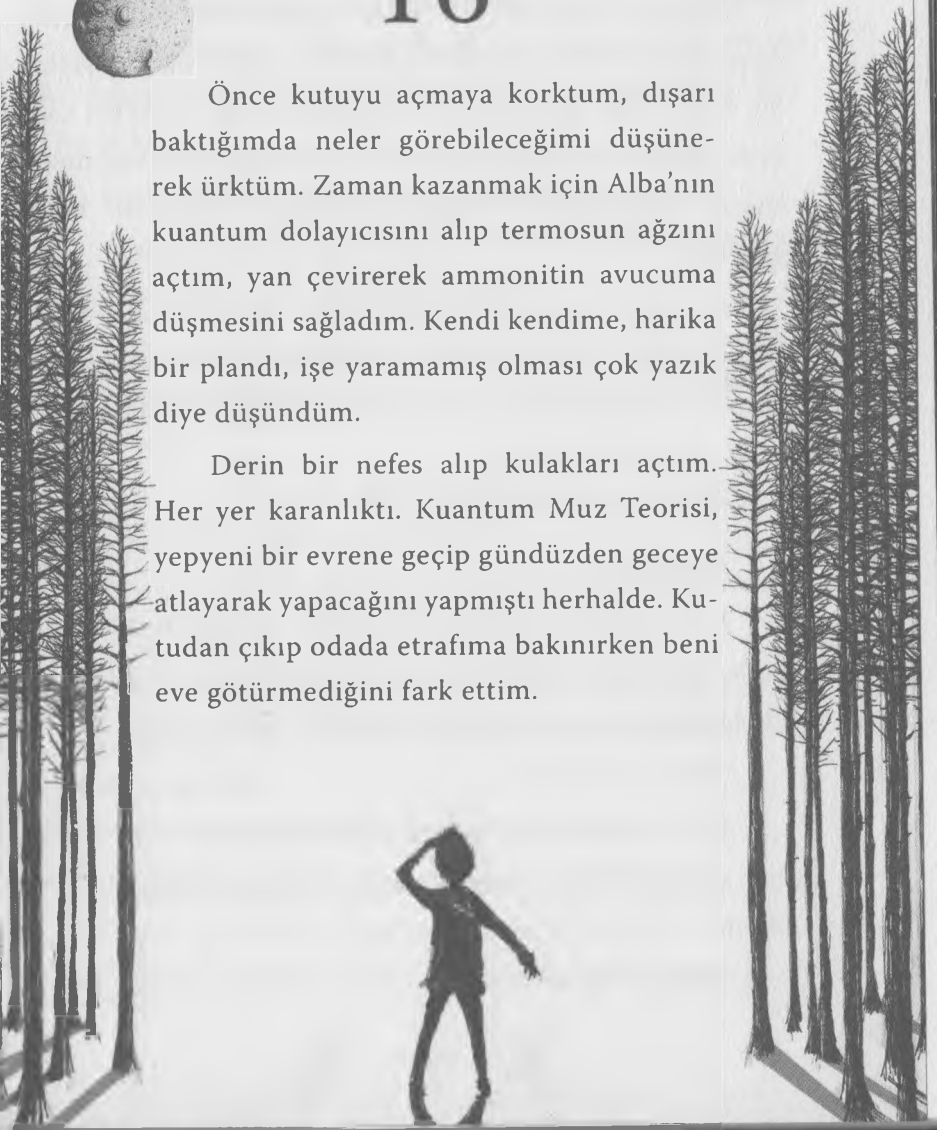
KLİK!

Sonra evren titreşti, kutunun içi karardı.

16

Önce kutuyu açmaya korktum, dışarı baktığımda neler görebileceğimi düşünerek ürktüm. Zaman kazanmak için Alba'nın kuantum dolayıcısını alıp termosun ağzını açtım, yan çevirerek ammonitin avucuma düşmesini sağladım. Kendi kendime, harika bir plandı, işe yaramamış olması çok yazık diye düşündüm.

Derin bir nefes alıp kulakları açtım. Her yer karanlıktı. Kuantum Muz Teorisi, yepyeni bir evrene geçip gündüzden geceye atlayarak yapacağını yapmıştı herhalde. Kutudan çıkıp odada etrafıma bakınırken beni eve götürmediğini fark ettim.

Burası benim yatak odam değildi. Çatı penceresi aynı yerdeydi ama ne teleskop vardı ne de yere serilmiş yığınla kitapla çizgi roman. Sonra gözlerim karanlığa alışınca duvarda gördüğüm şeye bakakaldım.

Kırmızı şapkası ve mavi paltosuyla Paddington Ayısı'ydı. Bir valizin üzerine oturmuş reçelli ekmek yiyordu. Hatta tüm duvar düzinelerce Paddington Ayısı'yla kaplıydı. Bu, ben bebekken odamın kaplandığı duvar kâğıdıydı, arkamı döndüğümde yatağımın yerinde beyaz bir beşik gördüm.

Kısa bir süre öylece donakaldım; olup bitenleri anlamaya çalışan beynimde hata mesajları yanıp sönüyordu. Sonra merdivenlerden çıkan ayak seslerini duydum, kapı açıldı ve içeri biri girdi.

"Eğer yine o kedi geldiyse..."

Annemdi.

Merdiven tarafından gelen ışıkla siluetini seçebiliyordum, uzun siyah saçları tıpkı hastalanmadan önceki gibiydi. Annem benim durduğum gölgelere doğru baktı.

"Kim var orada?"

Bir an için sonunda onu bulduğuma inanamayarak öylece donup kaldım. Sonunda gölgelerden çıkmak için ilerledim.

"Benim, Albie."

Annem gözlerini dikip bakarken yüzü karmakarışık olmuştu. Elini karnına koydu, başını eğip oradaki şişliğe baktı. O anda hamile olduğunu anladım. Sonra annemin dizleri bükülmeye başlayınca onu tutabilmek için ileri atıldım.

Ben onu kapının yanındaki rahat koltuğa oturturken, "Sen... Bu olamaz..." diye mırıldanıyordu. Boynunda ammonit kolyesi vardı, altın rengi spiral fosil loş ışıkta parlıyordu. "Bu imkânsız."

Başımı iki yana sallayarak yanıtladım.

"Yalnızca imkânsızı yaparak mümkün olana erişebilirsin. Bunu bana sen söylemiştin anne."

Elimi açıp tuttuğum şeyi gösterdim. Spiral ammonit avucumda altın gibi parlıyordu. Onun boynundakinin tıpatıp aynısıydı.

Annem ona inanamayarak bakakaldı. Sonra da meraklı gözlerle yukarı doğru, bana baktı.

Yüzüme dokunmak için uzanarak, "Gerçekten de sensin" diye fısıldadı. "Gözlerini asla unutmadım."

Annemin yanağından bir damla yaş süzüldü, neden üzgün olduğunu tam olarak anlayamamıştım. Sonunda onu bulmuştum işte.

Sessizce, "Ama nasıl?" derken içini çekti.

Böylece ona her şeyi anlattım: Nasıl öldüğünü, babamın bana onun hâlâ hayatta olduğu bir paralel evren bulunduğunu söyleyen kuantum fiziğini açıklayışını, Kuan-

tum Muz Teorisi'ni icat edişimi, komşumuzun kedisini kaçırışımı ve paralel evrenler arasında seyahat edişimi. Ona şeytani ikizimi, çaldığım ornitorengi anlattım. Ona Alba'yı, kazayı, Alba'nın onu sevdiğini söylememi istediğini anlattım. Ona babamın –tıpkı benim gibi– onsuz ne yapacağını bilemediğini anlattım.

Her zaman yaptığı gibi elimi tutarak dinledi beni.

Sonunda nefesim tükenince, "Ee eşyalarım nerede?" diye sordum etrafa bakınarak. "Yeni bebek için beni evden mi kovuyorsun yoksa?"

Annem gözleri yaşlarla dolu baktı bana.

Sesi biraz çatlayarak, "Burası senin odan" dedi. "Sen daha bebekken öldün Albie. Doktorlar ellerinden geleni yaptı ama kalbin yeterince güçlü değildi."

Annemin elini tutuyordum ama bir kara deliğe düşüyormuşum gibi hissediyordum. Babamın kitabı her paralel evrende ufacık bir fark olacağını söylemişti, bu evrendeki de bendim.

"Ben de baban da çok sarsıldık" dedi annem gözünden süzülen yaşı silerken. "Bebek odanı yıllarca olduğu gibi, şu anki gibi, bıraktık. Başka bir bebek sahibi olmayı düşünmedik bile. Seni yalnızca kısa bir süre için kucağıma alabilmiştim, bir daha o hissi asla yaşayamayacağımı düşünüyordum. Sonra bu yıl hamile olduğumu öğrendik. Ultrasonda bir kız olacağı anlaşıldı."

Alt dudağımı öyle sert ısırıyordum ki neredeyse kanayacaktı ama ağlamamı durduramadım.

Büyüme şansını bulamayan bebek Albie'ye mi ağlıyordum yoksa asla tanışamayacağım kız kardeşime mi, emin değildim. Alba için ağlıyordum, Büyükbaba Joe için, hatta şeytani ikizim için. Ama en çok da annem için.

Annem, ağlarken bana sarıldı, saçlarımı okşayıp yanımda olduğunu söyledi.

Başımı kaldırıp onun tatlı yüzüne baktım, tıpkı hatırladığım gibiydi. Sormam gereken bir soru daha vardı.

"Cennete inanıyor musun?"

Annem başımı okşayınca kaldırıp çatı penceresine baktım. Parlayan yıldızları, gecenin karanlığına karşın gözüken minik, beyaz noktaları gördüm.

Annemin sesi beni sarıp sarmalamasını istediğim, yumuşacık bir battaniye gibiydi. "Yüzlerce yıl önce gökyüzüne cennet diyorlardı" dedi. "Güneşe, aya ve görebildikleri tüm yıldızlara. Artık kendi galaksimiz olan Samanyolu'nda bile milyarlarca yıldız olduğunu biliyoruz. Evren boyunca da yüz milyarlarca galaksi var. Her saniye binlerce yeni yıldız doğarken binlercesi de ölüyor. Bu yıldızlar patlayarak süpernova olduklarında, tüm elementleri –hidrojen, helyum, oksijen ve diğer her şey– evren boyunca etrafa saçılır, böylece yeni yıldızlar, gezegenler ve biz oluşuruz." Annem yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle bana baktı. "Senin içinde

de, benim içimde de bir parça cennet var. Hepimiz yıldız tozlarından yapılmışız." Sonra da bana sarıldı, beni sımsıkı kucaklarken kulağıma fısıldadı. "Bir cennet olduğunu biliyorum Albie, çünkü bana seni yeniden görme şansı verdi."

Anneme gücüm yettiği kadar sıkı sarıldım. Bu kucaklaşmanın hiç bitmemesini diliyordum ama bitmek zorundaydı.

Tüm bunları annemsiz bir dünyayı hayal dahi edemediğim için yapmıştım ama artık bana ihtiyacı olan birisi daha olduğunu biliyordum.

Gözlerimi silerek ayağa kalkarken, "Gitmeliyim" dedim. "Babama dönmeliyim."

Annemin gözleri hâlâ yaşlarla parlıyordu, yavaşça başını sallayarak onayladı.

"Hoşça kal Albie" dedi, "seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum anne. Hep seveceğim."

Sonra dönüp arkama bakmadan kutunun içine kıvrıldım. Arkama baksaydım asla gidemezdim. Kapağı kapatıp dibe çöktüm, sarsıla sarsıla ağlamamak için kendimi tutmaya çalıştığımdan omuzlarım titriyordu. Sonra bir anda Dylan kucağıma fırladı.

Önce beni tırmalayacak sandım ama onun yerine mırıldadı, bilgisayar ekranı rakamlarla dolup taşarken onu sımsıkı tuttum. Kuantum Muz Teorisi'nin bizi eve götürüp götüremeyeceğini bile bilmiyordum. Babam sonsuz sayıda

paralel evren olabileceğini söylemişti ama Dylan evin yolunu biliyor gibiydi.

Kulağına, "Parçacığın çürümesini beklemeliyiz yalnızca" diye fısıldadım, ılık, yapışkan tüyleri yüzüme değiyordu. "Sonra da kendimizi nerede bulacağız bakalım."

O anda Dylan muzu yemeye karar verdi.

Bir ısırık alır almaz tüy yumağı yutmuşçasına tuhaf sesler çıkarmaya başladı. Tırnaklarını bacağıma geçirdi. Miyavlaması artık can çekişme gibi geliyordu kulağa. Burada manyak bir kediyle kutuda kapalı kalmıştım ve o, zombiye dönüşmeye çalışıyor gibiydi.

Sonra Dylan muzu kabuğuyla mabuğuyla Geiger sayacının üzerine kustu.

O tırnaklarını gevşeterek yavaşça bacağımı bırakırken kutunun kulaklarının arasından dışarının aydınlık olduğunu gördüm. Yine geceden gündüze gitmiştik. Evren ben fark etmeden değişmişti herhalde.

Dışarıda beni neyin beklediğini bilmiyordum ama Dylan'ın bunları düşünerek kutuda kalmaya niyeti yoktu. Kulakları burnuyla iterek açtı, cehennemden kaçıyormuşçasına dışarı fırladı.

"Bu ne?"

Kutudan dışarı bir göz atınca babamın odamın kapısının eşiğinde durduğunu gördüm. O şaşkınca dururken Dylan bacaklarının arasından fırlayıp dosdoğru aşağı indi.

Bu sefer doğru evreni bulduğumdan emin olmak için odamda dikkatlice etrafa bakındım. Teleskopum, kitaplarım, çizgi romanlarım, her şey yerli yerinde gibiydi. Yatağımın üzerinde asılı duran Güneş Sistemi posterine baktım, tüm gezegenler doğru yerde, doğru sayıda aya sahipti. Görünüşe göre eve dönmüştüm.

Dylan muzdan bir ısırık aldığında deneyi kısa devre yaptırmıştı sanırım. Kuantum Muz Teorisi fabrika ayarlarına dönmüş, bizi asıl evrenimize göndermişti. Rahatlayarak nefesimi bıraktım. O kediye bir paket mama daha borçluydum.

Ben kutudan çıkarken babam şaşkınlıkla baktı.

"Büyükbaban okuldan erken döndüğünü söyledi."

Başımla onaylayarak hayatımızın normale dönmesi gerektiğine dair çekeceği nutku bekledim.

"Ben de erken döndüm" dedikten sonra bana sarılırken gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördüm. Ben de ağlıyordum ama hıçkırıklarımın arasında babamın her şeyin yoluna gireceğini söylediğini duydum.

Papazın bana verdiği kitapta yas tutmanın beş evresi olduğu yazıyordu ama bence sevdiğiniz birini kaybettiğinizde takip edeceğiniz bir grup adım yok. Elinizden tek gelen baş etmenin bir yolunu bulabilmeyi umut etmek.

Babam cebinden bir mendil çıkarıp elime tutuşturdu.

Ben gözlerimi silerken doladığı koluyla beni hâlâ sımsıkı tutuyordu. "Madem ikimizin de işi erken bitti" dedi, "birlikte bir şeyler yapalım mı?"

Annem gitmişti ama babam hâlâ buradaydı ve hayatımıza devam etmek zorundaydık. Annem bunu istemişti, biz de öyle yapacaktık.

17

Okul holü Bilim Fuarı'ndan ötürü hıncahınç doluydu. Sıralar sınav zamanlarında olduğu gibi art arda dizilmişti ama sıkıcı sınavlar yerine her birinde bir bilim projesi sergileniyordu. Olivia Appleby'nin patatesle çalışan saati, Michael Bedford'un robot yarışçıları, Meera Patel'in kuru buzdan baloncuk üfleyicisi vardı; Meera her devasa baloncuğu bir örgü şişiyle deliyor, baloncuklar dumanlar çıkararak patlıyorlardı.

Şube 6'nın tüm anne babaları sıraların arasında geziniyor, deneyleri incelerken çok gururlu görünüyorlardı. İnteraktif Vezüv Dağı maketini sergileyen Victoria Barnes'ın masasının etrafında ufak bir ka-

labalık toplaşmıştı. Victoria bir şişe sirkeyi döktükten sonra dağın tepesindeki kraterde köpük lav patlaması yaşanırken abartılı bir şekilde kenara çekildi. Turuncu-kırmızı balçık, kâğıt hamurundan volkanının kenarlarından akarak, yapay lavlar oyuncak askerlerle plastik çiftlik hayvanlarının üzerini kaplayarak legolardan yapılma Pompeii kasabasını yok etti. Herkes alkışlarken Victoria'nın yüzünde birinciliği garantilediğini düşünen ukala bir gülümseme vardı.

Ama Kiran, babam ve ben devasa bir balonu çift kanatlı kapılardan geçirerek bahçeye taşırken Bayan Benjamin çoktan insanları peşimiz sıra dışarı yönlendirmeye başlamıştı. Önünden geçerken Wesley MacNamara bana dostça sırıttı. Kendi yaptığı "ORNİTORENK: UZAYLI MI DEĞİL Mİ?" yazan bir posterin önünde duruyordu. Masasında cam bir koruyucunun içinde babamın Clackthorpe Doğa Tarihi ve Mekanik Mucizeler Müzesi'ni bilim fuarı için okula ödünç vermeye ikna ettiği içi doldurulmuş ornitorenk duruyordu. Bu, artık kolumu yumruklamayı bırakacağı anlamına geliyordu sanırım.

Okulun geri kalanı bahçedeydi, tüm sınıflar öğretmenlerinin yanında sıraya girmiş, Bilim Fuarı'nın büyük kapanışını görmeyi bekliyordu. Herkes bir televizyon yıldızını –yani babamı– gördüğü için heyecanlıydı, gerçi bazı ufak sınıflar çocuk programı yıldızlarından biri gelmediği için biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

Kiran, babamın tavsiyesine uyarak uzaya pembe tek boynuzlu atlı balonlar göndermekten vazgeçti, onun yerine babamın televizyon programından aldığı yüksek irtifa hava balonunu kullanıyorduk. Altındaysa içine annemin küllerini koyduğum Alba'nın kuantum dolayıcısı vardı.

Bahçenin ortasına geldiğimizde Kiran'a, "Bunlar uzaya gönderilen ilk küller olmayacağı için üzgünüm" dedim. "*Uzay Yolu* dizisindeki oyunculardan biri oraya annemden önce varmış."

Açık mavi gökyüzüne bakarken Kiran başını iki yana salladı.

"Annen uzaydaki ilk Nobel Ödülü kazanan kişi olacak" dedi. "O bilimsel bir dâhiydi. Televizyonda öyle dediler."

Kuantum Muz Teorisi'nde annemin bilgisayarını kullandığımdan tüm veriler şebeke aracılığıyla CERN'e gönderilmişti. Oradaki bilim insanları annemin verilerini inceleyince çok heyecanlanmış, onların paralel evrenlerin varlığını kanıtlayabileceğini söylemişlerdi. Bu daha önce hiç olmamış ama bazı kişiler anneme, vefat etmiş olsa da, fizik alanında Nobel Ödülü bile verilebileceğini söylüyordu.

Ben balonu tutarken babam elini omzuma koydu. İçindeki helyumun bileğime asıldığını, kolumu gökyüzüne doğru çekiştirdiğini hissediyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu babam.

Çoğu zaman, sevdiğiniz şeylere sıkı sıkı tutunmanız gerekir. Uçurtma uçurmak gibidir. Ama bazen de gitmelerine izin vermeniz gerektiğini fark edersiniz.

Babama bakıp başımla onayladım. Sonra da avucumu açtım.

Balon gökyüzüne doğru hızla havalanırken herkes tezahürat yapıyordu. Güneşten korumak için ellerimi gözlerime siper edip yükselişini izledim. Artık bir plaj topu kadar gözüküyordu, her geçen an da gittikçe küçülüyordu. Balonun altında güneş ışığında parıldayan kuantum dolayıcısını seçebiliyordum hâlâ. Üzerindeki yüksekliköl̇çer uzayın kenarına vardığında otomatik olarak kapağı açılacak, annemin külleri yıldızların arasına saçılacaktı.

Hepimiz yıldız tozlarından yapılmışız. Geceleri başımı kaldırıp gökyüzüne –cennete– baktığımda annem hep orada olacak.

TEŞEKKÜRLER

"Eğer kuantum fiziğini anladığınızı düşünüyorsanız, kuantum fiziğini anlamamışsınız demektir."

İnternete göre Amerikalı fizikçi **Richard Feynman** böyle demiş. Ama ben, kuantum fiziğini bu kitabı yazmaya başlamadan öncekine göre biraz daha fazla anlıyormuş gibi yapmamı sağlayan aşağıdaki kitapların yazarlarına teşekkürlerimi sunmak isterim:

Gizli Gerçeklik: Paralel Evrenler ve Kozmos'un Derin Yasaları, **Brian Greene**; *Kuantum Teorisi: Görsel Bir Rehber*, **J.P. McEvoy** ile **Oscar Zarate**; *Schrödinger'in Kedisinin Peşinde: Kuantum Fiziği ve Gerçeklik*, **John Gribbin**; *Evrenin Sonundaki Parçacık*, **Sean Carroll**; *Cennetin Kapısını Çalmak*, **Lisa Randall**; *Kuantum Evreni*, **Brian Cox** ile **Jeff Forshaw**.

Bilgelik dolu bilimsel tavsiyeleri ile yönlendirmeleri için **Ben Thomson**'a ve Sheffield Üniversitesi'nde Parçacık Fiziği profesörü olan **Dan Tovey**'e de teşekkür ediyorum. Kitapta geçen tüm bilimsel hatalar ve abartılar, özellikle de kuantum dolayıcısının paralel evrenler arasında iletişim kurması niteliği, tabii ki bana ait ve bir şeyleri feci şekilde yanlış kullandıysam da sanatsal özgürlük kartımı öne sürüyorum!

Muhteşem temsilcim **Lucy Juckes**'a ve onsuz bu kitabın var olamayacağı **Kirsty Stansfield**'a çok teşekkür ediyorum. Bana ev sahipliği yapan Nosy Crow'daki herkese teşekkürler. Sevgi ve desteklerinden ötürü aileme de, özellikle de bu evrende benim için yaptığı her şeyden ötürü anneme, içtenlikle teşekkürlerimi sunuyorum.

Jo Pettman'ın sevgi dolu anısına ithafen.